

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A COMPLICATED
SITUATIONSHIP ROMCOM

until it was love

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPPA GRANT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AŞK OLANA KADAR

PIPPA HİBESİ

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, yapay zeka eğitimi de dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitaptaki tüm metinler Pippa Grant tarafından yapay zeka kullanılmadan oluşturulmuştur.

Pippa Grant®, Copper Valley Fireballs® ve Copper Valley Thrusters® Bang Laugh Love LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Jessica Snyder tarafından düzenlenmiştir, HEA Yazar Hizmetleri
Emily Laughridge & Jodi Duggan tarafından redaksiyon
Kapak Tasarımı: Qamber Designs

İÇİNDEKİLER

[Giriş](#)

[Bölüm 1](#) [Bölüm](#)

[2](#) [Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#) [Bölüm](#)

[5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm](#)

[8](#) [Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Jock Blocked Pippa Grant](#)

[Kitap Listesine Kısa Bir Bakış](#)

GİRİŞ

Aşk Olana Kadar

Takım arkadaşının kız kardeşi / düşman aşık / sahte flört / huysuz-güneşli romantik komedi

Fletcher Huxley ile çıkmayı kabul etmemem için milyonlarca neden var.

O, yurtdışındaki takımı tarafından kovulduktan sonra ABD'de bocalayan kariyerini canlandırmaya çalışan, asık suratlı, inatçı, uluslararası bir rugby efsanesi.

Gök gürültüsü gibi kalçaları, ilgi çekici dövmeleri ve çelik gibi bir poposu olsa da, ilk tanıştığımızda olanlar sayesinde çok kısa olan düşman listemde en üst sırada yer alıyor.

Ayrıca, bıyığı da çıkmak istediği kadın olarak beni seçmesinin nedeni kadar berbat.

Ama *bu randevunun neden iyi bir fikir olduğu* sütununda büyük bir onay işareti var: o kardeşimin yeni takım arkadaşı. Zaten birbirlerinden nefret ediyorlar.

Ve kardeşim son zamanlarda aşk hayatıma müdahale etmeyi talihsiz bir alışkanlık haline getirdi.

Yani kardeşimi kızdırmak için Fletcher'la bir intikam randevusu mu? Fletcher'ın bu randevunun sadece takımın iyiliği için olduğunu düşünmesine izin verirken?

Evet.

Ben

de

varım.

Bir ay içinde iş için Londra'ya taşınıyorum. Ve bu sadece bir randevu. Ne yanlış gidebilir ki?

Aşk Olana Kadar, çanta köpeğine karşı zaafı olan bir adamın aşırı büyümüş atıştırmalığı, en iyi hayatını yaşamaya çalışan normalde iyimser bir yaşam koçu, bir bıyık felaketi ve küçük bir bayılma büyüü içeren şaka dolu bir romantik komedi. Tek başına ayakta durabiliyor ve kalbinizi mutluluktan havalara uçuracak bir sonsuza dek mutlu sonla tamamlanıyor.

Pippa Grant ile iletişimde kalın!

[Pipster Raporunu Alın](#)

[Pippa'yı Amazon'da](#)

[Takip Edin](#)

Bu kitap her yerdeki bıyıklara adanmıştır.

Eğer onları seviyorsanız, özür dilerim. Kitap, bıyık için bu muameleyi talep etti. Nefret ediyorsanız, rica ederim, ama yine de övgü alamam.

Hepsi Fletcher ve Goldie.

Ve gerçekten, bu kitap onlara adanmıştır. Hikâyeni anlatmama izin verirken bana yaşattığın saatler süren mutluluk (ve kıkırdamalar) için teşekkür ederim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım.

"Ot biçme makinesi konusunda emin değilim," diyor Evelyn. "O sadece bıyığa zarar vermez, daha fazlasına da zarar verebilir." "İşleyicinin becerisine bağlı."

Yükselen nabzımı sakinleştirmeye ve arkadaşlarımla sohbetinin tadını çıkarmaya çalışıyorum ki kan vermeyi bitirmiş genç beyaz bir kadın masamıza yaklaşıyor. Dikkatimi hızla ona yöneltiyorum.

"Merhaba! Bugünkü başışınız için teşekkür ederim. Rock yıldızı! Nasıl hissediyorsun? Elma suyu ve Japon balığı?"

İkisini de benden alıyor ama omzunun üzerinden, o kendi sandalyesindeyken içeri giren iri yarı adamların oturduğu dört sandalyeye bakıyor. "Kim bu adamlar?"

Benden biraz daha genç, parlak mavi saçlı, burnunda hızması var ve kıyafetleri *evden çalışan bir tür profesyonel olduğunu* gösteriyor.

"Copper Valley Pounders oyuncuları," diye cevap veriyorum. "Üniversite hokeyi falan mı bu?"

"Profesyonel ragbi. Burada, Amerika'da nispeten yeni. Pounders ligin orijinal takımlarından biri. Gelecek sezon için biletler satışa çıktı. Bir göz atmalısınız. Futbola benziyor ama farklı kuralları var ve pedleri yok." Kelimelerin tadı biraz çöp gibi ama takımı desteklemek için iyi bir nedenim var.

Burada değil de yurtdışında olması gereken en yeni oyuncuları hakkında mutlu düşüncelerim olmasa bile.

"Huh." Atıştırmalıklarını alıyor ve kafeterya benzeri odanın floresan ışığı altında masaları *bayılmadığınızdan emin olurken burada oturun ve atıştırmalıklarınızı yiyin* bölümüne ulaşmak için gerekli yedi adımı *atıyor*.

"Onunla tanıştın mı?" Odette bana sordu.

"Kimle?"

"Kötü Bıyıklı Adam." Bir kere.

Uzun, çok uzun zaman önce, sakalları bu kadar kalın değilken. Onunla ilgili en çok hatırladığım şey bu değil.

Eminim o da benim hakkımda pek bir şey hatırlamıyordur. Ya da hatırlıyorsa bile, o berbat bıyığın içinde bir yerlerde sıkışıp kalmıştır.

O gün söyledikleri düşünüldüğünde, ait olduğu yer de burası.

"Hayır," diyorum Odette'e, bir yandan sütyenimi düzeltiyormuş gibi yapıyorum ama aslında kalbimi bir kez daha sakinleştirmek için göğsümü ovuşturuyorum. Adam ciddi hasar vermiş. "Onunla hiç konuşmadım."

"Bıyığını görmezden gelerseniz, fena görünmüyor," diyor Evelyn. "İşte. Parmağını şöyle kaldır ve gözlerini kıs, bıyık olmadan yüzünü görebilirsin."

"Bakmayı kes," diyor Odette ona. "İlgilendiğini düşünecek."

"Ya da sevimli bir torunum olduğunu düşünecek. Bu seksi genleri birkaç nesildir aktarıyorum. Oooh, bize doğru bakıyor."

Ona göz kırpmıyor ve parmaklarını oynatıyor.

Kibirli bakışlarını kameramanına doğru kaydırıyor. Ve ben bir ürpertiye bastırıyorum.

Son altı yılda pek çok şeyden kurtuldum. Söylediği şey bunlardan biri değil.

"Ya yüksek sesle çığnıyorsa?" Odette diyor ki. "Ya da iç çamaşırlarını çamaşır sepetinin yanına atıyorsa? Çıktığımız zaman, bu bir şeydir. İyi vakit geçirmekten başka bir şey için çıkamayacak kadar yaşlıyız. Torunlarımızın biriyle çıkmasına yardım ederken, onlar için daha yüksek standartlara sahip olmalıyız. Evlenmek zorunda değiller ama evlenmek istiyorlarsa, evdeki sorumluluklarını yerine getirmeyen gürültücü kişilerle birlikte olmalarını istemiyoruz."

"Hey, kafeteryadaki bayan," diye bağılıyor oyuncuların biri doğrudan bana, "Kendimi halsiz hissediyorum. Bana biraz Japon balığı getir. Graham krakerinden. Mavi ve pembe poşette."

O oyuncu mu?

Diğerlerinin burada olmasının sebebi o.

Ve o burada çünkü eğer bugün şehrin yarısını buraya getirmeme yardım etmezse tüm takım arkadaşlarını on altı yaşındayken kendi sümüğünü beyin maddesi zannettiği zamanı anlatmakla tehdit ettim.

Yapmazdım - gerçekten yapmazdım - ama kardeşim son iki yılda o kadar büyük bir eşek oldu ki bazen yapacağımı düşündüğünü biliyorum.

Odette, Evelyn ve küçük kulüplerinin üçüncü üyesi Sheila'nın İhtiyar Motorcular Kulübü'nü yenmelerine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım.

Evet, gerçekten öyle diyorlar. Ve hayır, *bisikletler motosikletler* için bir kod değil.

Kulüp, hava yeterince güzel olduğunda Copper Valley çevresinde bisiklet sürmek için bir araya gelen mahallemizden bir grup yaşlı adamdan oluşuyor.

Odette, Evelyn ve Sheila arasında, kulübün yarısıyla çıkmışlar.

En azından büyük ihanetten önce öyleydi. Şimdi, eski motorcuların hiçbiriyle çıkmıyorlar. Gelecek ay ayrıldığımda bu kadınların çok üzleyeceğini rantey.org

Ama mesaj ve sosyal medya aracılığıyla iletişimde kalacağız. Yazdıkları tüm ölüm *ilanlarını* bana göndereceklerine söz

verdiler.

bir dahaki sefere eski sevgililerinden biri öldüğünde. Ve onlara gerçek İngiliz çayı ve Londra'nın her yerinden fotoğraflar göndereceğime söz verdim.

Onlar da ziyarete gelebilir.

"Ödülü almadan önce bağışını bitirmen gerekiyor," diye Silas'a sesleniyorum.

Takım arkadaşlarından ikisi homurdanır. Üçüncüsü - Kötü Bıyıklı Fletcher - Silas'a pis bir bakış atar ve ardından her hareketini çeken kameramana bir şeyler söyler.

Silas bunu mahvettiği için muhtemelen yeni bir çekime başlarız. Adamın sakalının şimdiden her şeyi mahvettiğinden haberi yok.

Kalın ve dudaklarının üzerinde uzuyor ve ortasında bir kısmı var. Kenarları daha da kalın ve sanki bıyığa bir şeyler yaptırmak için şekillendirici jel kullanmış gibi görünüyor.

Fletcher Huxley'nin üst dudağı, Wyatt Earp'ün bıyığının ölmeye gittiği yer.

Ve bu önemsiz düşünce, onu yirmi dakika önce gördüğümünden beri nabzımı her şeyden daha fazla düşürdü.

Küçük kardeşimin gönlünü hoş tutup ona bir paket Japon balığı ve bir şişe elma suyu götürüyorum.

Her ne kadar onunla dalga geçmeyi sevsem de ve son iki yıldır flört hayatımı tamamen mahvetmiş olsa da, bayılmasını istemiyorum.

"Gördün mü?" Silas ona en yakın olan adama söylüyor. "Kibarca sorduğunda ve onlara lakap taktığında hoşlarına gidiyor."

Porter yüzünü buruşturuyor. Önümüzdeki sezon takıma yeni katılmış, daha küçük ve genç çocuklardan biri, kızıl saçlı ve dolgun bir sakalı var, o da bıyığını yüzünün en belirgin özelliği haline getirmek için kesmeyi düşündüğünü söylüyor.

"Sen bir pisliksin, Silas," diyorum ona.

Bana sırtıyor, mavi gözleri her zamanki gibi bela dolu. "Güzel bir kıcım *var*."

Ben de sırttım. "Bu rugby işi yürümediğinde yedek planın eşek çiftçiliği mi?" Takım arkadaşları kıkırdıyor.

En azından ikisi.

Dördüncüsü diğer ikisinin arasından bir kez daha kardeşime kaşlarını çatıyor.

Bunu, geçen hafta sonu birlikte yemek yediğimizde Silas'ın anlattıklarından hatırlıyorum.

İngiltere'de Premiere League'den çıkarılan yaşlı bir herif katıldı. Fletcher Huckleberry ya da öyle bir şey. Adam ragbiyi icat ettiğini sanıyor. Tanrı gibi dolaşıyor. Her hareketini takip eden bir kameraman var. Oyunu artık bir bok değil ve Nottinghamshire onu serbest bıraktıktan sonra başka hiçbir İngiliz takımı onu almadığı için burada. Oyunumuzu mahvedecek ve yönetim bunu göremeyecek kadar aptal.

Bu sezon Silas için eğlenceli olacak.

Ama Silas'ın son randevumda ve ondan önceki randevumda ve ondan önceki randevumda yaptıklarını düşünürsek, anladınız siz onu. Mesele şu ki, kardeşimin Fletcher Huxley'in ellerinde acı çekeceği fikri beni de heyecanlandırmadı desem yalan olur.

İzlemek için burada olmadığım zaman.

Kardeşimi seviyorum, ancak genel ilişkimiz en iyi şekilde karmaşık olarak tanımlanabilir. Teşekkürler, anne ve baba.

"Sen ve kardeşin gen dağılımının ne kadar berbat olduğunun kanıtı-sınız," diye mırıldanıyor Odette, içecek masasında ona tekrar katıldığım da. Evelyn çadırın diğer tarafındaki check-in masasında Sheila'ya yardım etmek için harekete geçti.

"Annemin, onun aslında bir uzay gemisiyle geldiğini ve uzaylıların dünya üzerinde yaptıkları bir tür deney olduğunu itiraf etmesini bekliyorum."

Bana bir bakış attı, sonra da güldü.

Ve işte o zaman hayatımın en büyük hatasını yaptım. Fletcher Huxley'e baktım.

Kameramanı onu terk etmiştir ve görünüşe göre kolundaki iğneyi çıkaran hemşire de onu terk etmiştir. Dirseğindeki beyaz gazlı bezi iki parmağıyla tutuyor, ama arkasına uzanıp gömleğini kafasının üzerine çekmek için onu bırakıyor ve koltukta çıplak göğüsle kalıyor.

Pazularındaki ve omuzlarındaki dövmeleler?

Kontrol et. Göğüs kılları? O da tamam.

Spor salonunda çok fazla zaman geçiren erkeklerin boyun ve ön kol tendonlarında oluşan gerginlik mi? Evet.

Muhtemelen önümüzdeki iki hafta içinde Copper Valley sosyetesinin üst kademelerinden bir kız arkadaşıyla şehirde dolaşacak olması beni iğrendiriyor.

Ama bu benim sorunum değil.

Ve ne yazık ki, konu tam da şu anda Fletcher Huxley'e geldiğinde bir sorunum var. O sorun mu?

Bembeyaz olmuş.

Yüzü. Karnı. Kolları.

O bir hayalet ve söz konusu kan bağışı olduğunda bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Harekete geçerken Odette'e "Hemşireyi işaretle," diyorum. "Herhangi bir hemşire."

Ben Japon balığı ve bir elma suyu alıp masanın etrafında ters yöne doğru ilerlerken, "Hep iri kıyım adamlar, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Atıştırmalıkları kapüşonumun cebine sokuyorum. "Geçen yıl burada gönüllü çalışmaya başladığınızdan beri bu altı oldu." Beni duydu mu bilmiyorum. Odanın yarısını geçip sıranın sonundaki sandalyeye ulaşmıştım bile.

Fletcher bağış sandalyesinden kalkıyor.

Teni o kadar solgun ki, göğsünün dövmesiz yarısındaki koyu renkli kıllar gece gibi siyah görünüyor.

"Fletcher. Otur," diye emrediyorum.

Uzanmak muhtemelen daha

iyi. Kesinlikle gideceğimiz

yere.

Kahkahalar duyuyorum ve belli belirsiz kardeşimin çadırın bu tarafında çalışan iki hemşireyle flört ettiğini fark ediyorum. Dikkatimi dağıtıyor.

Telefon numaralarını alıyorum.

Kardeşim beni deli gibi sinirlendiriyor.

"Fletcher," diye tekrarlıyorum ona

ulaştığımda. "*Otur.*"

Parlak yeşil gözler üzerime dikildi. Gözbebekleri büyümüş parlak yeşil gözler.

"Ben iyiyim." Kolunu tuttum. "Öyle düşünme. *Otur.*"

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Sinek kuşu," diye mırıldandı.

Ne? Ne ne?

Çenem açılıyor ve yarı tökezliyorum.

Sinek kuşu.

Yıllardır bana öyle dememişlerdi.

Fletcher Huxley neden Sinekkuşu diyor?

Kendimi silkeliyorum ve diğer kolunu da kavıyorum.

En azından yapabildiğim kadarıyla.

Adamın *kalın* kolları var. "Fletcher. *Otur.*"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama inatçı adam bana doğru bir adım daha atıyor.

Sanki bu işten sıyrılabilceğini düşünüyor.

Ya da onu yakalayacağımı düşünüyor gibi.

İki yüz otuz kilo kadar.

"Fletcher-" Onu tekrar sandalyeye oturtmak umuduyla göğsüne bastırıyorum ama artık çok geç.

Çünkü Fletcher ve onun grotesk bıyığı ve aşırı kaslı kolları, boynu ve kalçalarındaki tüm ağırlık üzerime çöküyor.

Çam ormanında bir yaz gündeğümü yürüyüşü gibi kokuyor.

İkimiz de yere çakılırken aklımdan bunlar geçiyor, ben kötü kalçamın üzerine düşmemek için dönüyorum, o tamamen baygın, cehennemden gelen bıyık yüzümden birkaç santim ötede.

Hemşireler koşarak gelirken ciğerlerimi sıkıştıran cüssesinin altında homurdanıyorum.

Ve uzun boylu, sıska, emo kameramanı tepede belirir, şipşak çeker. "Oh, bu çok iyi. Biraz gülümseyebilir misin? Belki gülümserken yanağına bir tokat atarsın? Bu onun sosyal medyasını patlatacak. Buna bayılacak."

Artık resmileşti.

Kan verdikten sonra bayıldığında bile, Fletcher Huxley'den hala aktif olarak hoşlanmıyorum.

Fletcher Huxley, diğer bir deyişle bir mola yakalamaya ihtiyaç duymayan bir adam, çünkü kendi kaderini yaratıyor, lanet olsun

GOLDIE COLLINS TAM BİR BAŞ BELASI.

İyi bir şey. Bana bir belalı lazım.

"Benden daha fazla takipçisi var," diye mırıldanıyorum köpeğime. İkimiz de Range Rover'ımın sürücü koltuğundayız, inmeden önce Goldie'nin Instagram sayfasını takip ederek onun hakkında son bilgileri edinmeye çalışıyoruz ve bu sabah koçluğunu yaptığı futbol antrenmanını bitirirken yanlışlıkla onunla karşılaşyoruz.

İnsanların onu paylaşımlarında etiketlediği sekmeye geçiyorum.

Instagram sayfamın aksine, geçen gün kan bağışında rastgele insanların üzerinde bayılırken çektiği dört fotoğrafın yer aldığı yüzlerce etiketi yok.

Ayrıca kendi fotoğrafçım çekmemiş gibi davrandığımız fotoğraflar.

Hepsi berbat. Neredeyse hepsinde onun orta kısmına yayılmışım, üstsüzüm, ağzım açık, gözlerim yarı açık, sanki ölüymüşüm gibi.

Goldie mi?

Bir fotoğrafta, siyah saçları fayans zemine yayılmış, bir kolu sıkışmış bir şekilde bana bakıyor. Bir diğerinde, omzumu itmeye çalışırken gözlerini sıkarak kapatıyor. Üçüncüsünde, *ona yardım etmek için yanıma gelen* hemşireye yüzünü *buruşturarak bakarken* suratı asık. Ve sonuncusunda, bir hemşire yüzüme dokunurken yanımda yerde otururken yaşlı bir Siyah kadına gülümsüyor.

Muhtemelen ona vurup beni uyandırmaya çalışıyordur.

Bana tokat atsa daha etkili olurdu. Lanet iğneler.

Lanet olası kan alma.

Ama benim bayılmamın reklamı bilet sattırıyor ve takımın dikkatini çekiyor. Buna değer.

Goldie'ye gelince, Instagram sayfasında üniversiteden mezun olurken ya da hayallerindeki pastaneyi açarken, ağırlık kaldırırken ya da kitaplarından birini imzalarken onunla poz veren memnun müşterileri onu etiketliyor.

Goldie'nin ağırlık kaldıran kadına tezahürat yaparken çekilmiş fotoğrafı çok etkileyici.

Yaşlı kadın bir günlükse üç yüz yaşında olmalı, kolları bir kalem genişliğinde ve otuz kilo kıvrıyor.

Biraz daha kıvrılabiliyorum ama kollarım da bir kaleminden daha kalın. Ayrıca, bırakın üç yaşımı, henüz yarım asırlık bile değilim. Sweet Pea telefonumun ekranını yalıyor.

Başparmağımla kısa koyu kürkünü okşuyorum, elimin geri kalanıyla da minik bedenini sarıyorum. "Kes şunu, seni küçük canavar.

Bu kahvaltı değil."

Bana sırtıyor, pembe dili dışarı sarkıyor, büyük siyah gözleri mutlulukla parlıyor. Kısa bacaklı, uzun gövdeli, aşırı hareketli, sallanan kuyruklu minyatür bir dachshund bedeninde beş kilo korkusuz. Eğer konuşabilseydi, Marvel filmlerindeki ağaç adam gibi olurdu ama adını söylemek yerine bütün gün *herkes beni seviyor* diye bağırdı.

Olması gerektiği gibi.

İnsanlara onu sosyal medyada iyi görüneceğini bildiğim için aldığımı söylesem de, küçük yaratık benim soğuk, siyah kalbimin sahibi ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Bunu yapma zamanı," dedim ona.

Ufaklıklar yarım saattir futbol sahasındalar. Daha fazla devam etmeleri mümkün değil. Ne bu yükseklikte ne de bu havada.

Soğuk değil. Kış için yani. Araştırmalarım göre takımın sahanın yanındaki büyük kubbenin içinde oynaması gerekiyordu ama görünüşe göre bunun yerine Ocak ayının mevsim normallerinin dışındaki sıcaklığından faydalanmışlar.

Mevsimsel olarak sıcak olmayan Ocak ayı yine

de soğuk. Özellikle de köpeğim için.

Tatlı Bezelye'yi pembe tasmaına bağlıyorum ama çakıllı otoparktan çıkıp futbol sahasını çevreleyen çimlerin üzerine çıkana kadar onu taşıyorum. Bazen onunla birlikte kullandığım bebek askısına koymayı düşündüm ama bu aşırıya kaçmak olur.

Bugün için.

Goldie bugün hayır derse, birkaç gün sonra askıda Sweet Pea ile tekrar deneyeceğim. Kimse pembe askılı minik bir köpeği olan iri yarı bir adama karşı koyamaz.

Goldie'nin ikna edilebilir bir tip olması ihtimaline karşı, arka planda Goldie varken Sweet Pea ve benim birkaç selfie'mi çekmek için duraklıyorum. Çocukların hiçbirinin yüzünü göremiyorum. En azından net olarak.

Mükemmel.

Çimenler çiğden ıslanmıştı, bu yüzden Sweet Pea'yi yine de taşımak zorunda kaldım. Goldie'nin tarlasına doğru üç adım kadar gitmişim ki bir kadın beni durdurup "*Köpeğiniz çok tatlı!*" dedi.

Bebek arabasında battaniyeyle örtülü bir çocuğu itiyor, belli ki çok daha büyük olmayan başka bir çocuk için futbol antrenmanına gelmiş, ama yüzük yok.

O Sweet Pea'yi okşarken ben de göğüs kaslarımı ve pazularımı esnetiyorum. Ve evet, kesinlikle palto giymiyorum.

Tanınırsam ve daha fazla insan fotoğraf çekerse, iyi görünmem gerekir. Pek olası değil ama her zaman bir olasılık vardır. Amerikan Rugby Ligi'nin kaderi benim fotoğraflarıma bağlı olabilir.

Ayrıca ben Fletcher Huxley'im.

Ben üşümem.

Tatlı Bezelye'yi okşayan kadın dostça bir gülümsemeyle bana "Bu yavrulardan biri sizin mi?" diye soruyor. "Bir arkadaşım için buradayım," diye yanıtlıyorum.

"Bunun için güzel bir sabah."

Bağlantısız bir ses çıkarıyorum.

"Tahmin edilen kar yağışı göz önüne alındığında, sürdüğü sürece tadını çıkarmalıyız" diye ekliyor. "Evet."

Çocuğu bebek arabasında yaygara koparıyor, o da ellerini ona doğru çırpıyor ve yolumdan çekiliyor.

Pazarlama koçum kafasını duvara vururdu. *Nazik ol, Huxley. Cilveli ama çok da cilveli olmayan bir şeyler söyle,*

Pounders tişörtünü göster ve ona bir maça bilet alması gerektiğini söyle.

Çocuğuna vermek üzere içinde kesilmiş üzüm, küçük peynir küpleri ve kızarmış muz parçaları olan bölmeli kaplardan birini açan kadına dönüp bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Rugby tipi olmadığına eminim.

Antrenmanı bitmeden Goldie'nin tarlasına ulaşıyorum ve köpeğini işlemeye ikna etmeye çalışan basit bir adam

olabileceğim kadar geride duruyorum, köpek soğuk ıslak çimlerde zıplarken ve *beni al, seni otuzbirci, burası soğuk* diye telgraf çekerken.

Ama her şeyi gözlemleyemeyecek kadar antrenmandan uzakta değilim.

Goldie'nin üzerinde dar siyah bir tayt ve üzerinde büyük harflerle *Reynolds Park Futbol Kulübü* yazan büyük boy gri bir sweatshirt var. Pembe beyzbol şapkasında bu mesafeden okuyamadığım bir logo var ve gözleri kendi güneş gözlüklerinin arkasında saklı.

Beni gördü mü görmedi mi belli değil.

Beni tanıdı mı tanımadı mı?

Umursuyor ya da umursamıyor.

Ama şu anda aklımdaki en büyük soru ne?

Neden simsiyah saçlı birinin adı *Goldie*?

"Aferin Campbell," diyor topun boyundan belki on santim daha uzun olan kızıl saçlı küçük bir çocuğa. Ya da muhtemelen biraz daha uzun. Çok *küçükler*. "Tekrar vur! Oh, Sienna, şu haline bak! Topu konilere kadar götürdün! Ve Hallie! Çak bir beşlik, kızım! Evde alıştırmayı yapıyordun, değil mi?"

Bu çocuklar futbolda berbatlar. Muhtemelen *ofsaytın* ne demek olduğunu anlamalarına daha on yıl *var* ve topa takıldıklarında, futbol topu kadar yükseğe zıplayabilse Sweet Pea'nin yapacağı gibi topun üstünde yuvarlanıyorlar.

Şirin olabilir.

Eğer küçük çocuklarla ilgileniyorsan.

Ve eğer futbolu ragbiden daha çok sevmek gibi bir talihsizliğiniz

varsa. Ailelerinin spor zevkinin kötü olması çocukların suçu değil.

Antrenmanın sonunda çocuklar Goldie'ye sarılırken Goldie de onlara antrenmanda gördüğü en iyi küçük futbolcular olduklarını söyler.

Ve bir yetişkin olarak evim dediğim tek ülkeden ayrılıp Amerika'ya döndüğümünden beri ilk kez, bir önceki koçumun yüzü

beynimde yanıp sönerken kürek kemiklerimin arasında istenmeyen bir düğüm oluşuyor.

İkisinin de canı
cehenneme. Düğüm ve
anı.

Ve Koç.

Üçünü de.

Sonra aileler Goldie'nin etrafını sarıyor. En uzun süreyi garip bir şekilde tanıdık gelen bir sarışınla geçiriyor.

Çocuğu -küçük kızlardan biri- kucağa alınmak ister, sarışın da bunu yerine getirir.

Sonra çocuk Goldie'nin üzerine atılıyor, Goldie de sanki bunu her zaman yapıyorlarmış gibi onu yakalıyor ve küçük kızın yüzüne öpücükler konduruyor.

"Daha fazla, Goldie Teyze!" diye bağırır çocuk.

Goldie

Teyze. Sik

beni.

Bu yüzden sarışın tanıdık geliyor. Arenanın otoparkındaydı. Silas Collins'le bir çocukları olduğu için mi? Bu *Goldie Teyze*'yi açıklıyor. Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey.

Sonunda, futbol antrenmanının bir sonraki turunda insanlar gelmeye başlıyor ve Goldie'nin oyuncularının aileleri ipucunu alıp gidiyor. Futbol toplarını dev bir siyah file çantaya tıkıştırırken yaklaştım.

"İyi iş," diyorum.

Bana bakıyor, gözleri hala güneş gözlüklerinin arkasında saklı, ama yüzünün geri kalanı *lanet* olsun, *gitmedi* diyor. Başı tekrar topların üzerine düşene kadar cevap vermiyor.

"Günaydın, Fletcher. Bu sabah sizi futbol sahasına getiren nedir?"

"Kadınları yemeğe çıkararak telafi etmeden onlara bayılmam." Başını tekrar kaldırdı.

Gülümsemiyorum ama kaşlarımı da çatmıyorum. Görünüşe göre pazarlama ve halkla ilişkiler gurum benim için iyi *bir şey* yapıyor. Sonunda "Bu son derece açıktı," diyor.

"Çalıları etraflarında dolaşacak kadar sevmiyorum."

"Yüzünü düşününce çok ironik," diye mırıldanıyor.

Göz kırpıyorum. "Yüzümün nesi var böyle?"

Beni liseye geri götüren o iç çekişlerden birini yaptı, başka bir kolay soruya yanlış cevap verdi. Doğru yapamadığım için değil, umursamadığım için.

Okul benim geleceğim

değildi. Rugby'ydi.

Hikayenin sonu, babam bu konuda ne hissederse hissetsin.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için şapkasının kenarına yerleştiriyor. "Seni ve burnunun altında büyüyen şeyi gördükten sonra en az üç ebeveyni burada *retro yetişkin eğlencesi* çekilmediğine ikna etmek zorunda kaldım."

Sweet Pea neşeyle

havlıyor. Ya da

muhtemelen anlaşıyor.

Köpeğime bakıyorum.

O da bana sırtıyor.

Goldie ona yaltaklanmıyor. Onun yerine, bana sırtını dönüyor, eğiliyor ve konileri dizmeye başlıyor.

Bir yandan da kıvrımlı poposunu sergiliyordu.

Yetişkin eğlencelerinden bahsetmişken.

Boğazımı temizliyorum ve aletime onun kışına bakmamasını emrediyorum. "Geçen günkü yardımın için teşekkür etme fırsatım olmadı. Seni yemeğe götürebilir miyim?"

"Gerekli değil ama teşekkür ederim."

Bıyıklarımı

okşuyorum. "Öğle yemeği?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kahvaltı o zaman. Kahve. Hamur işleri. Omlet."

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim ama bu gerçekten gereksiz. İnsanların -hatta böyle bıyıklı insanların bile- her zaman beni geçmesine izin veriyorum."

"Öyle mi?"

Doğrudu, kozalakları kolunun altına sıkıştırdı. "Hayır, aslında sen ilksin. Genelde iri yarı adamlar kan verme törenlerinde bayıldıklarında, bayılma kısmı gerçekleşmeden önce birileri onları yere yatmaya ikna edebilir. Ya da sandalyeye oturup yaparlar. Ama emin olun, bir dahaki sefere kan bağışında gönüllü olduğumda ve iğneye alerjisi olan başka bir aşırı gelişmiş adamın biraz desteklenmeye ihtiyacı olduğunda, gerçekse kumpaz için de orada olacağım."

"Bıyık o zaman." Ouch.

Bıyığımı seviyorum.

Bu bir ifade parçası. Bıyıkların modası geçmese bile bunu saklayabilirdim.

Ne kadar uzun süredir bıyık taktığımı düşünürsek, bıyık trendini benim başlattığımı söyleyebiliriz. Ve Avrupa'da ünlüydim. Benim trend belirleyici olmam mantıklı bir sıçrama.

"Seni görmek çok güzel, Fletcher. Bu sezon iyi şanslar." Elindeki top torbasını omzuna atar ve etrafta dolaşmaya başlar Ben.

"Sizin gibi bir toplum liderinin benimle bir teşekkür randevusuna çıkmayı kabul etmesi ekip için harika bir halkla ilişkiler çalışması olur.

hayatımı kurtardın."

Altın sarısı gözleri bana doğru dönüyor ama tek kelime etmiyor.

Yüksek sesle değil.

Gözleri çok şey söylüyor.

Çoğu, *senin gerçekten bir ahmak olmandan* kaynaklanıyor, *değil mi?*

"Koç Goldie?" diye sesleniyor arkamızdan biri. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

İkimiz de dönüp tuhaf bir şekilde tanıdık gelen uzun boylu, siyah saçlı, sırık gibi beyaz adama bakıyoruz. Yanında uzun bacağına tutunmuş siyah saçlı, küçük bir rugrat var ve arkasında çift kişilik bebek arabası olan kıvrımlı bir kadın var.

"Evet ama ben iyiyim," diyor Goldie. "Teşekkürler, Koç Beck." "Emin misin?"

"Kardeşimin takım arkadaşlarından biri."

Adamın kaşları Goldie'ye sessizce bunun gerçekten bir cevap olup olmadığını sorar. "Ben zararsızım." Tatlı Bezelye'yi tutuyorum.

"Gördün mü? Sevimli köpek. Ben iyi bir adamım." Ben iyi bir adam değilim.

Ama ben *o* kadar kötü bir adam değilim.

"Bıyıklarıyla ne yapması gerektiği konusunda fikrimi soruyor," diyor Goldie. "Ve üst dudağında başka bir köpek büyütemeyeceğini söylediğinde bundan hoşlanmadı."

Koç Beck kıs kıs güler.

Çocuklarıyla yaklaşan iki kadın da öyle.

"Bunu kamera karşısında tekrar söyleyebilir misin?" Ona soruyorum. "Sosyal medya hesaplarımda altın değerinde olur." "Kesinlikle olmaz. Bu benim için inanılmaz derecede kaba bir davranıştı ve bunu söylememeliydim." "Çok komikti."

Neyim var diye merak ediyormuş gibi yüzü buruşuyor. Sonra başını sallıyor.

"İyi antrenmanlar Koç Beck," diye sesleniyor.

Ona başını sallıyor, anlaşılan beni iyi kontrol ettiğine karar vermiş. "Sezon sonuna kadar burada mısınız?"

"Evet."

"Sarah ve ben gitmeden önce seni akşam yemeğine davet etmeliyiz. Kızlar seni özleyecek."

"Bunu çok isterim. Teşekkür ederim." El sallıyor, eğilip parmaklarını adamın bacağına yapışmış küçük insana doğru oynatıyor, sonra otoparka doğru geri dönüyor.

Ben de peşine takıldım. "Eski erkek arkadaşın mı?"

"Aslında eski iç çamaşırı mankeni. Geçen bahar ona üç yaşındaki çocuklara koçluk yapmayı öğrettim. Hoş bir karısı var. Sevimli çocuklar." Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. "Sezon sonunda nereye gidiyorsun?"

"Yeni iş."

"Futbol topuyla oynayan rugrats sezonu ne zaman bitiyor?" "Aslında bu seni ilgilendirmez."

"Benden hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Bana bakıyor, hâlâ otoparka doğru yürüyor. "Neden bayılmadan hemen önce *sinekkuşu* dedin?"

"Ne?"

"Kan bağışında bayılmadan hemen önce bana baktın ve *sinek kuşu* dedin. Neden?" "Ben bir şey demedim."

"Sen söyledin. *Sinek kuşu* dedin. Gerçekten bunu neden söylediğini bilmiyor musun? Çünkü neden sinek kuşu dediğine dair yarım bir fikrim var.

o."

Kulaklarım son kez bu kadar ısındığında, kalbim hızla çarparken eski koçuma bakıyordum.

kariyerim kontrolümden çıkıyordu.

"Bu senin astroloji burcun falan mı?" Tatlı Bezelye homurdanır.

Köpeğim.

Köpeğim bana homurdanıyor.

O da *sinekkuşunun* ne demek olduğunu çok iyi bildiğimi biliyor.

"Bu benim takma adımdı." Goldie yavaşça konuşuyor, her kelimeyi telaffuz ediyor. "Üniversitedeyken. Futbol oynarken. Kırdığımda

Kalçam."

İtiraf ediyorum: Goldie Collins'in belalı biri olduğunu uzun zamandır biliyordum.

Onu birkaç yıldır sosyal medya hesaplarından takip ediyorum, videolarını izleyen yüz binlerce takipçisinden biriyim ve *bugün zor olabilir ama dün de öyleydi ve sen başardın* dediğinde doğrudan ruhuma seslendiğini hissediyorum. *Bugün de başarabilirsin. Ben sana inanıyorum ve senin de kendine inanmanı istiyorum.*

Daha iyi bir sen olmak üzerine iki kitabına da sahibim. Hatta birini okudum.

Futbol sahasındaki lakabının *Sinekkuşu* olduğunu biliyorum. Bunu yıllardır biliyorum ve bildiğimi bilmemesini tercih ederdim.

o.

Bilmediğim ve beni daha da rahatsız eden şey neydi?

Üç gün öncesine kadar bilmediğim şey, tanıtım için gittiğim o aptal *ekip kurma* etkinliğinde düştüğüm andı,

Goldie Collins ve Silas Collins'in ebeveynlerinin aynı olmasıydı.

Yutkunuyorum ve Goldie Collins hayranı değilmişim gibi davranıyorum. "Üniversitede futbol mu oynadın?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, Fletcher. UCLA'de futbol oynadım. Son yılımda Londra'daki üniversite gösterisine gittim ve kalçam kırık olduğu için oynayamadım. O yüzden VIP locasıydım. *Seninle birlikte.*"

Elli derece havada tişört giyiyorum ve terliyorum.

O VIP kutusunu hatırlıyorum. O VIP locasını *her zaman* hatırlayacağım. "Londra'da önemli biriyim. VIP localarında çok zaman geçirdim.

Daha spesifik olmanız gerekecek."

"Arkadaşın *Collins*'in *mızımız bir bebek olduğunu* söylediğin yerd. *Bu* sana bir şey hatırlattı mı?"

Tüm vücudum şimşekten yapılmış bir bek tarafından yakalanmışım gibi sarsılıyor ve Tatlı Bezelye'yi çığlık atmasına neden olacak kadar sert sıkıyorum.

Başımı sallayarak köpeğimi tutuşumu gevşetiyorum.

"Hayır." "Şok edici."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu söylediğini hatırlamıyorsun çünkü söylediğini önemsemiyordun. Bunu söylediğini sonsuza dek hatırlayacağım çünkü kaba, gereksiz ve açıkçası oldukça moral bozucuydu. Yirmi bir yaşındaydım ve futbol sahasında kendim için planladığım hayatın sona erdiği gerçeğiyle yüzleşiyordum."

Başımı tekrar sallıyorum ama göz teması kuruyor ve konuşmaya devam ediyor. "Öte yandan sen, adınla iki şampiyonluğu olan, oyununun zirvesinde profesyonel bir sporcuydun. O süiti satın almış cahil ve zengin bir adam değildin. Kariyerini bitiren bir sakatlığın ne kadar yıkıcı olduğunu anlayabilecek, anlaması *gereken* biriydin. Bu yüzden benden çok sana faydası olacak bir randevuya beni götürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Düşmanlarım bana değişmediklerini açıkça söylediklerinde hep minnettar olmuşumdur."

Bu sefer, o uzaklaştığında peşinden gitmiyorum. Orada öylece duruyorum, ayakkabılarım sabah çiyiyle ıslanıyor, köpeğim sanki onun düşündüğü gibi bir adam değilmişim gibi bana bakıyor.

"Ben olsam senin hakkında böyle konuşmazdım," diye sesleniyorum Goldie'nin ardından, sesimi

yeniden bulabildiğim anda. Cevap vermiyor.

Yapmak zorunda değil.

Gümüş rengi Audi SUV'sinin kapağını bana doğru bakmadan sakince kapatması her şeyi anlatıyor. Goldie Collins hayatının geri kalanında bana söylemek istediği her şeyi söyledi ve ben de tam bir serseriyim.

Goldie

Pazar akşamı Give Two Sips'e vardığımda hâlâ Fletcher Huxley'e üzülen olmamalıydım ama adamı aklımdan çıkaramıyorum.

Bu öğleden sonra o kadar kötüydü ki bir müşterimi unuttum ve koçluk görüşmesi sırasında ondan son üç cümlesini tekrar etmesini istemek zorunda kaldım. O kadar kötüydü ki kahvemi demledikten altı saat sonra tezgahımın üzerinde bulduğumda içmeyi unuttuğumu fark ettim. O kadar kötüydü ki, evimden akşam yemeğine yürürken dinlediğim sesli kitabın tek kelimesini bile duymadım.

O adamı aklımdan çıkaramıyorum.

"Taşınmak mı, erkekler mi?" Sheila'nın yanındaki kırmızı kadife kıvrımlı kabin koltuğuna oturduğumda Odette bana sesleniyor. Yaklaşık haftada bir kez, hanımlar beni kulüplerinin onursal üyesi olarak burada onlara katılmaya davet ediyorlar. Her zaman hepimizin yaşadığı apartmanın birkaç blok aşağısında yer alan, en sevdikleri şarap barı Give Two Sips'te oluyor.

Taşınmam yaklaştıkça daha sık yemek yiyoruz.

Yalan söylemeyi düşündüm -taşınmak stresli bir şey- ama beni hemen anlardı. "Fletcher Huxley, Pounders'a dikkat çekmek için bir halkla ilişkiler numarası olarak benimle çıkmayı teklif etti. Ben iyiyim. Ülkeyi terk ediyorum. Ama o beynime takıldı. Neden? Onu bir daha hiçbir zaman, hiçbir nedenle görmek zorunda değilim ve o hala orada."

O randevuda onu şımartmayı düşündüğüm için değil.

Çünkü beni incitti. İzlediğim ve hayran olduğum bir sporcuydu ve sporu bırakma kararım ile ilgili boktan bir şey söyledi ki bu aslında benim kararım değildi, hayatın bana dayattığı bir karardı.

Odette bana ağzına kadar dolu bir şarap kadehi

uzattı. Rosé spritzer.

Bu kadınlar beni seviyor.

Ve şimdi gözlerim doluyor.

Üç hafta altı gün sonra Londra'ya gitmek üzere Copper Valley'den ayrılıyorum ve ne zaman döneceğime dair hiçbir fikrim yok. Ancak Londra'da Worldwide Coaching Association'da yaşam koçluğu yapmak harika olacak ve sevdiğim insanlardan ayrılacağım için üzgün olduğum kadar gideceğim için de heyecanlıyım.

Ayrıca tüm şüphelerin yanlış olduğunu kanıtlamaya da hevesliyim.

O çok genç. Çok deneyimsiz. Ona ne söylemesi gerektiğini söyleyen iyi bir danışmanı olmalı.

Başkalarına destek olmak için asla çok genç değilsiniz.

Futbol kariyerim sona erdiğinden beri koçlukta çok fazla keyif, onay ve amaç buldum. Tüm bu heyecanımın yanı sıra inanılmaz derecede onurluyum ve buna hazırlanmak için son iki yıldır çalışıyorum ve koçluk tekliflerimi genişletiyorum.

"Bıyığımı kesti mi?" Odette soruyor.

"Hayır. Her zamanki kadar büyük. Sanırım uzatma yaptırmış olabilir."

Evelyn *tsks*. "Tatlım, bu iş görür. Eğer böyle bir bıyık bana çıkma teklif etseydi, geri kalanı ne kadar seksi olursa olsun günlerce yatağıma kapanmak zorunda kalırdım. Ve bunu kendimi bildim bileli Burt Reynolds'a aşık olan bir kadın olarak söylüyorum."

Neredeyse spritzer'ımla boğuluyordum.

"Bıyığının nesi var?" Sheila tamamen ciddi bir şekilde soruyor, sanki kan bağışında onu kontrol etmemiş gibi. Altmış beş yaşında, üçlünün en genci. Geçen sonbaharda göğüs kanseri için kemoterapi aldıktan sonra beyaz saçları neredeyse yeniden düz duracak kadar uzadı ve radyasyon tedavisini de bitirdiği için onu her gördüğümde daha da güçleniyor.

Odette, "Bu, neden çok az erkeğin bıyık bırakmaya kalkışması gerektiğine dair örneklerin

zirvesidir," diye yanıtlıyor. Evelyn onaylarçasına mırıldanır.

"Ve o, erkeklerin neden hiç var olmaması gerektiğine dair örneklerin

zirvesidir," diye mırıldanıyorum. Ki bunu kastetmedim.
Çoğunlukla.

Odette şarabını yudumluyor ve beynimin tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi ve muhtemelen bu konuda konuşmak istemediğimi de biliyormuş gibi beni inceliyor.

Evelyn benden açıklamamı istemeye başladı ama Odette bardağını masaya iki kez vurdu. "Onu görmezden gel. Sorun çözüldü. Ve ne yazık ki, işimize devam etmemiz gerekiyor. Bir duyurum var. Steve öldü."

Otomatik *özür* dileme cümlesinin ağzımdan kaçmasını engellemek için spritzer'imden bir yudum *alıyorum*.

İki yıl boyunca bu grupla daha iyi öğrendikten sonra bile -ölümle saygısız bir mizahla yüzleşmeyi tercih ediyorlar- hala bazen neredeyse kayıyorum.

"Cenaze evi Steve?" Sheila sorar.

"Postacı Steve?" Evelyn de aynı anda söylüyor.

"Eczane Steve," diye cevaplıyor Odette. "Prezervatif reyonunda kalp krizi geçirdi. Beni sorgulama, Evelyn. Olan bu ve eğer bana inanmıyorsan, o küçük kıcını kaldırıp oraya kendin gidebilir ve eczacıya sorabilirsin."

"Bu korkunç bir ölüm şekli," diyor Sheila. Bu üç kadını da sevmeme rağmen, Sheila en iyi kalpli olanı. Bir bebeği kurtarmak için otobüsün önüne atlayan o. Kayıp bir kediye aramak için mahalleyi tarayan kişi. İnternette var olan herhangi bir gönderiye trolce yorumlar bırakan yabancıları nazikçe azarlayan kişi.

Evelyn kuru bir sesle, "Güvenlik kameralarını görmemiz

gerekecek," diyor. Odette sırtıyor.

O sırtışı biliyorum.

Güvenlik kamerası kayıtları onda.

"Prezervatif almak için alışveriş yapıyor muydu?" Evelyn soruyor. "Ya da yeniden stokluyor muydu?"

Odette şarabını yudumlarken başını sallıyor. "Bir müşteriye bulundukları yeri gösteriyordu."

Sheila'nın nefesi kesilir. "O müşteri olduğunuzu ve seks hayatınızın bir adamın ölümüne neden olduğunu düşündüğünüzü hayal edin. Onlar da çiçek almalı." Evelyn onun elini okşar. "Eminim eczane onlara travmaları için birkaç iyi kupon vermiştir." Tekrar Odette'e bakar.

"Tanıdığı biri miydi?"

Odette başını sallar. "Hayır ve tuhaf sorular bile sormadılar. En azından benim kaynaklarıma göre." "Biriyle

çıkıyor muydu?" Sheila soruyor. "Ona çiçek göndermemiz gerekiyor mu?"

"Yakın zamanda yeniden evlendi," diyor Odette. "Geçen yıl içinde falan."

"*Hayır*," diyor Evelyn. "Ondan ayrıldığında ona *Steve'in Etrafında Dolaşıyor* dememiş miydin?" "Görünüşe göre prangalara layık bir vajina bulmuş."

"Zavallı kadın." Sheila ölüm ilanı defterini masanın üzerine bırakıyor. Kapağı yumuşak mavi bir kürk ve üzerinde mavi bir pudra ponponuyla aynı renkte sallanan bir kalemle birlikte geliyor. "Umarım onunla parası için evlenmiştir. İlerleyen yaşlarda kalp kırıklığının daha kolay olduğunu düşünemiyorum."

"Onunla D için evlenmediği kesin," diye mırıldanıyor Odette.

Evelyn ölüm ilanı defterini de çıkarır. Yumuşak deri bir defter, deri bir kordonla kapatılmış ve içinde kalın, yırtık kenarlı keten kağıt var. Eğer hayatımın bir sonraki evresine, Londra'da üç ay ikamet eden bir yaşam koçu olarak başlamadan önce sahip olduğum her şeyi satmıyor ya da elden çıkarmıyor olsaydım ve ardından en az iki yıl boyunca Amerika'yı gezen bir dijital göçebe olarak yaşamaya başlamasaydım, ciddi bir günlük kıskançlığı yaşırdım.

Özellikle de onunla birlikte kullandığı dolmakalemi çıkardığında. "Onu aldatıyor olma ihtimali nedir?" diye soruyor Odette'e.

Odette iç geçirir. "Steve'in hayatının düğün öncesi dönemine odaklanalım, olur mu?"

"Steve'le ne zaman çıktınız?" Odette de ölüm ilanı defterini bulmak için çantasını karıştırırken ona soruyorum.

"Yaklaşık üç yıl önce," diyor bana, her iki gözbebeğinden de gökkuşağı çıkan tek boynuzlu bir ata binen bir kedinin yer aldığı tanıdık ciltli kitabı çıkarırken. "Dört blok ötedeki parkın yanında, vitrinleri şüpheli olan bir eczaneye girdim. El kremi arıyordum ve telefon numarasını alıp çıktım."

Sheila bana "Yaşlı Adam Motorcular Kulübü'ndeydi" dedi.

"İhtiyar Motorcular Kulübü'nden *nefret* etmemizin nedeni o," diye düzeltiyor Evelyn.

"Ve kan bağıışı bahsini kazandığımızı göremeden vefat etti," diye düşünüyor Odette. "Sence parayı ödeyecekler mi?" Evelyn soruyor.

Sheila gözlerini kısarak ona bakıyor.

"Neden yapmasınlar ki?" "Çünkü onlar

pislik," diye yanıtıyor Odette. "Ama adil

olan adildir," diye ısrar ediyor Sheila.

Evelyn onun elini okşar. "Asla değişme, dostum. Odette, sen ve ben kazancımızı toplama işini

halledeceğiz." Odette başını sallar. "Yemekten sonra. Beş dakika bayanlar ve... gidin."

Üçü de defterlerinin başına çökmüş, kalemlerini kaşıyorken ben spritzer'ımla pelüş kabinde arkama yaslanıyorum, bir kulaklık takıyorum ve buraya gelirken beynim *dolaşırken kaçıracağımı bölümleri* yeniden dinlemeye çalışıyorum.

Burayı çok sevdim. İki kat yüksekliğinde ve duvarları pencereci, bu yüzden büyük bir şehrin kalbinde olmamıza rağmen

iyi bir ışık. Her masada yapraklı yeşil bitkiler var. Kirişli tavandan sarkan bakır aydınlatma armatürlerinin arasında daha fazla sarmaşık ve yapraklı bitki asılı. Her zaman pelüş kadife köşe kabinlerinden birini alamıyoruz, ancak personelin bazen bizim için bir tane ayıracağı kadar düzenli olarak buradayız.

Copper Valley'in bizim bölgemizdeki her şey bir zamanlar depolar ve fabrikalardı, şehir bir üretim merkezinden Doğu Yakası'nın çevre mühendisliği kalbine dönüşürken sonunda kapandı, ama şimdi şarap barları, en şirin kitapçı ve arkadaşlarımızı özleyeceğim kadar özleyeceğim bir kurabiye dükkanı olan bir mahalle.

Özellikle de bu arkadaşlar.

Odette, en iyi arkadaşlarından biri vefat ettikten sonra yaşam koçu olarak beni işe aldığımda tanıştık. Sıranın kendisine gelmesini beklemek yerine kalan yıllarını dolu dolu yaşamak istediğine karar vermişti. Kötü bir ayrılık yaşadıktan sonra o ve arkadaşları beni kendilerinden biri olarak benimsediklerinde belki sekiz ya da dokuz aydır birlikte çalışıyorduk.

Ve şimdi onlarla düzenli olarak takılıyorum ve eski erkek arkadaşları ve bazen de yakın arkadaşları için kendi yas tutma biçimleri olarak alternatif ölüm ilanları oluşturmalarını izliyorum. Ya da kan bağışı kampanyalarında ve diğer mahalle etkinliklerinde gönüllü olduklarında beni de davet ediyorlar. Bazen apartmanımızın bodrum katındaki toplum merkezinde tombala numaralarını söylüyorum, bazen de dans resitalleri ve futbol antrenmanları için gelip yeğenime tezahürat yapıyorlar.

Hallie henüz her ikisinde de olağanüstü olacak kadar büyük değil, ama denediğinde acayip sevimli olacak kadar büyük.

Hayallerimin ve harika fırsatların peşinden gitmek için onlardan ayrıldığım için yine gözlerim doluyor, bu yüzden spritzer'ımı yudumluyorum, sesli kitabımı öldürüyorum ve sunucumuzun bize dönmesini beklemek yerine paylaşacak uygulamalar sipariş etmek için bara doğru kayıyorum.

Futbol oynayarak dünyayı turluyor olmam gerekiyordu. Kardeşimin kendi sporunda yaptığını ben de kendi sporumda yapacaktım. Ancak sahada geçirdiğim korkunç bir sakatlık beni kırık bir kalça ve kırık hayallerle baş başa bıraktığında, yeni bir hayatı bir araya getirmek zorunda kaldım.

Ya şimdi?

Artık sahip olmadığım şeyleri özlemiyorum ve hayatımın aldığı yönden pişmanlık duymuyorum. Yaptığım işi seviyorum. İşimi seviyorum. Müşterilerimi seviyorum. Konuşma yapmayı ve tutkunuzu bulma konusunda seminerler vermeyi seviyorum. Felsefelerim ve deneyimlerim hakkında kitap yazmak için para almayı seviyorum. İnsanların kariyerlerinde, aşk hayatlarında ve çalışmadıkları ya da başkalarıyla ilgilenmedikleri zamanlardaki *yaşamlarında* yeni fırsatları keşfetme cesaretini bulmalarına yardımcı olmak için çevrimiçi ve yüz yüze dersler vermeyi seviyorum. Sosyal medyayı, kendimize olan inancımızı ve bir fırsat rüzgârda kaybolup gittiğinde bir diğerinin ortaya çıkacağına dair dünyaya güven mesajlarını yaymak için kullanmayı seviyorum.

Londra'ya gideceğim için çok heyecanlıyım. Kiminle tanışacağım, ne öğreneceğim ve ne geri vereceğim için heyecanlıyım. Ve aynı zamanda geride bırakacaklarım için üzgün olmam da sorun değil.

İkisi de olacağım. Bu arada burada da bulabildiğim her fırsatı değerlendiriyorum.

Odette ile birlikte son bir düğüne daha gideceğim. Gerçek günü kaçıracağım için Hallie'yi doğum günü öncesi bir randevuya götürmek. Öğle ve akşam yemeklerinde arkadaşlarımızı görmek. Hâlâ almak istediğim bir yemek kursu var. Yerel profesyonel hokey takımımız Thrusters'ın maçını bir kez daha izlemek ve arkadaşlarım ve apartman komşularımla son bir kez seksenlerin sevimsiz film gecesi yapmak istiyorum.

Masamıza teslim edilmek üzere bardan sipariş vermeyi bitirip arkadaşlarıma dönerken düşündüğüm şey bu.

Şimdi olması gereken şey, Odette, Sheila ve Evelyn'in her birinin Drugstore Steve'in hayatı hakkındaki bilgilerine dayanarak yazdıkları ölüm ilanlarını okuyacakları masaya geri döneceğim. Özellikle de en can alıcı kısımları ya da daha tuhaf kısımları, bazen de *çok* kişisel kısımları. Güleceğiz. Soluk soluğa kalacağız. İçlerinden biri *gerçekten* gözyaşı dökebilir, çünkü bir adam öldü.

Sonra da hangi ölüm ilanının *Mission*'da yayınlanacağına oy verecekler: *Eski Erkek Arkadaşlarımızı Yaşatmak* grup blogunda *yayınlanacak*. Olması gereken de bu.

Aslında olan şey, arkamı döndüğümde arkadaşlarımla oturduğum masada benim yerime birinin oturduğunu fark etmemdir.

Drugstore Steve için yazabilecekleri en iyi ölüm ilanını yazmak için ayırdıkları beş dakikalık zaman dilimi yarıda kesilmekle kalmadı, aynı zamanda benden en az yarım ayak daha uzun, en az seksen kilo daha ağır biri tarafından yarıda kesildi, Muhtemelen ağırlık kaldırmayı abarttığı için kollarını yanlarına kadar indiremeyen ve aşırı büyük pazu ve trisepsleri olan, dağınık koyu kahverengi saçları olan ve Stuart Little'in dublörü olabilecek bir bıyığı olduğundan şüpheleniyorum.

Daha mı kötü?

Sanki daha kötüsü *olabilirmiş* gibi?

Daha da *kötüsü*, Sheila'nın yüzü *sevimli bir köpek gördüğümü ve onu çooooook sevmek istediğimi* söylüyor. Köpeğini getirmiş.

Masaya yaklaştığımda, sadece köpeği getirmekle kalmadığını, *onu bir bebek askısında taşıdığını* fark ettim. Pembe bir bebek askısı.

Ve Evelyn -sinik, üç kez boşanmış ama erkekleri seven Evelyn- askılı küçük köpeği olan büyük adamın cazibesine direnmek için çok mücadele ediyor gibi görünüyor.

Sadece Odette'in yüzü hala düz.

Muhtemelen müşterilere koçluk *yaparken* bazen kişisel hikayeler anlattığım içindir.

muhtemelen benim koşullarımda yeniden başlamanın ne kadar zor olduğunu anlıyor. Odette'in hafızası, detaylara dikkati ve yapboz parçalarını bir araya getirme becerisi var ki öğretmenliği bu kadar çok sevmeseydi CIA'in işine yarardı.

Acaba Fletcher Huxley ile olan sorunumun bıyığından daha fazlası olduğunu anlamış mıdır?

"Goldie, şuna bak," diyor Sheila ben masaya ulaştığımda. "Kan bağışı sırasında baygınken seni boğmaya çalışan bu adam, senin için bizi endişelendirdiği için *bizden* özür dilemeye geldi."

Fletcher bana bakıyor, *burada iyi işler yapan* samimi yüzlü bir koro *çocuğuyum* ve koyun gibi gülümsüyor. Fletcher Huxley.

İngiltere'nin eski rugby tanrısı. İtalyan bir heykeltıraş tarafından yontulmuş çene. Brontë romanlarından fırlamış kapüşonlu yeşil gözler. Her yerdeki sosyal medya fenomenlerini kışkırtan kalın bir boyun. Porno bıyığı. Ve Copper Valley Thrusters'ın şampiyonluk kazanan hokey takımı *ile* Copper Valley Fireballs'ın şampiyonluk kazanan beyzbol takımının tamamını utandıracak bir ego.

Ve *koyun* gibi gülümsüyor.

"Goldie," diyor köpeğinin başını kaşırken başını sallayarak. "Seni görmek her zaman güzel." Sheila sanki bana evlenme teklif etmiş ve ben de sevinçten hıçkıra hıçkıra ağlayarak onun üzerine düşmüşüm gibi ciyaklıyor. Ew.

"Ben de aynısını söyledim, ama seni porno bıyıklarının arkasından göremiyorum," diye cevap veriyorum, onun utangaç gülümsemesine abartılı bir *haha, çok komiğim* gülümsemesiyle karşılık veriyorum.

Şaka yapıyormuşum gibi. Ama yapmıyorum.

Kardeşim ragbi oyuncusu olduğu gün ragbi oyuncularını unuttum ve bu hayat seçimimden bir kez bile pişman olmadım. Hepsini aynı kefeye koymak istemem ama bu durumda, evet, hepsini aynı kefeye koyuyorum.

"*Goldie*," diye tıslıyor Sheila.

Evelyn boğuk bir ses çıkarır.

Odette usulca mırıldanır, bunu ancak Odette'i dinleyecek kadar iyi tanıyorsanız fark edersiniz. Bu onun *sesi, lütfen patlamış mısırı uzatır mısınız?*

hum.

Fletcher, güneşte öğle uykusuna yatmış bir kedinin zarafetiyle vücudunu koltuğumdan kaldırıyor. "Siz hanımları daha fazla rahatsız etmeme gerek yok," diyor. "Geçerken burada olduğunuzu fark ettim ve geçen gün hepinizi korkuttuğum için özür dileme fırsatını kaçırmak istemedim. Bir maça bilet isterseniz, size ayarlayabilirim."

Masaya bir kart bırakıyor, bana bir kez daha başını sallıyor, çok yakından geçiyor -köpek şampuanı gibi kokan bir şeyle birlikte hafif odunsu ve tütünsü bir şeyin kokusunu alabileceğim kadar yakın, ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın, kollarındaki kalın damarları görebileceğim kadar yakın- ve sonra uzaklaşıyor.

Sadece uzaklaşıyor.

Benden bir reklam gösterisi yapmamı istemedi.

Bu bana son etkileşimimizle ilgili hafızamın yanlış olduğunu söylemiyor. Ya da bunu önemseyip önemsemediğini. Sadece uzaklaşıyor.

Etrafımızdaki herkes o giderken kıcını izliyor.

Eşofman giydiği için ya da eşofmanının kığında POUNDERS yazdığı için olduğunu sanmıyorum.

Bence onu ve kıcını izliyorlar çünkü Silas'ın İngiltere'de tanındığını söylediği gibi Amerika'da asla tanınmayacak olsa da - burada rugby o kadar popüler değil- onun varlığı *beni tanımalısınız* diyor.

"Ona güvenmiyorum," diyor Odette, kıcının olduğu yer hâlâ sıcak olan kabine geri kayarken.

Spritzer'ımı yudumluyorum ve kıcımdaki sığağı soğuktan ayırt edemiyormuş gibi yapıyorum. "Hepimiz şanslıyız, onu bir daha görmek zorunda kalmayacağız."

Hepiniz ölüm ilanlarınızı yazdınız mı?"

Evelyn ve Sheila bakiştılar, sonra ikisi de bana baktı.

Evelyn Fletcher'ın kartını masadan alıp çantasına koydu. Geri kalanımız ona bakıyoruz.

"Bırakın da yaşlı bir kadın, seksi bir rugby oyuncusunun kendisini şahsen maça davet ettiğini söyleyerek heyecanlansın. Ben de sahne arkası kartı talep ediyorum. Ya da spor dünyasında her ne deniyorsa. Bu durumdan faydalanmak için bıyığımı sevmek zorunda değilim."

Buna ben bile gülümsedim. "Diğer oyuncuların biriyle akrabayım. Maçtan önce seni soyunma odasına sokabilirim. Muhtemelen spiker kabinine de. Şeytanı aramana gerek kalmadan."

"Şeytan mı?" Sheila sorar. "Neden ona şeytan diyorsun ki?"

Spritzer'ımın kalanını boşaltıyorum. "Ölüm ilanları zamanı! Hadi hepimizi hayırlar. Drugstore Steve hakkında daha fazla şey

öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

yaz tanışmıştım. Şımarık zengin Amerikalı çocukların gerçek oyuncularla bire bir zaman geçirdiği kamp. Orada mızımız bir bebek *gibiydi*. Hepsi öyleydi ama o en kötüsüydu. Bu yüzden onu hatırlıyorum. O yaz gösteride oynaman gerekiyordu. Araştırdım.

Ayrıca hâlâ mızımız bir bebek. Onu bir de antrenman odasında dinlemelisiniz."

Sosyal medyadaki varlığından başka bir şey *yapamayan* biri için, gerçekten güçlü bir yüz ifadesi var.

"Ve özür dilerim," diye ekliyorum.

Bu sonradan düşünölmüş bir şey. Bunu biliyorum.

O bunu biliyor.

İlk süt ürünleri reyonunun önünde durup süzme peynir ve ekşi kremayı inceliyor. "Teşekkür ederim."

"Sen hâlâ bir baş belasısın," diyorum ona.

"Biliyorum."

Bu beni gerçekten gülümsetti. "Ve kardeşin... o kadar da kötü değil."

Bunun üzerine yüzünü bana döndü. "Kardeşim kesinlikle o kadar kötü."

Ağzımı açtım.

Bir parmağını kaldırdı. "Ve o hâlâ benim kardeşim ve artık çeneni kapatabilirsin."

O bir kutu süzme peynir alırken ben de yanında duruyorum. Kendim yemem. Aslında çok fazla süt ürünü yemem. Ama kaymağı özledim. Bunu burada yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

Korumam gereken bir itibarım var.

O iki kasa aşğıdaki yoğurt bölümüne geçerken ben de peşinden gidiyorum. "Biliyorsun, takımın başarılı olması... tüm... oyunculara yardımcı olacaktır," diyorum yavaşça.

Yine mi göz devireceğim?

"Ve eğer bu taşınma işini doğru yapıyorsanız, ayrılmaya yaklaştıkça yemek pişirmek daha da zorlaşacak," diye ekliyorum. "Son iki öğün için kim bir kutu daha tuz almak ister ki? Hatta taşınma tarihiniz yaklaştıkça daha fazla dışarıda yemek yemeniz gerekebilir."

Bir küvet sade yoğurt alıyor ve peynire doğru ilerliyor.

Süt ürünlerini sever. Not edildi.

"Sanırım arkadaşların seni koruyor, değil mi? Güzel bayanlar."

"Seni canlı canlı yerler, geri tükürürler ve sonra rakunlar kalıntılarını bitirirken fotoğraf çekerlerdi" diye mırıldanıyor.

Hay sikeyim. Yine gülümsüyorum. "Sahip olunacak iyi türden arkadaşlar." "En iyisi."

"Eminim sana torunlarını ayarlamaya çalışıyorlardır."

"Hayır."

"Torunları yok mu?"

"Hayat kiminle çıktığından ibaret değildir." Bir paket yıllanmış beyaz çedara uzanıyor -en yüksek kalite- ama duruyor ve tekrar bana bakıyor.

Tamamen bana bakıyor.

Kafasında bir şeyler dönüyor. Büyük bir şey. Tekerlekleri, kolları ve dişlileri olan bir şey. Ben olsaydım, ne düşünürdüm biliyorum.

Geçici seks arkadaşı.

Gidiyor.

Ben kalıyorum.

Taşınmak stresli.

Ve sevişmek çıkmanın en iyi kısmıdır, o zaman neden sevişme kısmını yapıp çıkma kısmını atlamayalım?

Ama bu dünyada güneşin etrafında otuz dört tur attım, iki boşanma yaşadım, fikrimi söylediğim için suratıma en az üç içki yedim ve babamdan bir kadına nasıl davranmam gerektiği konusunda yüksek sesle söylemeyeceğim kadar çok ders aldım.

Artık. Artık yüksek sesle söylemiyorum.

Ama o söylerse, ben de varım.

Belalıları severim.

Çok ateşli.

Komik de. Bunu her zaman bir seks arkadaşında bulamazsın. Ama bunu ilk öneren ben olmayacağım.

Yapacak. Bunu hissedebiliyorum.

um.

Yüzünün hareket edişinden bunu anlayabiliyorum, sanki bunu onun için kabul edilebilir kılacak her adımı planlıyor. Acaba beni aletim için mi istiyor ama ben olduğumu hatırlamasın diye başıma bir torba mı geçirecek? Dürüst olmak gerekirse, bana bakarken tam olarak bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. Ve sonra da benim için uygun olup olmayacağımı düşünüyor.

o.

Tüm bunları düşünürken burada durup beni izlemesine izin vermek cehennem gibi ama yapıyorum. Orada duruyorum. İncelemeyi kabul ediyorum. Oynuyorum.

Aptal.

Şu anda ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyorum.

"Ohh, Margot, şu kıça *bak*," diye fısıldıyor arkamdan biri yüksek sesle. Sesi yaşlı gibi gelen biri. Ve azgın.

"Bir *pounder* nedir?" diye soruyor aynı derecede yaşlı ama kafası çok daha karışık bir ses. "Her bir yanağın ağırlığı bu kadar mı?"

Goldie gözlerini sıkıca kapatıp dudaklarını birbirine kenetliyor ve yaltaklanmamaya mı yoksa gülümsememeye mi çalıştığını anlayamıyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Margot'nun arkadaşı, "Bilmiyorum ama beni dövebilir," diyor.

"*Greta*. Steve mezara gireli daha bir hafta bile olmadı."

"Yani yaklaşık kırk yıl ekle, iyi bir dayak yemeyeli o kadar oldu. Onunla penisi için evlenmedim." Goldie bir ses çıkardı ve sırtını tamamen bana, tamamen kadınlara döndü.

Omzumun üzerinden onlara bakıyorum.

Biri beyaz. Biri siyah. İkisi de 1.80'in üzerinde değil. İkisi de alnından boğumlu parmaklarına kadar kırış kırış.

Beyaz kadın baston kullanıyor. Siyah kadın alışveriş arabasına tutunuyor.

Bakışları yüzüme ulaştığında gülümsüyorum ve göz kırpyorum.

"*Ack!*" Beyaz kadın bir çorba vitrininin içine düşer.

"*Öldür onu!*" diye bağırıyor Siyah kadın. Şemsiyesini kaldırıp bana doğru sallıyor. "*Yüzünü yiyor!*"

Goldie, "Sadece kötü bir bıyık," diye mırıldanıyor. Sepetini bırakmış ve beyaz kadına tenekelerden çıkmasına yardım etmeye başlamıştı bile. "İyi misiniz hanımefendi? Size bir sandalye getireyim mi? Bir yeriniz acıyor mu?"

"Sadece gözbebeklerim," diye soluk soluğa kalır beyaz kadın. "Tanrı merhamet etsin, erkekler *neden* yüzlerine böyle yaparlar? Hepsi kendilerini Tom Selleck sanıyor ama *değiller*."

Goldie yarı iniltiye benzeyen bir boğulma sesi daha çıkarır.

"Margot, sanırım bugün alışveriş yapmamamız gerekiyor," diyor Siyah kadın. Görünüşe

göre Greta. Margot, "Ya da kocan yeni gömülmüşken erkeklerin kışlarına bakmamalısın," diye karşılık veriyor.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, sadece altı aydır evliyedik."

Bir yönetici koşarak geliyor ve iki kadın için alışverişi bitirmeyi teklif ediyor. Goldie yüzünü bana çevirdi. "*Geri dönebilir* misiniz?"

"Onu tanıyor musun?" Margot ona sorar.

"Kardeşimle birlikte çalışıyor," diye cevaplıyor

Goldie. "*Pounder* nedir?" Greta sorar.

"Sanırım bu şehirdeki profesyonel rugby takımının adı." "Rugby nedir?"

"Erkeklerin kısa şortlar giydiği ve hiçbir koruyucu ekipman kullanmadığı bu sporda, şişirilmiş bir futbol topuna benzeyen bir topu, saha dedikleri alana sokmaya ve asla ileri doğru atmadan, bazen de tekmeleyerek gol atmaya çalışıyorlar."

"Kulağa aptalca geliyor."

"Sporu kadınlar icat etmeliydi."

Margot aniden soluk soluğa kalır. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. *Seni tanıyorum*. Greta! Greta, bu *Goldie*. Instagram'dan. Bize inanan Goldie!"

Ah, lanet olsun.

Bunun nereye gideceğini biliyorum.

Ama Goldie'nin bir korumaya ihtiyacı yok gibi görünüyor. Gülümsüyor - ve bu oldukça parlak bir gülümseme, neredeyse kör edici - ve kolayca kamusal kişiliğine geçiyor.

Onu gördüğüm ve etrafta olduğumu bilmediği her seferinde onu izlediğim zamankinden pek de farklı görünmüyor. Sanki o. Tanımama izin verilmeyen o.

Ve bu onun parladığı yer.

Buna çok saygı duyuyorum.

Müdür de onu tanır. İmza istiyor.

Kadınlar Londra'ya taşınacağı için heyecanlı olup olmadığını öğrenmek istiyorlar.

Ve sorun benim. Ben ve bıyığım -o *kadar* büyük ya da çirkin değil- problemiz.

Goldie'nin sepetini yerden alıyorum, düşürdüğü peyniri alıp onu da ekliyorum ve marketin önüne gidip ikimizin de alışverişini ödedikten sonra oturup bekliyorum Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Üst dudağımda büyüyen canlı bir hayvan olduğunu düşünebilecek herhangi birine Zafer Bıyığı'nı göstermeden.

Yaklaşık on dakika sonra Goldie kasanın yanında beliriyor, etrafına bakınıyor ve kaşlarını çatıyor. Kanvas sepetini kaldırdım ve

Beni fark ettiğinde kafamı çıkışa doğru çeviriyorum.
Sürgülü cam kapıların önünde buluştuğumuzda bana "Alışverişlerimi almak zorunda değildin" dedi. Bana ne borcu olduğunu sormadığı için ona puan veriyorum.
Sanki ona hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyor.
Kısmen, Silas'ın oynadığımızı bile bilmediği bir oyunu kazandığımı bilmem için, aslında akşam yemeğini satın aldığım için bir puan alıyorum ve muhtemelen bu konuda sızlanacak.
Evet, aptalca bir oyun.
Kapa çeneni. Ben sevdim.
"Fedailik yapmaktan daha faydalı görünüyordu," diyorum ona. "Ben kendi kendimin fedaisiyim."
"Düşündüm. Sen bir baş belasıydın. Ve bu bir iltifat."
"Teşekkür ederim."
Bir elimi cebime sokup ona bir bakış atarken, diğer elimden market poşetimin sallanmasına izin veriyorum. "Çok tanınıyor musun?"
"Beklediğimden daha sık, ama sonra, tanınmayı hiç beklemiyorum." Derin bir nefes alıyor ve ikimizin de gitmediğinden şüphelendiğim kapalı otoparkın girişinde duraklıyor. "*Halka* açık *bir etkinlikte* seninle çıkmayı kabul edersem, ki tam olarak kabul etmeden önce *halka* açık kelimesini daha net tanımlamalıyım, bunu seninle hiçbir ilgisi olmayan kendi kişisel nedenlerim için yaptığımı bilmeni isterim."
Evet. Kesinlikle Fletch-meister ile birlikte olmak istiyor.
"Yeterince makul." "Bana özellikle sormak için başka nedenleriniz olduğunu varsayıyorum."
"Çoğunlukla seksi olduğun için." Bu yeterince doğru. Ve bu ona, ne zaman isterse o zaman ipsiz sapsız bir kaçamağa hazır olduğumu söylemenin kolay bir yolu.
Yine gözlerini deviriyor.
"Seksi olduğunu düşünmüyor musun?" Ben soruyorum.
"Eğer bu tanıma uymasaydım, toplum içinde tanınmaz ve sosyal medyada bu kadar büyük bir takipçi kitlesine sahip olmazdım.
klasik olarak çekici."
"*Evet, seksi olduğumu biliyorum* demek için çok fazla kelime *kullandın.*"
"Kolunuzda ateşli bir kadın istiyorsanız, kapınızdan çıkıp bıyığınızı kapatabilir ve kıcınızı biraz sallayabilirdiniz ve daha fazla seçeneğiniz olurdu."
"Bıyık benim markam."
"Belki de markanızı yenilemeniz gerekiyordu."
Tartışmalardan çekip giden taraf olmak konusunda çok tecrübeli olmam iyi bir şey. "Ayrıca kan verdikten sonra bayıldığım kadını, kıcımından dayak yemek isteyen rastgele bir kadın yerine dışarı çıkarmamın görünürlüğüme bir boyut kattığını düşünüyorum."
"Tıraş olursan Greta'nın ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Ayrıca büyükannen yaşında bir kadınla çıkman da haber değeri taşıyor."
"*Yakışıklı Rugby Oyuncusu, Onu Kendi Sakallarından Kurtarmaya Çalışan Büyükannesine Aşık Oldu.*"
Gülüyor.
Gerçekten gülüyor.
Sonra bana güldüğünü fark eder gibi oluyor, kendini durduruyor ve tekrar dümdüz oluyor.
Göğsümde bir şey çıkıyor.
Pantolonumdaki bir şey çok daha büyük bir şekilde hareket ediyor.
"Pek çok açıdan bir pislik olabilirsin ama kabul ettiğim bir buluşma teklif ettiğinde yüzünün aktif olarak görmezden geleceğim kısmıyla ilgili hoş bir mizah anlayışın olması çok hoş."
Değerini biliyor. Bu hoşuma gitti. "Senin de kabul edeceğin bir randevu bulacağım." "Sana iyi şanslar." Tokalaşmak için elini uzatıyor.
Bana uyar.
Elim onunkini yutuyor. Teni *umduğum* ve beklediğim kadar yumuşak, elimi sıcak ve sıkı bir şekilde kavırıyor ve muhtemelen kendi kendisinin fedaisi *olabileceğini* kanıtlayacak bir tokalaşma savaşı başlatmıyor.
Evet, kesinlikle onunla kaçamak yapardım.
"Ee... numaran?" Rizz'in sesini sonuna kadar açarak söylüyorum.
"İletişime geçmek için numarama ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum." Elim benimsinden çekip geri çekiliyor. "Yiyecekler için tekrar teşekkür ederim. İyi akşamlar dilerim."

Onun uzaklaşmasını izlemek geceye iyi bir
başlangıç. Ama daha iyi kısmı?
Bana bir meydan okuma verdi.

Kabul edeceğim bir tarih bul.
Oyun. Lanet olsun. Açık.

Goldie Collins'in Instagram direkt mesajlarından

RugbyFletch: Birkaç yıldır takip ettiğim bir kadının DM'lerine her gün girmiyorum.

CoachGoldie: Hiç bir kadını birkaç yıl boyunca takip ettiniz mi?

RugbyFletch: Bu gizli bir bilgi.

Tıpkı bıyığının olması gerektiği gibi.

RugbyFletch: Bıyıklar hakkında araştırma yapıyordum. Dünyayı değiştiren ilk bıyığın, 14. yüzyılda Avrupa'da soylulara karşı bir işçi ayaklanmasına önderlik eden bir serf tarafından takıldığını biliyor muydunuz? Ayrıca onu kara vebaya yakalanmaktan ve kötü randevulardan da korumuş. Dünyayı Değiştiren Bıyık.

CoachGoldie: Büyüleyici. Ve kulağa çok gerçekçi geliyor. Neredeyse Steve'in ölüm ilanı kadar büyüleyici ve gerçekçi.

RugbyFletch: Steve kim?

Boş ver. Sanırım bir teklifiniz var?

RugbyFletch: Flash mob'ları sevdiğin konusunda iyi bir otoriteye sahibim.

Hey, şuna bak. Bu uygulamada insanları engelleyebilirsin. Bu düğme var ve eğer tıklarsam, bana senden bir daha haber almamam için bir seçenek sunuyor.

RugbyFletch: Tamam. Flash mob'u iptal edeceğim. Ama şarkı söyleyen telgraflar için söz vermiyorum.

CoachGoldie: Kendiniz mi teslim ediyorsunuz?

RugbyFletch: Bunun için şarkı söyleme kısmının gerçekleşmesi gerekir ki bu da gerçekleşmiyor.

İyi noktaya değindin. Silas yemekte beni kızdırdı, ben de senin etiketlendiğin karaoke videosunu açtım ve o merhamet dileyene kadar oynattım.

RugbyFletch: O benim şeytani ikizimdi. Eğer onun kötü olduğunu düşünüyorsan, ben daha kötüyüm. Bu yüzden karaoke yapmıyorum.

CoachGoldie: Kardeşin var mı?

RugbyFletch: Beni iddia eden yok.

Anlaşılabilir.

RugbyFletch: Beyzbol sahasına gidebiliriz. Ya da bir hokey maçına.

Ve maskot kostümleri giyerek saklanıyorum ki seninle toplum içinde görünmeyeyim.

RugbyFletch: Bütün mesele benimle toplum içinde görünmen.

KoçGoldie: Tamam. Sen kazandın. Zaten istediğin bu olduğuna göre, Cumartesi sabahı küçük golcülerle futbol antrenmanına gelebilirsin ve sana futbol topuna nasıl vurulacağını gösteririm. Eğer bunu iyi yaparsan, sana nasıl nişan alacağını da öğretebilirim.

RugbyFletch: *Bir rugby topuna çok uzun bir mesafeden tekme atarak gol attığı video*

KoçGoldie: *Sahanın köşesinden bir futbol topuna vuruşunu ve topun ağırlara takılmasını gösteren video*

RugbyFletch: Halkla ilişkiler uzmanım muhtemelen ikimizin kendi spor dallarımızda birbirimizin içini boşalttığımız halka açık bir randevunun benim şahsen düşündüğüm gibi iyi bir fotoğraf çekimi olmayacağını söyleyecektir.

KoçGoldie: Halkla ilişkiler uzmanınız var mı?

RugbyFletch: Öyle değil mi?

Neden bir halkla ilişkiler uzmanına ihtiyacınız var? Bunun Leoparlar'dan neden atıldığıyla bir ilgisi var mı?

RugbyFletch: Kaynaklarını kontrol et, Hummingbird.

CoachGoldie: Kaynaklarımdan bahsetmişken, kardeşimle birbirinizden neden nefret ettiğinize dair yorumunuz nedir?

RugbyFletch: O mızımız bir bebek.

Ve sen de olgunluk timsalisin.

RugbyFletch: Sahaya çıktığımda egomu soyunma odasında bırakıyorum. BAZI İNSANLAR bunu nasıl yapacaklarını henüz öğrenemediler.

CoachGoldie: *Fletcher'ın maçın ortasında sahada sınırlı kriz geçirdiği video*

RugbyFletch: Ego değil. Arkadaşlarımdan birini yaralayan ve sonuçta bize maça mal olan boktan bir kural dışı müdahaleye uygun tepki.

Maç.

KoçGoldie: Yani egonuzun kazanmayı istemekle hiçbir ilgisi yok mu?

RugbyFletcher: Herkes kazanmak ister. Temel insan doğası. Ego, yaptığım işte en iyi olduğumu düşünmektir.

KoçGoldie: Burada bir dakika oturacağım ve bunu kendi kendinize okumanıza izin vereceğim. Muhtemelen birkaç kez.

RugbyFletcher: Ben yaptığım işte en iyisiyim. Ama aynı zamanda takım arkadaşlarımda yaptıkları işte en iyisi olduklarına ve hep birlikte elimizden gelenin en iyisini yaptığımızda daha iyi olduğumuza İNANIYORUM. Kardeşin hariç. O, ragbi tanrısı olmakla hokey ya da futbol tanrısı olmanın aynı şey olduğunu düşünerek potansiyelini boşa harcayan şımarık bir pislik. Ve geçen yıl kendisine yapılan kural dışı müdahalelerin sayısına hiç girmeyeyim. Gen havuzunu paylaşmayı seçmemiş iki ayrı insan olduğunuz için bunun size bir yansıması ya da etkisi yok.

Huh.

RugbyFletcher: Ne?

KoçGoldie: Fletcher Huxley'le mi yoksa onun halkla ilişkiler uzmanıyla mı konuşuyorum?

RugbyFletcher: *bıyığının bir kısmını kapatmak için orta parmağını yana doğru kaldırdığı selfie*

KoçGoldie: Teşekkür ederim. Açıklamanızı takdir ediyorum.

RugbyFletcher: Atlıkarıncalar hakkında ne düşünüyorsunuz? Reynolds Park'ta büyük bir tane var. Ve bir dondurma standının yanında.

Yemek yiyebilir, sonra da ata binip kusabilirdik.

Bu, tanışma şeklimizle uyumlu olurdu.

RugbyFletcher: Düzenlememize vücut sıvılarını ve işlevlerini dahil etmeye devam etme konusundaki açıklığınızı takdir ediyorum. *KoçGoldie*: Tamam. Şimdi anlıyorum. Halkla ilişkiler uzmanının neden gerekli olduğunu anlıyorum.

Eksikliklerinizi fark ettiğiniz için sizi tebrik ederim. *RugbyFletcher*: İstedığınız kadar alay edin ama planlarım bittiğinde taraftarları stadyuma kimin getirdiğini bileceksiniz.

CoachGoldie: Halkla ilişkiler uzmanınız bıyığı ve eşofmanları da önerdi mi?

RugbyFletcher: Bu bıyık banka hesabıma üç yıllık İngiltere rugby maaşımdan daha fazla katkı sağladı.

KoçGoldie: O Alman araba şirketi sana o kadar para mı ödedi?

RugbyFletcher: Araba reklamımı mı izledin?

KoçGoldie: Silas beni rahatsız edip duruyordu, ben de seni Google'da

aramaya devam ettim. *RugbyFletcher*: Kardeşinizle olan ilişkinizin bir

halkla ilişkiler uzmanına ihtiyacı olabilir. *CoachGoldie*: O benim en zorlu

müşterim ve meydan okumayı severim.

RugbyFletcher: Bana bir yaşam koçu tutacak ve bunda ciddi olacak bir tip gibi gelmiyor. Alınma ama. Belli ki işinizde iyisiniz.

KoçGoldie: Beni işe aldığını bilmiyor. Bu gönüllü bir iş. Ayrıca, çocuğu çok tatlı ve eğer ona kötü davranırsam onu göremem.

RugbyFletcher: Kardeşinizin üremesinin yarattığı dehşet hakkında yorum yapmak yerine, Copper Valley şehir merkezinde dolaşan büyük kırmızı tur otobüslerinden birini ele geçirip kendi yorumumuzu yapmamızı önereceğim.

CoachGoldie: Bunu hayali otobüs şoförlüğü yapmak olan bir müşterimle zaten yaptım. Tekrar dene.

RugbyFletcher: Bir saat kadar uzakta garip bir korsan kasabası var. Fotoğraf çekmek için iyi bir yer.

CoachGoldie: Önce tıraş olman gerekir, çünkü fırına gitmemiz için ısrar ederim ve fırının sahibinin seni görünce dehşet içinde ağlayacak çok tatlı bir çocuğu var. Yeğenimin geleceğini onun için yazmak istediğim zayıf anlarımda, gizlice ikisini gönderiyorum. Kimseye söylemeyin yoksa sırlarımı korumak için ne kadar ileri gittiğimi öğrenirsiniz.

RugbyFletcher: 'Stache'ye hak ettiği değeri vermiyorsunuz. Bir gün ne kadar yanıldığımı anlayacaksınız. *KoçGoldie*: Yanılmayı sorun etmiyorum. Ayrıca, bence bunu yapmalıyız. *Yerel bir restoranın özel etkinlikler sayfasına bağlantı*

RugbyFletcher: Bekle bir dakika. Gidip telefonumdaki salyaları silmem lazım. Özel dersler için neden hâlâ müsait tarihler var?

CoachGoldie: Daha çok yeni ve henüz reklama başlamadılar. Ayrıca, bu bir takım etkinliği olmalı. Bunu takım tanıtımı için yaptığınıza göre.

RugbyFletcher: Ben senin DM'lerine girmeden önce de bunun üzerinde oturuyordun, değil mi?

KoçGoldie: Burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak için üç haftadan biraz fazla zamanım kaldı. Öyle ya da böyle bunu kendim için ayarlıyorum. Kendi amaçlarınız için bana katılmak isterseniz, takım arkadaşlarınızı davet etmeniz şartıyla katılabilirsiniz. Ama Silas'ı da dahil etmelisiniz.

RugbyFletcher: Beni Koç Goldie'leştiriyor musun?

Tabii. Öyle yapalım.

RugbyFletcher: Bu bir evet değildi.

CoachGoldie: On beş dakika içinde bir müşteri görüşmem var ve hazırlanmam gerekiyor. Bu yüzden ya benim fikrimin en iyi fikir olduğunu kabul eder ve bunu ayarlarsınız ya da belki bir ara görüşürüz ama muhtemelen görüşmeyiz.

RugbyFletcher: Sen sadece belalı biri değilsin. Aynı zamanda sert birisin.

Günü yakala, Fletcher. Gitmeden önce bunu yapmak istiyorum ve bana katılmak istiyorsan benden çok daha fazla risk

altındasın.

RugbyFletch: Hangi günü değerlendirmeliyim?

Salı benim için en iyisi.

RugbyFletch: Olmuş bilin.

Harika. Görüşürüz o zaman.

Goldie

GEÇ KALDIM. Geç kalıyorum ve geç kalmaktan nefret ediyorum, ancak bir müşterim hiç düşünmediği bir kariyer yolunu keşfetme konusunda bir atılım yaşadığında ve hayalleri gözlerinin önünde çiçek açtığında, bunu görmek için video görüşmesinde kalıyorum.

Hayatım bir dizi *her şeye sahip olamam, bu yüzden geç kalmaktan nefret etmenin ama bazen geç kalmayı sevmenin getirdiği karmaşık duygularla başa çıkacağım.*

Fletcher'a onunla yakın zamanda yemek dersleri vermeye başlayan yerel bir çiftlikten masaya restoran olan All Clucked Up'ta buluşacağımı söyledim, bu yüzden apartmanımdan dışarı fırlayıp onu duvara yaslanmış bulduğumda o kadar hızlı durdum ki neredeyse takılıp düşüyordum.

Kalçamı sıkıyor ve kendimi tutamadan yüzümü buruşturuyorum.

"İyi misin?" Dirseğimi kavrayıp beni sabitliyor, tutuşu kolumda istenmeyen bir sarsıntı yaratıyor.

"Sana beni alman için bir neden olmadığını söylemiştim." Kolumu geri çektim. Üzerimde bir palto var ve bu Fletcher Huxley. Vücudumun çekici bir adam bana dokunmuş gibi tepki vermesi için hiçbir neden yok.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Bıyığı bu gece, burnunun ortasının altındaki kısım daha da belirgin olacak şekilde acımasızca şekillendirilmiş, bıyık kılları eski bir çizgi film kötü adamının kalem bıyığı gibi yanlara doğru bakacak şekilde düzeltilmiş ve yağlanmış, ancak çok daha kalın. Ve yine de *klasik yakışıklı* kutusuna giriyor.

Çene çizgisi, Roma burnu ve kapüşonlu yeşil gözleri en berbat sakalların bile üstesinden gelebilir. Özellikle de gülümsediğinde.

Instagram sayfasında gülümsediği pek fazla fotoğraf yok. Ya da herhangi bir yerdeki resmi takım fotoğraflarında. Ancak *yakışıklı* olmak varsayılan olarak *çekici* olmak anlamına gelmiyor. *Çekicilik* çok daha inceliklidir.

"Beni ekmeyi düşünüyordun," diyor. En kötü kısmı mı?

Bu konuda mutlu görünüyor.

Sanki bir oyundaymışız ve onu ayağa kaldırma planlarımı bozduğu için o kazanıyormuş gibi. Hayır, en kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de, o ne düşünürse düşünsün, bu raundu kazanan taraf olmaktan duyduğum heyecan. Rekabetçi mi? Ben mi?

Suçlu. "Yanlış. Bu geceyi dört gözle bekliyorum." "Doğruyu söylüyor gibi görünüyorsun, ama yine de..."

Yüzde yüz doğruyu söylüyorum. Ve bunun nedenine dair küçük sırrımı ona açmaya hiç niyetim yok. Henüz değil.

"Köpeğini getirmemişsin. Onu her yere götürdüğünü sanıyordum."

"Spa gecesi yapıyor."

Ustaca kalçamı test ediyorum. Biraz gıcırıyor, ama hiçbir şekilde dayanılmaz değil, bu da bir hava cephesinin yaklaşıyor olabileceğini gösteriyor. Hareketlilik cephesinde her şey yolunda gidince, All Clucked Up'a doğru gitmek için caddeden aşağı dönüyorum. Yüzümün mini bir dachshund'a masaj yaptırma, ayak tırnaklarını yaptırma ve masaj masasına uzanma fikri karşısında yapacağından şüphelendiğim şeyi yapması ihtimaline karşı iyi bir dikkat dağıtıcı.

Acaba pembe tasmaına uygun küçük pembe bir bornoz giyiyor mudur? Ne kadar sevimli olurdu değil mi?

Sonra sırf tepkimi görmek için yalan söylediğine karar veriyorum ve şu anda muhtemelen her yanıma sarmış olan *aww'u* kontrol altına alıyorum. "Tüm o güzel yemekleri kaçırarak olması çok kötü."

"Onu eve bir köpek torbasıyla

götüreceğim." Fletcher'a bir puan daha.

Düşündüğüm kadar umursadığımdan değil. Geçen gece onunla Instagram'da sohbet etmek eğlenceliydi. Beklenmedik bir şekilde. Bu gece art niyetim olmadan onunla gidecek kadar eğlenceli miydi? Hayır.

Ama pişman olmayacağım kadar eğlenceli mi? Evet.

Kin tutmayı sevmem ve bakkaldaki özüründe ona inanmayı seçecek kadar samimi bir şeyler vardı.

Hâlâ temkinliyim ama ona inanıyorum.

"Ve senin kişisel paparazzin?" diye sordum. "Cidden buraya kanıtsız bir tanıtım randevusu için mi geldin?"

Belli ki soruyu bekliyordu. Telefonunu çıkarmış, bir kolunu bana dolamış, ben ne yaptığını anlamadan önce selfie pozu veriyor. Ve ben fotoğrafı görmek için bir talepte bulunamadan telefonunu tekrar cebine koydu ve beni sokağın aşağısına doğru itti.

"Bizimle orada buluşacaklar. Genelde geç mi kalırsın?"

Bana tekrar dokunduğu için telaşlanmadım. "Randevumuzun" hemen başında gardımı indirdiğim için şaşırdım. Bu benim hikâyem ve buna sadık kalacağım. "Zamanın yüzde doksan sekizinde dakikim ve diğer yüzde ikisinde olmamak için çok iyi bir nedenim var. Dakik olmamak seni rahatsız ediyor mu?"

"Gereksiz kurallar beni rahatsız ediyor. Geç kalmak için yeterince iyi bir neden nedir?"

"İnsanlar."

"Ben de saçımın kötü olduğu bir gün diyeceksin sanmıştım." "Yüzün bunları bilirdi..."

Sırtıyor.

Tek ihtiyacı olan bir trençkot ve silindir şapka ve o gerçekten bir çizgi film kötü adamı olabilir. Gerçi çizgi filmlerdeki kötü adamların boynu ve kolları genelde o kadar kalın olmaz. Ya da siyah *Copper Valley Pounders* tişörtlerini germezler. Ya da kırk derece havada üst vücutlarını sıcak tutmak için sadece tişört ve dövmelemlerle dolaşmazlar.

Bu gece kot pantolon giymiş. Duruyorum ve yavaşça arkasına bakıyorum. Kıcında harf yok.

Bunun için giyinmiş.

Önce bir yanağını, sonra diğerini esnetiyor. Evet.

Hala Fletcher.

Tekrar yürümeye başladım. "Sözleşmen gereği her zaman Pounders ürünleri giymek zorunda mısın? Yoksa bıyıklarından elde ettiğin geliri takıma yatırım yapmak için mi kullandın?"

Ne zaman bıyığını dürtsem sırtıyor ya da kendini beğenmiş bir tavır takınıyor. "Bana rugby maaşımdan daha fazla para kazandıran tek vücut parçam bıyığım değil."

"Ew."

Elini bıyığının üzerinde gezdiriyor ve bu sefer eminim ki verdiğim tepki onu öyle bir gülümsetti ki inci gibi beyaz dişlerini göstermiş olabilir.

"Önce kıçım, şimdi de aletim. Aklının nerede olduğunu görüyorum, Goldie Collins."

"Rugby oyuncusu Silas'ı hayatı boyunca tanıdım. İstemediğim zamanlarda bile hepinizin aklının nerede olduğunu biliyorum." "Yine de kıçımı kontrol ettin. Aldırdığımdan değil. Kıçımı beğenmene varım."

"Bu gece üzerine herhangi bir mesaj yazmadığınızdan emin olmak istedim."

Yürürken bana doğru bir bakış attı. Sadece üç blok. Çok uzak değil. Yolda en sevdiğim kitapçının önünden geçiyoruz. Penny For Your Thoughts bu gece kapalı, ama aşk romanları ve seyahat kitaplarının sergilendiği vitrinin önünden geçerken içeriden gelen gitar seslerini duyuyorum.

Sahipleri içeride takılıyor olmalı.

"Randevularınıza hızlıca laf sokarken hep böyle mutlu mu görünürsünüz?" Fletcher soruyor.

"Dünyanın en iyi iğnelemelerinin alıcısı olmaktan her zaman bu kadar mutlu mu görünüyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Sınıfta uslu durmamız gerekmeden önce hepsini şimdi mi çıkarıyorsun?"

"Neden sınıfta uslu duralım ki?"

"Kardeşin orada olacak."

Gülümsüyorum. Çok büyük ama oooh, bunu dört gözle bekliyorum... "Oh, kabul etti mi? Başka kim kabul etti?" Fletcher cevap vermiyor. Yine beni izliyor.

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum ama işe yaramıyor. "Ne planlıyorsun, Sinekkuşu?"

"Londra'ya gitmeden önce kendime çiftlikten sofraya bir ziyafet hazırlamayı öğrenmek için." "Huh."

Kalçam yine ağrıyor. Hava geliyor olmalı. Ya da Fletcher hava durumu.

Ancak hızlı bir kış melteminin esme şekli göz önüne alındığında, bu muhtemelen normal bir hava sistemidir.

Hedefimize ulaşıyoruz ve Fletcher son iki adım atarak beni kapıya kadar geçiriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

Girişten geçerken ona, "Farkındalığın için," diye mırıldanıyorum, "Birisi olmayı kafama koyduğumda, *her şeyi yaparım*. Ve bu gece için, ben senin reklam dublörünüm."

Şu anda gülümsüyor mu yoksa korkuyor mu ya da muhtemelen her ikisi de bilmiyorum ama mahalledeki en sevdiğim restoranın girişinin yan tarafındaki yeni açılan merdiven boşluğundan yukarı doğru yürürken elini belime koyuyor.

Ev sahibi Rosalia, tepeye ulaştığımızda mutfağın karşısından bize el sallıyor. "Goldie! Başardın. Lütfen, gel, gel. Başlamaya hazırız."

All Clucked Up'a ek olarak her zaman ekstra ürünler ve yerel lezzetler sattığı küçük bir marketi vardı, ancak restoranın üstündeki eski ofis alanına genişledi ve yemek pişirme derslerine ev sahipliği yapmak için etrafında bar tabureleri bulunan U şeklinde bir tezgah kurdu.

Bu gece ilk derslerinden biri var. Fletcher'ın bunu kabul etmesine sevindim çünkü bu sayede Pounds kadar onun da görünürlüğünün artacağı fikrine bayılıyorum.

Merdivenlerin başındaki kancaların yanında durduğumda Fletcher paltomu çıkarmama yardım etmek için harekete geçiyor ve ardından aydınlık yemek okulu alanına doğru devam ediyoruz.

Ortadaki pırıl pırıl beyaz tezgahın arkasında endüstriyel boyutta bir ocak ve arka duvar boyunca üst üste dizilmiş profesyonel sınıf fırınlar var. Tezgahların üzerindeki duvarlarda zeytin dalları, domates sarmaşıkları ve taze ot resimleri ile malzemeler için bölmeler yer alıyor.

Bu geceki koltukların her birinde - görünüşe göre Fletcher ve ben de dahil olmak üzere on kişiyiz - kesme tahtaları, bıçaklar ve önlerinde renkli dolmalık biber kaseleri ve yemek pişirirken atıştırmak için cips ve salsa kaseleri var.

İki boş koltuğa doğru ilerlerken Fletcher elini belime koyuyor. Dürüst olmak gerekirse, eğer kendime sürekli daha büyük hedefimi hatırlatmasaydım, bana dokunduğu miktar beni kıvrandırırdı.

Oh, bak. İşte Silas. Ve bu benim anım. Planımın bir araya geldiği an.

Kardeşimin iki ile ikiyi bir araya getirip Fletcher'ın eşi olarak burada olduğumu fark etmesini izliyorum.

Silas'ın her zamanki kibirli sırtışı, ağzını kapatmadan, dudakları inceliyor gözleri kısılmadan önce bir anlığına fincan tabağı gözlerinin ve gevşek bir çenenin ardında kayboluyor.

Ve hepimiz şanslıyız ki son boş koltuklar Silas ve sevgilisinin hemen yanında.

"Nina!" Kardeşimin dadısına sarıldım. "Geleceğini bilmiyordum." Evet, *dadısı*.

Kardeşim bu gece randevusu olarak lanet *dadısını* getirdi.

Onun maskaralıkları yüzünden bir dadı daha kaybederlerse annesi onu öldürecek.

"Aman Tanrım, geleceğini *bilmiyordum*," diye cevap veriyor Nina. Benden biraz daha kısa, parlak mor saçlı, beyaz tenli ve önlüğünün altına giydiği tişört muhtemelen çok komik. Tüm koleksiyonu üzerinde komik sözler olan karikatür hayvanlardan oluşuyor.

Daha yumuşak bir sesle fısıldıyor: "Dün gece barda tanıştığı biri tarafından ekildi ve yalnız bir ezik gibi görünmek istemedi, ben de

Rosalia'nın tatlılarını *seviyorum*. Merak etmeyin. Brittany onu öldürmek zorunda kalmayacak."

"Sen sonsuza dek onun dadıları arasında en sevdiğim olacaksın." Ona sarılmaktan vazgeçiyorum ve kardeşime el sallıyorum. "Silas.

Umarım emniyet bıçağınızı getirmişsinizdir." Gözleri parlıyor.

Düpedüz

sırıttıyor. Güzel.

Son iki yılda benim için muhteşem uzun vadeli, gündelik ilişki malzemesi olan dört erkeği kovmak için yaptıklarından dolayı ona hizmet ediyor.

Silas'ın kalbinin doğru yerde olduğunu düşündüğünün farkındayım. Son ciddi erkek arkadaşımdan ayrılışım hoş değildi ve dahası, sonrasında hayatım bir süre hoş değildi. Miller Boynton kalbimi parçaladı ve olması gerekenden daha fazla güvenimi -ve arkadaşlarımı- beraberinde götürdü.

Silas o zamandan beri çıktığım her erkeği kovaladı.

Anlıyorum. Ve bu biter.

Şimdi.

Takıma yardım etmek için Fletcher ile bir reklam gösterisi mi yapacaksınız?

Hayır, teşekkür ederim. O, hedeflerine ulaşmak için başka reklam numaraları bulabilecek türden bir adam.

Kardeşimin en sevmediği takım arkadaşının kolunda bir takım tanıtım etkinliğine katılarak onun benim flört hayatımdaki fikirleri hakkında bir açıklama yapmak mı?

Evet, lütfen.

Nina ve Silas'ı geçip iki boş koltuğa oturuyorum ve ben de bir nesne olduğum için bir adım daha yürüyüp Crew'un yanındaki koltuğa oturuyorum.

Bu da Fletcher'ı Silas'ın yanına oturtuyor.

Oh. *Whoops*. Bu detayı nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

Aptal, aptal Goldie.

Beynim nerede?

Crew bana bakıyor. Saha dışında nazik bakışları olan 1.80 boyunda siyah bir adam ama sahada onu kızdırmayın. Evet, evet, kardeşimin takımı hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. İlişkimizin karmaşık kısımlarına rağmen, birbirimizi hayatındaki insanlardan haberdar olmamı sağlayacak kadar sık görüşüyoruz.

"Tehlikeli *mutfak eşyalarının* olduğu bir *mutfakta* olduğumuzu anlıyor musun?" Crew başını sevgilime ve kardeşime doğru sallayarak bana mırıldandı.

"Burada hepimiz yetişkiniz," diye cevap veriyorum mutlulukla. Etrafından dolanıyorum ve kahverengi tenli, siyah saçlarını arkaya atkuyruğu yapmış çarpıcı bir kadın olan sevgilisine gülümsüyorum. "Merhaba. Ben Goldie. Fletcher'la birlikteyim. Komik bir hikâye; kan verdikten sonra üzerimde sızdığında tanıştık. Çok şirin, değil mi? Adın ne ve Crew'u nereden tanıyorsun?"

Triya kendini tanıtırken, arkamda homurdanmalar ve tüm masada mırıldanmalar duyuyorum.

Daha başlamadık bile ama şimdiden bu gecenin başarılı olduğunu söyleyebilirim.

karşılaşıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum.

Shade için özür beklemiyorum. O bana alışkın. Ayrıca ona diğer işlerinin iki katı para veriyorum. "Üzgünüm Rosalia," diye ekliyor çocuklar. Bana doğru daha fazla göz devirerek.

Fark etmemiş gibi yapıyorum. Tıpkı üçümüzden fazlası bir araya geldiğinde takımın içinde oluşan gerginliği fark etmemiş gibi yaptığım gibi. "Daha iyi. Peynirini parçala."

"Çok güzel oldu Koç Fletcher," diye mırıldanıyor Goldie. Peyniri rendelenmiş ve fırın kabının içinde mükemmel bir kabarık yığın halinde.

"Teşekkür ederim." Koç olmak istemiyorum.

Tüm lige sahip olmak ve onu burada Amerikan futbolu kadar popüler hale getirmek istiyorum.

Ve sonra Rafferty'ye banka hesabımın, ödülleriimin ve hala oynayan yaşlı vücudumun ekran görüntüsünü göndermek istiyorum.

Sen bittin, Huxley. Bitti. Bitti. Artık devam edemezsin. Artık sahanın uzunluğunu koşamayan adam olarak mı hatırlanmak istiyorsun, yoksa hala hayranların varken onurlu bir çıkış mı yapacaksın? Bir gün sana iyilik yaptığımı anlayacaksın.

Siktir et onu.

Bu onun vereceği bir karar değildi.

Yüzüne karşı, Amerikan ragbisini İngiliz ragbisinden daha da büyük hale getirmek için ülkeme geri döneceğimi ve İngiltere'ye bir daha adım attığımda, sözlerini yerken kıcıımı öpmesini söyledim.

İşim başımdan aşkın ama yapabilirim.

Yapacağım.

Kim benden şüphe ederse etsin. Zorlu mücadelenin önemi yok. Bu arada burada ya da göletin öbür tarafında basında hakkımda ne söylenirse söylensin.

Geri kalan her şeyi rendelenmiş peynirle karıştırıyoruz ve sonra bıçaklarımızı almamız söylenirken tüm yemekler fırına giriyor.

"*Lütfen* onunla yer değiştirin," diye mırıldanıyor Crew Goldie'ye.

"Büyümek için en iyi fırsatlarımız kendi ölümlerimizle yüzleştiğimizde ortaya çıkar," diye cevap verince hem Crew'un sevgilisi hem de Silas'ın sevgilisi gülmekten kırılır.

Şu anda ondan bu kadar hoşlanmam.

"Bıçağını benden uzak tut," diye mırıldanıyor Silas.

"Kameralar var, aptal. Eğer seni kesecek olsaydım, bunu tanık olmadan yapardım."

"Al bakalım," dedi Goldie bana. "Bıçağı bu şekilde tutarken rahatsan sorun yok ama rahatsız *görünüyorsun*."

Bu şekilde tutmayı deneyin."

Yarı arkama geçip ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve şefin bıçağını kavrayışımı yeniden konumlandırıyor.

Ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve aletim uykulu bir şekilde başını kaldırıyor. Kek gibi kokuyor. Fırından yeni çıkmış vanilyalı bir kek gibi.

Rosalia Goldie'ye, "Daha önce de bıçak kullanmıştın," diyor.

"Birkaç yıl önce bir sürü yemek programı izledim." Goldie bana baktı. "Bu nasıl bir his?"

"Ona dokunmayı bırak," diyor Silas.

Artık mırıldanmıyor.

Goldie, hırıltısı ve homurdanması onu zerre kadar etkilememiş gibi ona gülümsüyor. "Fletcher beni bayılttıktan sonra, özür dilemek ve beni yemeğe götürmeyi teklif etmek için beni takip ettiğini biliyor musun? Bunun *çok tatlı* olduğunu düşünmüştüm. Önce kan vererek birinin hayatını kurtarmaya çalışıyor, sonra bağışını çöpe atmak zorunda kalmasınlar diye kendini iyi hissetmemeye çalışıyor ve sonra da açıkça kendi hatası olmayan bir şey için *benden* özür diliyor. Bu bir insan hakkında çok şey söylüyor, değil mi? Silas, tatlım, bırak Nina kesiğini yapsın. Dikiş için acil servise dönmeni istemeyiz."

Evet.

Onu *fena* kızdırdı.

Ama daha kötüsü?

Şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum çünkü öyle *olmadığım* halde beni bir aziz gibi resmediyor. Yakınından bile geçmiyorum.

Ve onun da bunu bildiğini biliyorum.

"Şu haline bak," diye haykırıyor Goldie bana. "Rosalia, Fletcher'ın biberlerinin ne kadar düzgün olduğuna bak." "İyi bıçak tutuşu," diye homurdandım.

Kıcıımı okşuyor.

Okşuyor.

Kıcıımın

kenarı. Silas

homurdanıyor.

or.

Aletim tam direkte.

Crew, Porter, Tatum ve randevu arkadaşları korku ile karışık bir eğlenceyle bizi izliyorlar. Hepsi

benden en az sekiz yaş küçük.
Her birini.
Hepsi soyunma odalarındaki Avrupa ragbi tanrısından hâlâ şüpheleniyor. Takımlarına girmemle birlikte gelen "*oh, o iyi, bu yıl kazanıyoruz*" havası yok.
Tamamen şüphe.
Sanki son birkaç yıl içinde uluslararası ragbinin en üst kademelerinden emekli olabilecekken Copper Valley'e gelip Ponders'ta oynayan en az üç kişi daha yokmuş gibi.
Ama onlar ben değil.
Görünüşe göre bir ünüm var.
Ve lanet Rafferty televizyonda canlı yayında Nottinghamshire'dan ayrılışımı ilgili hiç de övgü dolu olmayan bir röportaj verdi. Peynirli sosları karıştırıp fırına verdikten sonra biraz daha biber ve soğan doğradık.
Ağlıyorum.
Utanmıyorum.
Lanet soğanlar.
Ama mutfak peynir gibi kokmaya başlıyor ve biz taburelerimize oturup biraz şarap içmek için mola verirken Rosalia dikkatini taze tortilla cipslerini kızartmaya veriyor.
Ben benimkine dokunmam.
Goldie kendininkini nazikçe yudumluyor. Silas onunkini höpürdetiyor.
Ona bir bakış attım.
Bana bakıyor ve tekrar höpürdetiyor, sonra da boğuluyor. Tatum aniden, "Dur, dur, dur, bekle," diyor.
O bir çaylak. O da benim gibi dünyayı gezerek büyüdü. Babası diplomattı. Güney Afrika'da rugby öğrendi. Ve Goldie'yi işaret ediyor.
"Sen o Goldie'sin. Koç Goldie. *Bunu yapabilirsin* Goldie."
Gülümseyerek başını eğiyor. "Suçluyum."
"Ve sen *Silas*'la akraba mısın?"
"En azından birimizin evlatlık olduğuna eminiz. Muhtemelen ben, çünkü onun ne zaman doğduğunu hatırlıyorum." "Ve sen yaşlı adamla mı çıkıyorsun?"
"*Gazi*," diye düzeltiyorum.
"Bu ilk randevu," diyor Goldie. "İkincisi ona bağlı."
Bana gülümsüyor ve *beni beceriyor*.
Cupcake'ler ve rugby toplarıyla dolu bir mağaraya düştüm ama güneş parlıyor, ayaklarımın dibinde kum var ve yolda çilekli daiquiri içen biri var. En sevdiğim şeyler.
Bu sahte bir ışın.
Sahte bir ışın olduğundan hiç şüphem yok. Belli ki kendi niyetleri için bu kadar iyi gittiği için kendinden memnun. Göğsümdeki tüm bu sıcak, yumuşak saçmalıklar optik bir yanılsama. Bir *göğüs* ilüzyonu.
"Sende biraz var..." Boğazımı temizliyorum.
Başparmağımla üst dudağındaki bir damla şarabı fırçaladım. Sen de gülümseme.
Yapmam.
Kalbim küt küt atarken, sikim kot pantolonumu zorlarken ve o bana göz kırparken, gülümsemesi kaybolurken göz bebekleri büyürken olmaz.
Bu planın bir parçası *değil*. Ben bu saçmalığı yapmam.
"Çok tatlılar," diyor Silas'ın sevgilisi.
"Teşekkür ederim," diyor Goldie usulca.
Sik beni sik beni sik beni sik beni.
Numara yapıyor mu yapmıyor mu bilmiyorum.
Ama biliyorum ki o gürültülü bipleyen fırın zamanlayıcısını, tam da şimdi çalacak kadar harika bir zamanlamaya sahip olduğu için Karayipler'e tüm masrafları ödenmiş bir tatile gönderiyorum.
Goldie burun delikleri titreyerek başını sese doğru çevirir. "*Oooh*, peynir sosu bitti mi?" Titrek bir elimle şarabımı tutup bir yudum alıyorum.
O zaman Goldie'nin profiline bak. İnce boynuna. Yuvarlak bir yanakta gamze. Kemerli kaşlar. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğuyla toplanmış ve sırtından aşağı dökülüyor.

Paltosunu ve hırkasını çıkarmış, siyah bir atlet ve uzun bir etek giymiş, üzerinde çiçekleri yudumlayan küçük sinek kuşları var.

kumaşın üzerinde. Sokakta rastgele yanından geçen biri onun anaokulu öğretmeni olduğunu düşünebilirdi.

Ama öyle değil.

Hayır, o yürüyen, konuşan, nefes alan bir şeytan.

Olması gereken kolay reklam dublöründen çok uzak. Öyle olmayı *kabul* etti. Belli ki kendi amaçları için.

Silas bana, "Eğer kız kardeşimi becerirsen, seni öyle bir beceririm ki ağzının nerede bittiğini ve göt deliğinin nerede başladığını bilemezsin," dedi.

Dönüp onunla

yüzleşiyorum. Ve

bakıyorum.

Ve bak.

Ve biraz daha bak.

Gözümü kırpmam. Göz temasını kesmiyorum. Ve tek bir kelime bile söylemem. Mızımız bebeğin iyi bir bakış dayanıklılığı var. Bunu ona vereceğim.

O da gözünü kırpmıyor.

Bir parmak eklemimi kırdım. Sonra ikincisini.

Sonra üçüncüyü. Göz temasını kesmeden.

Soğanların zaten gözbebeklerimi yağlamış olması güzel.

Bu işi kolaylaştırıyor.

"Silas." Sevgilisi onu dürtüyor. "Git peynirimizi getir." "Bir dakika, bebeğim."

"Bana bir daha bebeğim dersen, yeni bir dadı aramaya başlarsın."

Bakışma yarışını mırıldanarak bozuyor ama parmaklarıyla önce kendi gözbebeklerini sonra da benimkileri işaret ediyor.

"Daha işimiz bitmedi." "Kız kardeşin yetişkin bir insan," diye cevap veriyorum. "Bırak tehdit etmeyi kendisi yapsın."

"Aww, çok tatlısın." Goldie yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım ikinci randevuya çıkabiliriz."

Silas bir stop lambası kadar kırmızı.

Çelik bir levha kadar sertim.

Ve yavaş yavaş fark ediyorum ki burada yetkili ben değilim. Goldie.

İkimizle de oynuyor.

Ve beni son bir kez becer, bu onu *daha çok* sevmemi sağlıyor.

Goldie

PEKALA.

Hayal ettiğimden de iyi gidiyor.

Onu öpmek için oyunda seviye atladığımda yüzümün Fletcher'ın bıyığına yaklaştığı kısım bile düşündüğüm kadar kötü değildi.

Kolonyası güzelmiş. Pürüzsüz ve biraz baharatlı. Sandal ağacı ve paçuli. Ona uyuyor.

Peynir tabaklarımızı fırından çıkarırken Silas bana, "İki kez boşanmış," diye mırıldandı.

"Ve bir çocuğunuz, kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuz bir dadınız ve saçmalıklarınıza tahammül eden dünyanın en iyi bebek annesine sahipsiniz.

Belki de hayatın daha da karmaşıkken benim randevularıma saçma sapan standartlar getirme." "O da birinci sınıf bir pislik."

"Takım arkadaşlarını sevmene bayılıyorum."

"Seni becerecek ve terk edecek, Goldie."

"Belki Londra'ya gitmeden önce sikilmek istiyorum. Belki de onu büyük, kalın, uzun boyu için kullanıyorumdur." "İyi. İyi, iyi. Tamam mı? İyi. İyi. Konuşmayı kes."

"Kaba Silas," diyor Porter. "Çekil yolumdan. Geri kalanımız peynir sosumuzu istiyor." Kardeşime gülümsüyorum.

O da karşılık veriyor.

Aşk hayatımdan uzak dur demiyorum.

Cehennem donduğunda cevap vermez.

Her şey anlaşıldı.

Şarabı neredeyse bitmek üzere olan Fletcher'ın yanındaki koltuğuma dönüyorum.

"Bunlar harika görünmüyor mu?" İki tabağı önümüze koyarken ve sıcak pedleri yanlarındaki tezgâha bırakırken söylüyorum. "Lezzetli," diye homurdanıyor.

Aww. Benimle dalga

geçiyor. Ne güzel bir

randevu.

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında. Bu gece garip bir şekilde beklentilerimi aştı.

"Senin için kaç randevunun içine etti?" diye soruyor.

Gördün mü? Daha fazla sürpriz. Fletcher Huxley'in bu kadar sezgisel

olabileceğini kim bilebilirdi? Bardağımın üzerinden karanlık bir

şekilde gülümsüyorum. "Son iki yıldaki her biri." Bakmaya devam

ediyor, daha fazla bilgi için sessiz bir talep.

Silas'ın diğer tarafında oturduğu, onu dinlediği ve benim de bu gece kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için bu talebi yerine getiriyorum. "En sevdiğim şarap barındaki ilk randevumuzda bizimle masaya oturdu, bir özel dedektif raporu çıkardı ve adamın on yedi yaşındayken neden kırmızı ışıktaki geçtiğine dair cevaplar talep etmeye başladı."

Fletcher'ın bıyığı titriyor ama gözleri hiçbir şey ele vermiyor. "Devam et."

"Ondan sonraki adam, erektil disfonksiyondan porno sitelerine kadar her şey hakkında bir dizi bilinmeyen numaradan üst üste spam mesajlar almaya başladı, öyle ki telefonunu kapatmaya çalıştı ve bunun yerine, *penis resimleri gönderiyorum* diye bağırmaya başladı ve susması için şeften kaynar yağa atmasını istemek zorunda kaldı."

"Birkaç yıl önce dünyadaki telefonların yarısını bozan o eski virüs gibi mi?"

"Aynen öyle. Sanki vakıf fonu ve saçma standartları olan biri, randevum için bunu gerçekleştirmesi için bir hacker'a para ödemiş gibi." Daha fazla poker suratı.

Acaba not alıyor mu?

Silas bizi görmezden geliyor ama Nina dinlemek için ona doğru eğiliyor. Ayrıca Silas olduğu inkar edilemez.

O zamanki dadısı işten ayrıldıktan bir gün sonra beni aradı ve randevum hakkında çok özel sorular sormaya başladı. Hem de çok özel.

Uydurduğunu düşünmüştüm ama aynı zamanda Silas olduğu için seni uyarmak istedim, demişti.

"Yine de ahmaklığın zirvesi, panayırda çifte randevu için ısrar ettiği, yükseklik korkusu olan sevgilime dönme dolaba binmesi için zorladığı ve sonra biz tepedeyken yolculuğu yirmi dakika durdurması için operatöre para ödediği zamandı."

Nina'nın nefesi kesildi.

Mürettebat arkamdan bir ses çıkarıyor.

Fletcher'a parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Ama şimdi sen varsın! Takım arkadaşları olmanız harika bir şey. Seninle iyi geçinmek zorunda." Bıyık yine seğirdi. Sanırım beni selamlamış olabilir.

Olmaması gerektiği gibi.

Fletcher, "En çok bacak gününde sızlanıyor," diyor. "Koç'a squat ve press hareketlerini iki katına çıkarmasını söyleyeceğim." "Kahramanım benim."

Crew önüne koyduğu taze kızarmış ekmeği mideye indirmeye başlarken Rosalia, "Hayır, hayır, henüz yeme," diye azarlıyor. "Son bir adım."

Hayır.

Ciddi mi bu?

Yüzüme sırtıyor. "Son bir adım," diye

tekrarlıyor. "Henüz yeme," diye kabul ediyorum.

"Daha bitmedi."

Bu iki yıldan uzun süredir en iyi randevum olabilir.

On saniye içinde Neşeli İntikam Goldie'sinden Dehşet Goldie'sine dönüştüm. Bazen hala küçük bir çocuğum.

Burada peynir sosu yemek de o zamanlardan biri.

Ama peynir sosu kendime izin vermediğim özel bir hoşgörü olduğu için değil. Daha çok nasıl servis edildiğinden dolayı.

Ve Rosalia Everclear'ı çıkarıyor -yargılamayın- bu da bir sonraki adımın ne olacağına dair büyük bir gösterge ve bu sınıfta cidden bunu beklemiyordum.

Bir şeylerin yanlış gitmesi için çok fazla alan var, biliyor musun?

Ama tezgâhın etrafında dönüyor, herkesin tek tek peynir sosuna alkol sıçratıyor. Kimin buraya daha önce geldiğini anlayabiliyorsunuz çünkü onlar da benim gibi kocaman sırtıyor.

Tüm soslarımızı ıslattıktan sonra bir saniyeliğine tezgahın altında kayboluyor, sonra elinde bir mutfak feneriyle ortaya çıkıyor.

Nina'nın Silas'a, "Bu akşam sizinle çıkmaya değerdi," dediğini

duyuyorum. Fletcher'ın bıyıklarının yeniden seğirmesinden onun da

duyduğunu anlayabiliyorum. "Samesies," diye mırıldanıyorum.

Bana sırtıtmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Neredeyse bıyığa alışıyorum.

Ya da muhtemelen onu görüş alanımdan çıkaracak başa çıkma becerileri geliştiriyorum.

Rosalia grubun etrafında tekrar dönüyor ve Everclear'a alevli meşale ile dokunarak tek tek peynir soslarımızı ateşe veriyor.

Bizimkine geldiğinde kameramla hazırım. Bu kesinlikle sosyal medya hesaplarımda yayınlanacak. Görünüşe göre bir tek ben değilim.

Mutfağın her yerinde video kaydeden ve fotoğraf çeken telefonlar var. Ekip fotoğrafçısı Isabella ve Fletcher'ın kişisel paparazzisi Shade hazır.

Alevlerin beş saniyelik bir videosunu çekiyorum, sonra bir fotoğraf çekiyorum ve sonra adımı duyuyorum. "*Goldie*. Hadi. Alevler sönmeden poz ver," diyor Fletcher.

Taburemde dönüyorum. Fletcher, kendisine biraz küçük gelen fırın eldivenlerinin içindeki elleriyle yanan peynir sosunu tutarken Shade orada bekliyor.

"Bunu yayınlamadan önce bıyığı silmek için sihrini kullanabilir misin?"

Shade'e soruyorum. O da sırtıyor.

Fletcher bir kolunu bana doluyor ve yanan peyniri ikimizin de yüzüne yaklaştırıyor.

İkimiz de gülümsüyoruz ve Shade mırıldanarak bir fotoğraf çekiyor, "Güzel, güzel. Goldie, bir şeye gül, videodasın...

Güzel. Teşekkür ederim. Şimdi ona yaklaş. Huxley, o bıyık tam bir iğrençlik. Goldie, kıpırdama ve-

Ve onlar daha *tamam* diyemeden ya da ne diyeceklerse diyemeden, Fletcher elindeki yanan peynir tehlikeli bir şekilde sallanırken bana doğru itiyor.

"Üzgünüm, üzgün değilim," diye mırıldanıyor Silas, ben bir nefes çekiyorum ve Fletcher tabağı hokkabazlıkla tutuyor, ben sıçrarken alevler bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Alevler yüksek değil ama *yine de alevler* ve ne olmak üzere *olduğunu* biliyorsunuz.

Fletcher onu önünden aşağı düşürüp gömleğini ateşe verecek ve *yangın söndürücü nerede?*

Ama olan bu değil.

Olan şey, Fletcher'ın dengesini ve alevli peyniri tutuşunu geri kazanması, onu üflemesi ve sonra... Tekrar üflemesidir.

Peynirin çoktan çıkmış olması dışında. Çıkmadı mı?

Bıyığı.

Bıyığı *yanıyor.*

Peyniri son bir kez üflüyor ve ilk donma refleksim çözülüyor ve harekete geçiyorum. Dur, düş ve yuvarlan.

Onu durduramam, düşüremem ve yuvarlayamam. Ama boğabilirim.

Yerimdeki salsa sosunu alıp bir *elimle* üst dudağına fırlatıyorum - *bilmiyorum*, ıslak *görünüyor* - ve sonra diğer elimle bir havlu alıp yüzünü onunla boğuyorum.

"Ne oluyor lan?" diye elimin arkasında boğuluyor.

Benimle dövüşüyor ve *lanet* olsun, çok güçlü, ama adrenalini benim tarafımda ve onu ensesinden kavrayıp bıyığını tüm gücümle boğuyorum.

"Yanıyorsun! Kıpırdama!"

"Aman Tanrım, bıyık," diyor Crew arkamdan saygıyla. "Sence hayatta kalmış mıdır?" Tatum fısıldıyor.

Fletcher'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elimi ağzından çekip dehşet içinde bana bakarken odanın geri kalanı sessizliğe gömülüyor.

Bu rahat bir sessizlik de değil.

Bu, küflü çedar peyniriyle dolu bir mağaraya rastladığınızda ortaya çıktığını tahmin ettiğim türden bir sessizlik. Ya da çocukluğunuzun geçtiği evin bir köpekbalığı kasırgası tarafından yutulduğu telefonunu aldığınızda ortaya çıkan türden bir sessizlik.

Kendi kalbimin atışını duyabiliyorum.

Fletcher'ın kalp atışlarını bile duyabilirim.

Bakışlarımı onun derin bakışlarından *ayırmaya* cesaret edemedim, *bunu bıyıklarımı* tutuşturmak için *yapmadın*, öfkeli bakışlarını altında bekleyen ya da beklemeyen katliama yönelttin.

Salsa.

Bıyıklarının ucundaki küçük dumanlı alevleri söndürmeye çalışmak için üzerine *mango sosu* döktüm. Gerçekten, şu anda odada kimsenin nefes aldığını sanmıyorum.

Muhtemelen Silas hariç.

Bu yıl ona vermek için hayal edebileceğim en kötü Şükran Günü hediyesini alacak olan kişi. Bu bir Collins olayı.

Sakin sorma.

Fletcher elini yüzüne götürür.

Hareket ettiğini hissettiğim kadar görmüyorum ve yapması gerekenin bu olduğunu biliyorum. İşte o zaman bakmama izin verdim.

Bakışlarım onun parlayan yeşil gözlerinden burnuna, oradan da daha aşağıya düşüyor. Ve *ohhhhhhhh fffuuuuuccccckkkkkk*.

Bıyığının sağ tarafı yarıya kadar yanmış. Geriye kalan kıllar fazladan kıvrıkcık ve iki parmağıyla üst dudağıyla burnu arasındaki bölgeye hafifçe dokunduğunda parmaklarının altında kül haline geliyorlar.

Hâlâ bana bakıyor. Bu benim hatam.

Buraya gelmeyi ben istedim. Ona bunu bir takım aktivitesi haline getirmesini söyledim. Silas'ın, özgür dünyanın kaderi buna bağılıymış gibi izlediği e-postasına gelen bu fırsatı görüp, bıçak kullanması ve bir kısmını kendi pişirmesi gerekse bile bu akşam burada yemek yeme şansına atlamama ihtimalinin sıfır olduğunu biliyordum.

Sonra ikisini yan yana oturttum.

Ona çarpan Silas olabilirdi - ve bahse girerim bilerek yapmıştı - ama bu anı mümkün kılmak için diğer her şeyi harekete geçiren bendim.

Kes şunu Goldie, kendime emrediyorum. *Dünyadan sen sorumlu değilsin.*

Fletcher gözlerini benden kaçırıyor ve Silas'a bakmak için döndüğünde daha da ağırlaşan sessizlikte bir farenin peynir tanesini düşürdüğünü haklı olarak duyabilirsiniz.

Yutkunuyorum.

Odadaki diğ er herkesin de öyle olduğuna eminim.

Arkadaşlarım bir sonraki akşam yemeğimizde kardeşimin ölüm ilanını yazacaklar.
Ve bu ifadenin geçerliliği konusunda sıfır şüphe duymam beni harekete geçiren şeydir.
Fletcher'ın kolunu tutup kendime doğru çekiyorum ama o elik kaplı bir kaya gibi ve onu hareket ettiremiyorum. Bu da bu gece bir cinayeti önlemek için tek seeneğimin ikisinin arasına atlamak olduğu anlamına geliyor.
Ben de öyle yapıyorum.

Fletcher

WANKER. Yandı. Bıyığım. Çıktı.

Goldie'nin, yüzü yumruğumla buluşmadan önce kaçması için ne söylediğini bilmiyorum. Gecenin geri kalanında başka ne pişirmemiz gerektiğini bilmiyorum. Bebek takım arkadaşlarımın yüksek sesle söylemeden ne dediklerini bilmiyorum.

Bu gece burada *işimin bittiğini* biliyorum.

"Anladın mı?" Shade'e soruyorum, sesim kendi kulaklarımda tanınmaz halde.

Başını sallıyor ve o bile -benim gey emo kişisel paparazzim- Styx Nehri'ni bizzat ziyaret etmiş ve bir daha asla eskisi gibi olamayacakmış gibi görünüyor.

Etkileyici.

Ve *kafamın* arkasındaki o lanet gürültü - en azından *bilet* satışlarına *yol açacak* - bu gece için çenesini kapatabilir.

Sweet Pea ne düşünecek?

Beni tanıyacak mı? Unut

bu saçmalığı.

Ben eve gidiyorum.

"Fletcher, *çok üzgünüm*," diyor Goldie, ben onun etrafından dolanırken.

Önlüğümü çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum, sonra da merdivenlere yöneliyorum.

Devam ediyor. "İkinizi birlikte oturtmamalıydım. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" "Bu harika bir basın olacak," diye mırıldandım. "İyi iş çıkardın."

"Çok özür dilerim," diyor yine.

Eminim öyledir.

Bıyığımdan nefret ediyor. "Tekrar çıkacak," diye cevap verdiğini duyuyorum egomun, "ve her zamankinden daha büyük ve daha iyi olacak." Kapıya yönelirken ona bakmıyorum ama o da beni takip ediyor ve yüzünün buruştuğunu hissedebiliyorum. Hayatım boyunca onunla belki iki saat geçirdim ve onun yüzünün buruştuğunu hissedebiliyorum.

Harika.

Kapıdan çıkıp caddeye doğru ilerlerken tereddütle "Olacak," diyor.

Köpeklerini gezdiren iki fit adam hem nefes nefese kalıyor hem de bana yol veriyor.

"O bir seri katil değil," diye sesleniyor Goldie arkalarından. "Rugby oynuyor. Dinlenmekte olan seri katil suratına engel olamıyor."

İçlerinden biri, yün paltolu ve mükemmel bağlanmış ekose atkılı olanı bize bakıyor. "Yardıma ihtiyacınız var mı hanımefendi?" Gözlerimi deviriyorum ve *daireme* doğru yöneliyorum.

Çifte başka bir şey söylüyor ve sonra peşimden gelirken ayaklarının kaldırıma vurduğunu duyuyorum. "Git buradan," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Eve gitmeli, katliamı incelemeli, yas tutmalı ve sonra kendimi toparlamalıyım ve bunu tanık *olmadan* yapmalıyım. "Bence şu anda yalnız kalmamalısın."

"Ben *iyiyim*."

"İnanılmaz Hulk'a dönüşmene üç saniye kalmış gibi görünüyorsun." "Dinlenen seri katil yüzü böyledir."

İnliyor.

Gülmek için olabilir. O da

siktirip gidebilir. Tüm

Collins ailesi gidebilir.

"Cildin yanmış mı?" diye soruyor usulca. "Eğer deriniz bıyığın altında yanmışsa-"

"Ben *iyiyim*."
Yandığımı fark etmemiştim.

Peynir hala yanıyor sanıyordum. Ama

bunun en kötü yanı?

Çok fazla süt ürünü yemem ama yine *de kanlı peynir istedim*.

Ve peynirli ve sebzeli quesadillas. Ve börek.

Börek yiyecektik.

Sezon öncesi antrenmanların başlamasına birkaç gün daha var. Her gün hazır olmam gerekmeden önce, yaşlı vücudumun hile gecesinden sonra toparlanması için birkaç gün daha.

Ve şimdi bıyığımdan geriye kalan tek şey *kül* kısmı ve vücudumun hile gecesi yaptığımızı ve *lanet olası böreğimi almadığımı* düşünmesine yetecek kadar cips yedim.

Yaya geçidi işaretini beklemeden karşıdan karşıya geçiyorum.

Goldie ayak uyduruyor ve ben bana korna çalan bir arabayı terslerken, o çok daha kibar bir jest yapıyor olmalı, çünkü bir kez daha-

"Hanımefendi? İyi misiniz?"

"Büyükannesi bir forklift ve bebek kuyruklu piyanosunun karıştığı korkunç bir kazada öldü," diye geri arar. "Sorun sen değilsin. Kötü bir gün geçiriyor. Çok üzgünüz."

"Sen biraz kafayı yemişsin," diye mırıldandım.

"İki tarafa da bakmadan sokaklarda yürümeye devam *edemezsiniz*. Nesin sen, *iki* mi?"

"Alev alev yanan sakallarımı söndürmek için bana salsa atan insanlar beni yürümeye başlayan bir çocuk olmakla suçlayamaz."

"Gördüğüm ilk şey buydu. Ve başka kimse seni kurtarmaya gelmiyordu. Muhtemelen istediğin zaman ciddi bir pislik olabildiğin içindir. Özür dilerim hanımefendi. Özür dilerim. Genelde böyle konuşmam. Beni işten kovdu çünkü o patron ben de asistanyken birlikte yemeğe çıkmamız kötü bir görüntü oluşturuyor. Ama o buna değer. Çoğu zaman."

"Bundan şüpheliyim," diyor bebek arabasını iten genç kadın burnunu çekerek. "Hiçbiri buna değmez." "Onu en iyi arkadaşıyla aldatıyorum," diye sesleniyor Goldie arkamızdan.

Benim en iyi arkadaşım

yok. Köpeğim var.

Rugby oynuyorum.

Arkadan bıçaklayan eski bir akıl hocam var.

Ailemden olan ama hala göletin ötesinde olan ve iki aydır görmediğim bir grup takım arkadaşım var. Kişisel bir paparazzim var.

Ama benim en iyi arkadaşım

yok. Tanrım.

Ben bir pisliğim.

Binamın kapısına vurdum, döndüm ve Goldie'ye ters ters baktım. "Ben geldim. Gidebilirsin."

"Burası gerçekten senin binan mı, yoksa seni yalnız bırakmam için mi böyle söylüyorsun?"

Şifreyi giriyorum, onun görmesini engelliyorum ve kapı açılıyor. "Beni takip edin, polisi arayacağım."

Bakışları dalgalanıyor ve parlıyor.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

"İyi vakit geçiriyordum. Şaşırtıcı derecede güzel bir zaman. Her şey için teşekkür ederim.

İhtiyacın olursa-" Başka ne teklif edeceğini duymak için beklemiyorum.

Bilmek istemiyorum.

O yüz, o gözler ve onunla ilgili diğer her şey arkadaşım olmayı teklif etmek üzere olduğunu söylerken olmaz. Sweet Pea var.

Rugby oynuyorum.

Benim bir görevim var.

Kazanmam gereken yeni takım arkadaşlarım var, ki -yine lanet olsun ki- hiçbir zaman iyi olduğum bir şey olmadı, ama ölene kadar deneyeceğim.

Tek ihtiyacım olan bu.

Goldie

Ülkeyi terk etmek gün geçtikçe daha da iyi görünüyor.

Neden?

Çünkü dairemdeki birkaç eşyayı daha satmakla geçen uzun bir günün, üç müşteri toplantısının, önümüzdeki birkaç ay boyunca beni Londra'da ağırlayacak olan dernekten gelen hoş geldin video aramasının, çalışma vizemin onaylanmasının ve Londra'da kiralayacağım daire için yüklü bir depozito ödemesinin ardından tek yapmak istediğim Odette, Evelyn ve Sheila gelmeden önce şarap barında birkaç dakika dinlenmek ve bir kitabın bir bölümünü okumaktı.

Onun yerine sosyal medyada Fletcher Huxley'in bıyık kazasıyla ilgili yorumlara takıldım.

TikTokerlar buna *bıyık-ident* diyorlar.

Ayrıca, *rugby nedir ve Fletcher Huxley'i nerede oynarken görebilirim?*

Son iki gündür onu kimse görmemiş. Yemek kursumuzdan sonra lüks apartmanına girdi ve bir daha çıkmadı.

Takımın antrenmanları önümüzdeki haftaya kadar gayri resmi olacak. Sezon öncesi antrenmanlar başlayana kadar takım olarak resmi bir şey yapamıyoruz. Adamların yarısının sezon dışında gelirlerini desteklemek için başka işleri var çünkü ragbi burada pek para kazandırmıyor.

ABD'de *bu sporu sevdiğiniz için yaparsınız, spor araba kullanacak kadar zengin olmanın yolu bu* değildir. Henüz değil.

Takım yönetiminden içeriden bir kaynağım var ve bana Fletcher'ın bıyığının tuttuğu ve benim onu salsa ve havluyla söndürdüğüm videoyu yayınlamasından bu yana bilet satışlarının patladığını söyledi. Henüz stadyumun tamamı satılmadı ama şimdiden geçen yılın toplam bilet satışını geçtiler.

"Oooh, bu bizim viral kızımız değil mi!" Evelyn benimle birlikte kabine girerken şöyle diyor. "Fletcher Huxley'in 'Bıyık Kurtarıcısı' için hayat nasıl?"

İç çekerek telefonumu cebime koyuyorum. "Bugün üç müşterim de bana *güzel kokuyor mu ve onunla çıkıyor musun* gibi sorular sordu."

"Ve?" Sheila, Evelyn'in hemen arkasından kabinin diğer tarafına geçerek "Ve" diyor.

"Biz çıkmıyoruz. Bu, Silas'ı aşk hayatımdan çıkması için yeterince kızdıracak bir teşekkür yemeği olmalıydı."

Fletcher'ın Pounders için yaptığı reklamın çok az bir kısmıyla. İşimi abarttım.

Ayrıca, evet, kardeşim Londra'ya gittiğimde çıktığımı düşündüğü kişileri korkutup kaçırmak için Atlantik Okyanusu'nu yüzde bin uçarak geçer. Bu, antrenmanı ya da bir maçı kaçırdığım için takımdan ceza almam anlamına gelse bile.

Rugby sezonunun büyük bölümünde denizaşırı ülkelere taşınmam Silas'ı

durdurmaya yetmedi. "Fletcher'ı gördün mü?" Sheila soruyor.

Başımı sallıyorum.

Onu görmek *istiyor* muyum?

Bir hafta önce, "*Tanrım, Fletcher Huxley'i özlüyorum*" diye düşünmezdim. Hâlâ da değil ama *Fletcher'ın iyi olduğundan emin olmalıyım*.

DM'lerine girebilirdim ama bana söylediği hiçbir şeye inanmazdım.

Tabii bana bir şey söylediyse.

Gelecek hafta antrenmana katılacak.

Kaçırmaz.

Ancak antrenmana gelmesi ve yüzü nasıl görünürse görünsün iyi davranması ile iyi *olması* aynı şey değil. Ve kim bilir? Gelecek haftaya kadar bıyıklarının bir kısmını geri almış olabilir.

Ki bu beni ilgilendirmemeli. Ben onun bekçisi değilim. Arkadaşı bile değilim. Ve kesinlikle bıyıklarından hoşlanmadım.

Bu yüzden işimi ilk sıraya, müşterilerimi ise ikinci sıraya koyuyorum ve şu an için başka bir işim yokmuş gibi davranıyorum.

dünyanın umurunda değil.

Servis görevlisi masamızda durdu. "İyi günler hanımlar. Sadece üçünüz mü?" Ben başımı sallıyorum ama Evelyn ve Sheila başlarını sallıyorlar. "Sadece üçümüz." "Odette nerede?" Ben soruyorum.

Bir bakış paylaşıyorlar.

Tam olarak *suçlu* değil ama *iyi* de değil. Bu, *eski erkek arkadaşı için başucunda nöbet tutması ile çocuklarından birinin acil bir durumu olması ve birkaç günlüğüne bebek bakıcılığı yapmak için Milwaukee'ye uçmak zorunda* kalması arasında bir yerde.

Her ikisi de midemde bir batma hissi yaratıyor ve umarım bugünün uzun günü bunu yanlış yorumlamama neden oluyordur. "Birkaç dakikaya ihtiyacımız var," diyor Evelyn garsona.

Sheila, "Ama hadi şu sebzeli böreklerle başlayalım," diye ekliyor.

"Odette'in neyin peşinde olduğunu bilmek istiyor muyum?" Arkadaşlarıma soruyorum. Daha *da* önemlisi, *ne zaman dönecek?* "Biraz keyifsiz," diyor Evelyn.

Nabzım hızlanıyor. "Sanki havadayken çorbasını içmemiz ya da havadayken hastaneye gidip onu görmemiz gerekiyormuş gibi mi?"

Sheila, "Zumba yaparken kası çekildi," diyor.

Evelyn, "Ve diğer kasını kontrol ettirmek için doktorun muayenehanesine girdiğinde arabasından inerken dizini yeniden incitti," diye ekliyor.

"Doktor birkaç gün dinlenmesini söyledi. Hepsini."

"Geçen sefer dinlemediğinde ne olduğunu biliyor, bu yüzden bu sefer doktorun emirlerine uyuyor."

Evelyn pencerenin dışındaki bir şeye bakmayı takıntı haline getirmiş. Sheila su bardağından bir yudum almaya konsantre olmuş durumda.

İkisi de göz teması kurmuyor.

"Cumartesi günkü düğüne benimle gelemez," diyorum kesin bir dille.

"Yapabileceğini düşünüyor," diyor Sheila. "Bunu planlıyor. Bu yüzden sana henüz bir şey söylemedi."

Evelyn iç geçiriyor. "Ama başka planlar yapmak isteyebileceğinizi düşünüyoruz."

Lanet olsun.

"İkiniz de boş musunuz-" Başlıyorum ama ikisi de başını sallıyor.

Sheila, "Oliver ve Mika'nın şık bir galaya gidebilmesi için torunlarıma bakmak üzere DC'ye gidiyorum," diyor.

"Lise sınıfım en sevdiğimiz öğretmenimiz için bir anma töreni düzenliyor ve eski arkadaşlarımdan birkaçının durumu pek iyi değil." Evelyn gümüş çatal bıçak takımına kaşlarını çatıyor. "Onları son görüşüm olabilir."

"Odette hâlâ buna hazır olabilir," diye ekliyor Sheila.

"Ama dans pistine çıkarsa neler olabileceği konusunda biraz endişeliyiz." Anlaşılabilir.

Odette hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermiyor.

Bu da demek oluyor ki düğüne yalnız gitmek zorunda kalabilirim. "Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Sheila, "Sadece birkaç gün kalacak ve yaşlılar merkezi şimdiden küçük bir yemek treninin kayıtlarını doldurdu," diyor.

Evelyn, "Daha çok dans pistinde olmaması gerektiğini düşündüğümüz için sana söylemek istedik," diyor.

Yemek treni mi?

Bunu hafife alıyorlar ve Odette'in ne kadar incindiğini merak ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ona başka bir randevu bulduğumu söylememi *istiyorsun*."

Evelyn omuz silkiyor. "Yalan olsa bile..."

Odette'e yalan söylemeyeceğim. Yarın gidip kendim kontrol edeceğim ve ona karşı dürüst olacağım.

Eğer şarap barındaki kulüp gecesinde değilse ve Evelyn ve Sheila bu kadar endişeliyse, çoğunlukla gitmek istediğim ama tamamen gitmediğim bir düğüne acıma randevusu olarak kesinlikle benimle gelmemeli.

Bu da demek oluyor ki bunu tek başıma yapmak zorunda kalabilirim. Son birkaç yılda daha kötülerini de yaptım.

Bir adamın bıyığını yanan peynirle ateşe vermek gibi.

Şu anda grubumuzun karşı karşıya olduğu sorunlar arasında, benim tek başıma bir düğüne gitmem, Odette'in iyileştiğinden emin olmak için çok geri planda kalıyor.

"Doktora ne zaman geri dönecek?" Ben soruyorum. "Eğer bir araca ihtiyacı olursa-"

"Sen hiç merak etme," diyor Evelyn. "Sheila ve ben ona sahibiz. Sen önce kendi taşınman için endişelenmelisin."

"Ve sonra da o hoş genç adamın bıyığı," diye fısıldıyor Sheila.

Londra harika olacak.

Ama yaklaştıkça, ben gittiğimde bu üçü için ne kadar endişeleneceğimi daha iyi anlıyorum.

"Suratını öyle yapma," diye emrediyor Evelyn. "Bir telefon uzağınızda olacağız ve sık sık arayacağız."

Sheila, "Ve Amerika'ya döndüğünüzde yolculuğunuzun bir bölümünde size katılacağız," diye ekliyor.

"Londra'daki en iyi zamanını geçireceksin." Evelyn boyalı kaşlarını oynatıyor. "Hatta eve götürebileceğin seksi bir İngilizle bile tanışabilirsin."

"Ama eski erkek arkadaşları için alternatif ölüm ilanları yazarken birlikte şarap içebileceğim üç tecrübeli bayanı nereden bulacağım?"

"Sadece üç ay," diyor Sheila.

"Sadece üç ay," diye katılıyor

Evelyn. "Ve bu senin kariyerin için

çok iyi." "Ve seninle *gurur*

duyuyoruz." "Bunu hak ettin

Goldie."

"Pişmanlık yok. Biz bunu yasakladık."

Sunucu geri geliyor -ki hepimizin gözleri buğulandığı için bu oldukça rahatlatıcı bir durum- ve hala menüye

bakmadığımız için her zamanki siparişlerimizi veriyoruz.

Hem normal olduğu için hem de Londra'ya gittiğimde bu hanımları ne kadar özleyeceğimi düşünmek istemediğim için iki arkadaşına ne var ne yok diye soruyorum.

Birlikte yediğimiz son akşam yemeğinden bu yana eski erkek arkadaşlarından hiçbiri vefat etmedi, bu yüzden bunun

yerine bana Avrupa'da ziyaret ettikleri çeşitli yerleri anlatıyorlar ve ben asistanlığımı yaparken hafta sonları gitmem

gerektiğini söylüyorlar.

Benim için o kadar heyecanlılar ki onları özleyeceğimi unutuyorum ve Londra'daki üç ayımın ne kadar çabuk geçeceğini fark etmeye başlıyorum

tarafından. Yemekten sonra eve gitmeliyim.

Evimde nelerin kalacağı ve nelerin gideceği konusunda birkaç zor karar daha vereceğim. Londra'dan

an. döndüğümde, buraya geri gelmeyeceğim.

Kalıcı olarak değil yani. Silas hâlâ burada. Hanımlarım hâlâ burada. Ziyaret edeceğim.

Ancak Amerika'ya döndüğümde, Kuzey Amerika'nın tamamını görmek için hayat boyu sürececek bir hayale başlıyorum.

Henüz nereye gideceğime karar vermedim.

ama yol beni nereye götürürse götürsün muhteşem bir macera olacak.

Benim işim mobil. Her yerden yapabilirim. Müşterilerim zaten çoğunlukla ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda, bu yüzden göletin ötesine geçtiğimde onlar için pek bir değişiklik olmayacak. Sadece zaman dilimlerini takip etmem gerekecek.

Kitaplarım ve birkaç manevi hatıra için bir depolama birimi kiraladım. Geri döndüğümde kullanacağım için arabam da depoya gidiyor. Basit bir mutfak ve yatak odası için temel eşyaları saklayacağım ama bunun dışında giyemeyeceğim ya da yiyemeyeceğim her şey gidiyor.

Sonra da bu deneyimle ilgili bir sonraki kitabımı yazacağım.

Menajerim zaten ilk iki kitabımı satın alan yayıncıya spesifik olarak sattı.

Ve bu yolculuğun yapacağı bir diğer önemli şey de bana bir sonraki adımda nerede yaşamam gerektiğini söyleyecek.

Kardeşimi seviyorum, karmaşık bir ilişki ve her şey. Sheila'yı, Odette'i ve Evelyn'i seviyorum. Copper Valley çevresinde düzenli olarak görüştüğüm pek çok tanıdığım ve bağlantım var ama Miller'dan ayrıldığımdan beri burası *evim* değil.

Londra sadece işimle ilgili değil.

Bu, son iki yıldır tam olarak uyum sağlayamadığım bir toplulukta olmaktan zor bir kopuşla ilgili.

Yeni bir başlangıç.

İyileşmeyle geçen birkaç yılın ardından iyimserliğe

dönüş. Ve buna hazırlanmak için eve gitmeliyim.

Ancak Evelyn ve Sheila ayrıldığında sorumlu davranmak yerine, Odette'i arayıp onu kontrol edecek kadar uzun süre masamızda kalıyorum.

Sheila ve Evelyn'in ima ettiklerini aynen duyuyorum.

Odette'in sesinde bundan iki gece sonra dans pistine çıkmaması gerektiğini ima eden bir acı var, her ne kadar küçük bir kas çekilmesi ve burkulan ayak bileğinin onu engellemesine izin vermeyeceği konusunda ısrar etse de.

Yapmayacağını biliyorum.

Ama ziyarete gelen ve gelecek hafta onunla birlikte *Only Murders in the Building* ve *The Good Place*'i yeniden izleyecek arkadaşlarıyla geçirirse berbat bir gün geçirmez.

Bu gece doğruca eve gitmeyeceğim.

Bunun yerine, daha sonra pişman olabileceğim ya da olmayabileceğim başka bir şey yapacağım.

Goldie

Art niyetli gibi görünse de, suçluluk duygusu benim apartmanımdan birkaç blok ötedeki bir apartman için ana rehberimdir.

Şehirdeki başka hiçbir özel binaya tatlı dille girmedim ama bu binada yaşlı bir beyefendiye yarım ağızla gülümseyerek erkek arkadaşımın köpeğini kontrol etmem için bana şifreyi verdiğini ama taşındığım için hangi numaranın hangi binaya ait olduğunu hatırlayamadığımı söyledim, o da beni içeri aldı.

Geçen gece de ders bittikten sonra Fletcher'ın yemek artıklarını götürdüğümde işe yaradı.

Sınıfa döndükten sonra o akşamın geri kalanını tanımlamak için en sevdiğim yol *gariplik* ve her parçasını unutmayı tercih ederim.

Yine de bu gece, kendimi en üst kata çıkardım ve 1800 numaralı dairenin kapısını belirgin bir şekilde çaldım.

Bu katta sadece bir daire daha var. Fletcher kadın çoğunu olmasa bile en azından bir köşesini kendine ayırmış.

Manzara muhtemelen muhteşemdir.

ABD'nin aksine, Avrupalı rugby oyuncularını spor arabalardan para kazanıyor. Fletcher da son bir düzine ya da daha fazla yılını burada geçirdi. Ama hata yapmayın, spor arabasını o satın almadı.

Sponsorluk anlaşmasıyla bedavaya aldı.

Copper Valley'nin depo bölgesindeki en seçkin apartmanlardan birinin çatı katında gösterişli bir ev alabilmek için fazladan bir işe ihtiyacı yok.

Tıpkı Silas'ın ekstra bir işe ihtiyaç duymaması gibi, çünkü büyükbabalarımızın bize bıraktığı yüklü miktardaki vakıf fonuyla geçiniyor. Ben de kendi payımla yaşayabilirdim ama tutkum faturalarımı ödediği için yeterince şanslıyım.

Kendimi desteklemeyi seviyorum. Fletcher cevap vermiyor. Kapıyı tekrar çaldım.

Tatlı Bezelye'nin içeride havladığını duymama rağmen hala cevap yok ve sert, alçak bir sesin ona cevap verdiğini duyuyorum.

Koridorda belirgin bir kamera görmüyorum, bir kapı zili ya da kapı zili kamerası yok ve gözetleme deliğinin görüş alanının dışına çıkıyorum.

İşte orada.

Beni görmek istemiyor.

Ya da herhangi biri, ama kapıyı kimin çaldığını öğrenmek istiyorsa kim olduğumu görmesin diye bilerek saklanıyorum. Vicdanıma onu kontrol etmeye gelerek üzerime düşeni yaptığımı söyleyebilirim... *ya da* yaratıcı olabilirim.

Bakalım kapıyı açmasını sağlayabilecek miyim çünkü çekici ve komik biriyim ve garip bir şekilde arkadaşım gibi hissettiren birini kontrol etmek istiyorum.

Kapıyı bir kez daha çalıyorum ve sesimi olabildiğince alçaltarak, "İtfaiye. Gaz kaçağı kontrolü." Sweet Pea içeride sevinçle havlıyor.

Bu kattaki diğer tek kapı koridorun sonunda, bu yüzden onları rahatsız ettiğimi sanmıyorum. Ama yine de Tatlı Bezelye'nin sorun çıkaran türden bir köpek komşu olmamasını umuyorum.

O çok tatlı.

Ve içimden bir ses Fletcher'ın komşularını kızdırmayı tercih edeceğini, böylece taşınacaklarını ve komşularını rahatsız etme endişesi yerine tüm katı huzur içinde kullanabileceğini söylüyor.

Ve kapı hala açılmıyor. Güzel.

Güzel.

Beni görmek istemiyor.
Duvardan uzaklaşıp asansöre doğru ilerlerken koridorda bir kilidin dönme sesi duyuluyor.

Ve bir an sonra, çok sinirli bir Fletcher Huxley'e bakıyorum.

Düşünüyorum da.

Tam olarak Fletcher'a benzemiyor.

Gözleri aynı.

Burun aynı.

Çene aynı.

Ancak üst dudağı ile burnu arasındaki bölgede bıyık olmaması yüzünün farklı bir şekilde oturmasına neden oluyor.

Nefes almakla domuz ciyaklaması arasında bir ses çıkarıyorum ve *nedenini bilmiyorum*.

Peki, tamam. Nedenini

biliyorum. Tam olarak

nedenini biliyorum.

Çok seksi.

Mesela taze lav erimiş çelikle ateşli bir aşk yaşamış ve bunun sonucunda Yunan tanrısı çömlekçi çarkına Fletcher Huxley'i yontmak için koyarken melekler de flüt, arp ve elektro gitarla Marvin Gaye'in "Let's Get It On" şarkısını çalmışlar.

"Onu yerine koy," dedim sonunda.

Gözlerini deviriyor, kolumdan tutuyor ve beni dairesine sürüklüyor. "Ne

istiyorsun?" Gözlerimi siper ediyorum. "İyi olup olmadığını görmek için."

"Ben harikayım. Senin derdin ne? Gözlerini saklamayı bırak." "Bıyığımı geri almalısın."

Tek cevabım sessizlik.

Bıyığı erken öldüğünden beri Fletcher'la birlikteyken etrafta çok fazla sessizlik oluyor. İki

parmağımı ayırıyorum ve yüzüne bakma riskini alıyorum.

Lanet olası *cehennem köpekleri*.

Koyu renk saçları her zaman böyle kıvrımlı mıydı? Alnı her zaman kaşının üzerinde bu şekilde eğimli miydi? Gözleri her zaman yeşilin tam zümrüt tonu muydu?

Bıyığını çıkarması onu neden bu kadar seksi yaptı?

Beni antrede bırakıp dairenin derinliklerine doğru yürümeye başlamadan önce bana ters ters baktı. "Önce nefret ediyorsun, sonra geri istiyorsun.

Aklını başına topla."

"Şu anda kapınızdan bu şekilde çıksanız, dört blok çapındaki altı kadının kendiliğinden yumurtlayacağını biliyor musunuz, çünkü maalesef o kadar çekicisiniz?"

"Evet."

Evet.

Bu tek kelimedeki mutlak *ego* beni gerçekten güldürüyor.

"Neden taktığımı sanıyorsun ki?" diye homurdanarak ekliyor.

"Bunun sana külotlarını fırlatan kadınlara karşı bir kalkan olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. Asla. Vay canına. Bu çılgınlık."

"İşin bitti mi?"

"Hayır."

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Kankalarımın şarap barında yemek yedim. Sen iyi misin? Gerçekten mi? Belki bir kısmı traşlanabilir diye düşünmüştüm. *Kurtarıldı.*"

Dairesi güzelmiş. Halıda gri tonlar var. Beyaz mobilyalar onun uzun ve sağlam iskeletini taşıyacak kadar geniş ve kabarık görünüyor. Spot ışıklarının altında renkli soyut orijinal tablolar, ayrıca Sweet Pea'nın güneş gözlüklü ve inci kolyeli bir resmi, çok uzun süre bakamam yoksa kıkırdamaya başlayacağım. Siyah çelik aletleri, beyaz mermer tezgahı ve siyah dolaplarıyla köşeye sıkışmış bir mutfak. Oturma odasına ve şehre bakan pencere duvarına açık ve parlak siyah yemek masasının üzerindeki modern avizesiyle yemek odasına da eşit derecede erişilebilir. Tavandan tabana pencerelerden gün ışığı azalıyor. Uzaktan hala Reynolds Park'ı ve Fireballs'ın oynadığı Duggan Field'ı ve daha ötede Blue Ridge Dağları'nı görebiliyorum.

Dünkü hava koşullarından dolayı şehrin her yerinde kar var.

Çok güzel.

Ayrıca, mutfağına, oturma odasına ve şehre bakan yemek odasına üç dairemi sığdırabilirim.

Telefonunu tezgâhın üzerine kaydırıp bir fotoğrafı açıyor ve yüzüne o kadar çok baktığımı fark ediyorum ki, Sweet Pea'yı yine askıda taşıdığını gözden kaçırmışım.

Evde.

Köpeğini evde askıda taşıyor.

Beni kokluyor ama aynı zamanda kafasını her kaşışında mutluluktan gözlerini deviriyor.

Özellikle de ona benim için bir iyilik yapma fırsatı sunmak için burada olabileceğimden. "Boş ver. Üzgün değilim," diyor. "Hayatımı mahvettin. Peynir zehirli."

Yutuyorum. "Hepimiz bir ara gitmek zorundayız. Bekle. Yani *tuvalet zincirlenip* zehirleneceğim ya da *yeğenimi arayıp*

Onu sevdiğimi son bir kez zehirli mi söyleyeyim? Gitmek kelimesinin iki tanımını da buraya uyuyor." "Sen nasıl bu kadar komik olabiliyorsun ve kardeşin nasıl bu kadar göt olabiliyor?"

"Ona komik genler bırakmadım. Ben o rahimdeydim, *komik gen! Hepsi benim! Gelecekteki kardeşlerin canı cehenneme! Oooh, başka bir komik gen! Onu da kap! Bilirsin işte. Normal yoldan.*" Fletcher Huxley benden *özür diledi*. Bu beklenmedik bir şey.

Ve güzel.

Parmağıyla humusu kazıyor ve sanırım bir kez daha gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

Bir dilim daha peynir alıyorum. *Kardeşinle ateşkes ilan ettik* gibi beklenmedik bir şey söylerse diye bu sefer sadece bir tane. "Sweet Pea ne zamandır sende?" Ona soruyorum.

Bir sonraki soracağım soruya onu alıştırmak için güvenli bir konu. Muhtemelen.

"Üç yıl."

"O mu seni buldu, yoksa sen mi onu buldun?" "O beni buldu."

"Aww."

Gözlerini deviriyor.

"Seninle ilgili en sevdiğim şey o."

"Aynen."

"Köpek bakıcısına ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bir arkadaşımın kocasının kuzeninin bir arkadaşı burada üniversite boyunca köpek bakıcılığı yaptı ve hala ekstra para için ara sıra yapıyor. Çok tedbirli. Sen onun ilk profesyonel sporcu müşterisi olmazsın."

Başını sallıyor ve parmağıyla humustan bir parça daha alıyor.

Tam bir bekar. Acaba ben burada olmasaydım onunla salatalık ya da havuç da yer miydi? Sebzeyi kesmeden ucundan kemiriyor.

Muhtemelen değil, karar verdim.

Çünkü bunu yapacak olsa benimle birlikte yapacağını düşünüyorum.

"Peki, neden rugby?" Buradayım. Merak ediyorum. İnsanların hikayelerini severim. Sevmeseydim işimde iyi olamazdım. Ve evet, onu hâlâ ısıtıyorum.

Parmağını yalarken bana bakıyor, bu da kadınsı bölgelerime yapmaması gereken bir şey yapıyor ve aynı zamanda iki haftadan biraz fazla bir süre sonra ülkeden ayrılacağı için mutlu olmamı sağlıyor.

"Bu işte iyiyim," diye yanıtlıyor.

"Oynamaya başladığında kaç yaşındaydın?"

"Altı."

"Daha çok genç. Annem ve babam Silas ilgilendiğini söylediğinde oynaması için neredeyse bir rugby ligi yaratmak zorunda kaldılar.

Neredeydin?"

"Avustralya."

Başımı eğiyorum.

Arada sırada yabancı bir aksan seziyorum, bir de konuşmasına serpiştirdiği İngilizceler var ama son on yılı aşkın süredir İngiltere'de oynadıktan sonra bunları öğrendiğini varsayıyorum. Onun dışında, benim gibi Amerikalı gibi konuşuyor.

"Avustralyalı mısın?"

"Babam ordu ile birlikte orada görev yapıyordu. Bu da biyografimi okuyan herkes için açıkça belirtilmiştir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Silas'ın biyografisinde elinde rugby topuyla sahada doğduğu yazıyor. Biyografilere pek itibar etmem." "Bu senin işine yaradı mı?"

"Biyografileri okumuyor musun?"

"Hayır. Kardeşini kızdırmak için beni kullanıyorsun."

Sırıttıyorum. "Ah, o. Kararlı olmak için. Geçen gece Rosalia'lara döndükten sonra ona annelik yaptığım ve kendisini suçlu hissetmesine neden olduğumdan beri benimle konuşmadı."

"Siz ikiniz sık sık birbirinize sessiz mi davranırsınız?"

"Soyunma odasında onunla nasıl başa çıkacağınıza dair ipuçları mı arıyorsunuz?" "Onu idare etmek istemiyorum. Gitmesini istiyorum."

"Çocuğu burada ve başka hiçbir yere gitmiyor. Çizgiyi sonuna kadar zorlayacak ama takas edilmek ya da ligden atılmak için hiçbir şey yapmayacak. Aslında Brittany'nin hamile olduğunu öğrendiğinde Fransa'da oynama fırsatından vazgeçti."

Sanki kardeşimin gen havuzunu kirlettiğine dair bir yorum yapmak mı, yoksa yönetime başka bir yere takas edilip edilemeyeceğini sormak mı istediğini tartışıyormuş gibi bana bakıyor.

Ya da muhtemelen kardeşimin zaman zaman nasıl kirli oynadığından bahsetmek istiyor. Bazı çalımlarını gördüm ve her zaman yasal değiller.

Kardeşimi takdir etmeyen ilk takım arkadaşı Fletcher değil.

Ve Silas'ın bugün Fransa'da oynamamasının gerçek nedeninin Hallie olup olmadığını sorgulayan ilk kişi de o olmayacaktır. Silas'ın orada uzun süre kalabileceğine dair makul şüpheler var.

Bir pideyi yüksek sesle çtırdatıyorum.

Sade tuz. Benim favorim. "Çocukluktan kalma bir ragbi. Neden Copper Valley? Ligdeki herhangi bir takımla anlaşma yapabiliirdin."

Buraya gelirken büyük bir maaş kesintisi yaptı. Ayrıca takım yöneticileriyle Silas'ın uygun gördüğünden daha fazla toplantı yapıyor. Fletcher'ı *tanımasam* da, şu anda tüm ligde sadece bir düzine kadar takım olmasına rağmen Copper Valley'in onun için bir basamak olduğunu düşündüren bir şeyler var.

Bu çok ilginç, çünkü biyografisini ve hakkında yazılan birkaç makaleyi okudum - gerçi ragbiyi ilk kez Avustralya'da öğrendiği ve asker çocuğu olduğu kısmını kaçırmışım - ve oyunu eskisi gibi değil.

Otuzlu yaşlarının ortasında, bu spor için hiç de yaşlı sayılmaz ama gençleştiği de söylenemez. Bana tek söyleyeceği "En taze kalabalık".

Mantıklı. Hokey takımımız oldukça mükemmel. Son on yılda birkaç kez şampiyonluk kazandılar ve bu süre zarfında playoffları da kaçırmadılar. Beyzbol takımımız da birkaç yıl önce yeni sahiplerinin yönetiminde liglerinin en kötüsüyken şampiyon oldu. Ve kadın futbol takımımız da.

İyiler.

Genelde bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

"Emekli olunca koçluk yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. "Emekli olmayacağım."

"Oo-kay."

Bana öyle bir bakıyor ki, göğsümün yarısı alev alev yanıyor.

Bu da ya gitme ya da sormak isteyip istemediğimi hâlâ tartıştığım şeyi sorma vakti geldi demek. Hayatta olduğunu doğruladım.

Kendisi ya da köpeği için tehlikeli olmadığını doğruladım.

"Vücudunuz pes edip sizi sevdiğiniz spordan mahrum bıraktığında hayatınıza ne olduğu hakkında konuşmak isterseniz, ben sizin kızınızım. Biraz tecrübem var." Kendime sessizce bunun bir *iyilik* olmadığını söylerken üç parça peynir daha alıyorum. Bu bir fırsat. "Hiçbir anlamı olmayan rastgele bir soru - burada daha ne kadar saklanmayı planlıyorsun?"

Yeni tıraş olmuş üst dudağını okşuyor, ben ağzıma bir parça peynir atarken gözleri beni takip ediyor, sanki buraya gelmek için art niyetli olduğumdan şüphelenmiş ve haklı çıkmış gibi. "Gelecek hafta sezon öncesi başladığında yeterince uzamış olmalı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kalem ve dünya diktatörü bıyığı noktasını geçtin mi?" "Sakal bırakabilirim. Daha çok bilet satarım."

Şimdi bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Fletcher sinir bozucu. Egosu da kendi içinde garip bir şekilde çekici.

Bunu ona söylemeyeceğim.

Gerçi sıradakini ağzımdan kaçırdığımda muhtemelen tahmin edecektir. "Buradaki spor piyasasına girmenin en iyi yolunun şehirdeki diğer sporcularla arkadaş olmak olduğunu biliyor musun?"

"Halkla ilişkiler gurum bana hala partilerde kendimi tanıtırken ismimi homurdanmamam gerektiğini öğretiyor." "Cumartesi günü birçok profesyonel sporcunun katılacağı bir partiye gidiyorum."

Parmağındaki humustan bir kaşık daha yalıyor, sonra kalın dövme kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakıyor. Gömleğimi göğsümden çekip çıkarma ve onunla kendimi yelpazeleme dürtüsüne direniyorum.

Acayip çekici bir yüz.

"Muhtemelen benimle gelip onlarla tanışabilirsin. Belki. Teknik olarak zaten bir randevum var ama iptal etmek zorunda kalabilir." "Yani eski arkadaşlarından birinden seninle gelmemesini isteyebilirsin, böylece beni gerçekte olmayan bir partiye götürebilirsin."

Bana söylemediğin bir nedenden dolayı *parti* mi veriyorsun? Kardeşin de orada olacak mı?"

"Benimle birlikte Scorned'ın baş koçunun kızının düğün davetine gidecek olan *hayat tecrübesi* olan arkadaşım dizini burktu ve bundan uzak durmalı."

"Tekerlekli sandalye denen şeyler var..."

"Belli ki Odette'le tam olarak tanışmamışsınız. Bir düğün resepsiyonunda hoparlörlerden 'YMCA' ve Beyoncé'den herhangi bir şey açıldığında onu tekerlekli sandalyede tutmaya yetecek kadar kayış yok dünyada. Ve eğer hokey pokey yapmaya karar verirlerse ne olacağını sorma."

Fletcher'ı işaret ediyor. Bir *kez daha* gülümsemesini bastırıyor.

"O, Evelyn ve Sheila ben Avrupa'ya gittiğimde hâlâ burada olacaklar," diye ekliyorum. "Bahse girerim seni evlat edinirler. Onları çok seversin."

Eski erkek arkadaşları için *National Enquirer*'a *yakıştır* sahte ölüm ilanları yazıyorlar."

"Kadın futbol koçuyla arkadaş mısın?" diyor.

Konuşmalarımızı garip bir şekilde seviyorum. İkimiz de birbirimize cevap vermiyoruz ve bu bizim hakkımızda *çok şey* söylüyor.

Ama artık onunla açık konuşmanın zamanı geldi. "Futbolun benim geleceğim olmadığı netleştiğinde yolumu bulmamda bana büyük destek oldu. İrtibatı koparmadık. Bazen bölgede profesyonel takımdan moral desteği ve ziyaret alabilecek okul çağındaki takımları duyduğumda onu arıyorum, o da oyuncularından ya da çalışanlarından biri büyük hayat ya da kariyer kararlarında biraz desteğe ihtiyaç duyduğunda beni arıyor."

"Yani bu büyük bir düşün resepsiyonu."

"Copper Valley'nin gördüğü en büyük organizasyon değil ama buradaki tüm büyük takımların antrenörleri ve sporcuları katılacak. Ayrıca birkaç yerel ünlü daha olacak."

"Ve kardeşin de orada olacak ve sen de onun bizi tekrar bir arada görmesini izlemenin mutluluğunu yaşayacaksın." "Kardeşim orada olmayacak."

Kimin orada olacağına dair sessiz bir soruyla

bakıyor. Kıpırdamıyorum.

Yine sıcak basması yaşıyorum.

Fletcher'ın kesinlikle yeniden bıyık bırakması gerekiyor.

Cumartesi gününden önce bunu yapamaz. Cumartesi günü, gelecek hafta sezon öncesi başlamadan önce bıyıklarının tamamını gerçekten uzatabilirse, muhtemelen sert dağ adamı sakallarına sahip olacağım.

Bu kesinlikle olur.

Yer değiştirir ve bakışlarını parıltıya dönüştürür.

Peynirden bir ısırık alıyorum ve arkama

bakıyorum. Sweet Pea bana bakıyor ve hırlıyor.

Ve bu beni kırıyor.

Fletcher'la aynı seviyede değil misin?

Her neyse. Köpeği ihanete uğramış gibi

mi hissediyor?

Kesinlikle çatlıyorum. "Son ciddi eski erkek arkadaşım da orada olacak," diyorum peynirin etrafında, anlamamasını umarak

Be

n. "Ve işte bulduk," diye mırıldanıyor.

"Tek başıma gitmekten memnunum," diyorum ilkel bir şekilde, ki bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum hala, "ama

Profesyonel spor dünyasından başka kimlerin orada olacağı ve alevli peynir olayı yüzünden hala kendimi kötü hissettiğim gerçeği göz önüne alındığında, size hedeflerinize ulaşmanıza daha kolay yardımcı olabilecek bazı insanlarla tanışma şansı sunabileceğimi düşündüm. Yüksek sesle söylemekten hoşlanmasam da buralarda çok popülerim. Benimle birlikte olduğun için itibar kazanırsın."

"Eski sevgilin. Detaylar."

"Neredeyse üç yıldır birlikteydik ve kariyerimi ondan daha çok önemseydiğim için beni terk etti." Bu sterilize edilmiş versiyonu, ama ona vereceğim tek şey bu.

Başka bir şeye ihtiyacı yok.

Sanki bir iş yüzünden yıkılıp giden üç yıllık bir ilişkinin hikâyesinin devamını bekliyormuş gibi beni izliyor.

"Peki," diyor sonunda.

"O kadar heyecanlanma, kovboy." "Ama

ben kendi sakalımı kendim seçerim."

"İki haftadan biraz fazla bir süre içinde tüm ülkeyi terk ediyorum. Yaptığın şey seni beni etkilediğinden çok daha uzun süre etkileyecek." Taburemden kayıyorum. "Detayları sana mesaj atacağım, orada olması gereken ve tanışmak isteyeceğin bazı kişiler de dahil."

Ben son bir parça peynir kaparken ağır bakışlarıyla beni izliyor.

"İstediyini aldın, şimdi de gidiyor musun?" diyor.

"Yoğun zamanlar. Ve bu *her iki taraf* için de

faydalı." "İstersen kalabilirsin."

"Yapamam, ama teşekkür ederim."

"Başka bir yaşlı seksi ile randevu mu?" diye soruyor.

"Daha çok bir ayrılık gibi. Ben ve tencere ve tavalarım. Dürüst *olmak* gerekirse bunlar yaşlı. Kimin kalıp kimin gideceğine karar veriyoruz." Çömeliş Tatlı Bezelye'nin başını kaşıyorum, o da sevimli küçük bedeniyle paytak paytak ayaklarına doğru geliyor.

Yuvarlanıp bana uzun karnını gösteriyor, ben de onu okşuyorum. "Gelmiş geçmiş en şirin yavru köpek kim? Tatlı Bezelye mi? Öyle mi? Awww, çok tatlısın."

Dili dışarı sarkıyor ve sanki Snausages'ı ben icat etmişim gibi bana bakıyor.

"Aferin kızıma. Bu adamdan hiçbir şey alma, tamam mı?"

Onaylamak için bir kez
havlıyor. Ve eve gidiyorum.

Fletcher'ın *istersen kalabilirsin* teklifi, *bir arkadaşına ihtiyacım olabilirsiniz* çok fazla tonunu içeriyor ve bana ateş basması
vermekten daha kötü bir şey yapıyor.

Ne kadar yalnız olduğunu merak ediyorum.

Bir arkadaşa ne kadar ihtiyacı olabileceğini. Yeni çocuk olmak zor ve Silas ve takım arkadaşlarıyla takılmayı alışkanlık haline getirmesem de aşçılık okulunda bazı hisler edindim.

Fletcher kolay uyum sağlayamıyor.

İki hafta içinde ayrılıyorum. Onu başka potansiyel arkadaşlarla tanıştıtabilirim - onun yaşında, onun deneyim seviyesine sahip arkadaşlarla - ama o arkadaş *olmak* için zamanım yok.

Özellikle de bıyığı olmadan *böyle* görünüyorsa.

Bana babamı hatırlatıyor. Resmi askeri yemekler. Komuta değişiklikleri. Terfiler. Cenazeler. Tüm kötü şeyler.

Ama bugün daha fazla mı?

Kaşınmaktan

nefret

ediyorum.

Ve kaşıntı tozuyla yıkanmış bir mofo gibi kaşınıyorum.

Sorun takım elbise değil. Kanlı *isilik*.

Göğsümün ortasından kıcıma kadar, normal bir insanın zehirli sarmaşık döküntüsü olduğunu düşüneceği bir şey var. Ama değil.

Bu daha da kötü.

Mango yediğimde böyle oluyor ve *ben lanet* olası *mangoyu*

yedim. Bu benim hatam.

Alevli peynir bıyığı cinayeti dersinde salsanın içinde ne olduğunu sormadım.

Ve şimdi düğüne otuz dakika kala Goldie'nin evinin kapısını çalıyorum çünkü kalamın losyonu yeterince yıkanmadım ve burnuma kalamın losyonu kokusu yapıştı ve en son mangoya alerjik reaksiyon gösterdiğimde Avrupa'da aldığım iyi kaşıntı önleyici haplar burada reçetesiz satılmıyor.

Bir doktorun bana ormanda çıplak dolaşmamam gerektiğini söylemesi için acil bakıma gideceksem ne olayım.

On yedi yaşımıdayken babamla üsse doktora gitmek çok eğlenceliydi. *Efendim, oğlunuzda zehirli sarmaşık var. Penisinde. Eğer prezervatif vermiyorsanız, şiddetle tavsiye ederim.*

Alerjene maruz kaldıktan sonra iki ila üç günlük bir gecikme yaşayan nüfusun küçük bir kısmının bir parçasıyım. Bu yüzden, kız kardeşimin mümkün olduğunca sık yemeye takıntılı olduğu mangoya karşı hassas olduğumu anlamadan önce, giderek kötüleşen döküntüler için doktora iki kez daha gitmem gerekti - bu da pantolonumun içinde tutmam ve doğadan uzak durmam konusunda daha fazla dersle birlikte geldi.

Bugün benim de yüzümde bir mango döküntüsü var ama yüzümde Yeti gibi uzayan tüyler olduğu için göremiyorsunuz.

Ama bu aynı zamanda *tedavi* edemeyeceğim anlamına da geliyor.

Derin nefes al.

Derin nefes al. Derin nefes ver.

Goldie dairesinin kapısını açıyor. Ayağına kadar inse kanayan bir denizkızına benzeyeceği dar, koyu kırmızı, diz hizasında bir elbise giymiş, omuzlarına pırıltılı altın bir şal dolamıştı. Orada öylece durup dairesini görmemi engelliyor, topuklu ayakkabılarının içinde dans ediyor, siyah saçları çoğunlukla süslü bir düğümle toplanmış, hafifçe kıvrılmış dallar yüzünün etrafında sallanıyor.

Bakışları benimkilere *takılıyor* ve işte yine o bakış, *bu kadar ateşli olmayı bırak* diyen bakış.

Ama çabucak toparlanıyor ve dürüst bir gülümseme gibi görünen bir gülümseme takınıyor. "Hey! Selam. Güzel görünüyorsun. Şüphesiz bunu sen de biliyorsun."

Aletim taş gibi sertleşiyor ve maalesef pantolonumu kanlı kızarıklığın olduğu kıcıma doğru daha sıkı çekiyor. Geçen sefer yanlışlıkla mango yediğimde, ayaklarımda ve sol baldırımda kızarıklıklar oluştu.

Daha önce kollarımın ve boynumun her yerindeydi.

Bu sefer, önümüzdeki üç beş gün boyunca patlatacağım her ereksiyonun pantolonumu yanlış yere sürteceği yerde.

"Fletcher?"

"Takım elbiselerden nefret ederim."

Sırtıyor ve *beni beceriyor*.

Kadınların makyaj yapmalarına, saçlarını süslü yapmalarına ve her kıvrımı öne çıkaran elbiseler giymelerine izin verilmemelidir.

Zaten altın sarısı olan gözlerinin daha da ışıldamasını ve parıldamasını sağlayan şal gibi şeylerle onları vurgulayın.

Eski sevgilisiyle ilgili detayları

sormalıydım. Bu bir intikam elbisesi.

Bu yüzde yüz seksen milyon intikam elbisesi.

Ve onunla Copper Valley'nin botanik bahçelerinde, kanlı bir düğün resepsiyonunda, *saatlerce*, onun *randevusu* olarak yürümem gerekiyordu.

Ve muhtemelen geceyi herhangi bir fayda olmadan bitirir.

"Bunun içinde kesinlikle harika görünüyorsun," diyor. "Bu kadar iyi görünürsen kendimi aptal durumuna düşürmeyeyim diye zen yerimi bulmak için fazladan bir saat meditasyon yaptım. İşe yarıyor mu?"

Onu dairesine geri itebilir, üzerindeki elbiseyi soyabilir ve dört nokta üç dakika içinde boşalmasını sağlayabilirdim, ancak soyduğum anda kızarıklıklarımı görünce dehşet içinde çılgılık atardı.

Lanet olsun.

Soruya yanıt olarak homurdanıyorum. Elimden gelen tek şey bu.

"Anahtarlarımı alayım, hazırım." Dairesine çekilirken kapıyı açık bırakıyor, ben de bu fırsatı değerlendirip içeri giriyorum.

Belki berbat sanat eserleri, pembe tüylü halılar ya da dondurucusunda bir ceset

bulurum. Bunların hepsi ereksiyon durumuna yardımcı olur.

Bunun yerine, ahşap zeminler, tek bir kabarık pembe sandalyenin bulunduğu mütevazı bir oturma odası, kitaplarla dolup taşan üç raf, alet edevattan yoksun küçük bir mutfak, mutfak eşyaları ya da un dolu çömlekler ve yerde ev yapımı bir yorganla düzgünce yapılmış bir şiltenin bulunduğu yatak odasına bir bakış, sanki oradaki kitap raflarından çoktan kurtulmuş gibi yığınla kitap, kutu yığınları ve yerde bir bilgisayar ve telefonu için kablolar buluyorum.

Hareket ediyor.

Ve neredeyse hazır.

Bir elinde siyah ceket, diğerinde anahtarları ve telefonu, yatak odasından dışarı adım atıyor. "Hâlâ hazır mısın?" Ben iyiyim. "Daha kötü acı çektim."

"Gördüğüm her sporcu ya da sporcuya yakın kişiyi, tanımıyor olsam bile, sizinle tanıştıracığıma söz veriyorum. En az on yıldır oynayan pek çok kişi var. Onlarla iyi anlaşacağımı düşünüyorum."

Bir kez daha homurdandım.

Beni dairesinden çıkarıyor ve kapının arkamızdan kilitlenip kilitlenmediğini iki kez kontrol ettikten sonra asansöre yöneliyoruz.

Sonra bana "*Merhaba Bay Huysuz Pantolon*" der gibi bir bakış attı. "Sormak zorundayım. Takım elbise mi, düğün resepsiyonu mu, yoksa benimle gelmek mi? Hiçbir cevaptan alınmayacağım."

Bu o değil.

İnsan olarak beklenmedik derecede eğlenceli biri.

Kendi sebepleri için benimle oynadığında bile.

Muhtemelen daha da fazla.

Bu da artık neden ilişki yaşamadığım hakkında söylenecek her şeyi anlatıyor.

"Yukarıdakilerin hepsi," diyorum ona.

Asansör kapıları kapanırken tekrar gülümsüyor ve yalan söylediğimi bildiği hissine kapılıyorum. "Sonunda biyografini okudum. Wikipedia'daki ilginç olanı."

"Ben de seninkini okudum. Sıkıcıydı."

"Evlendiğinizde büyük düğünler yaptınız mı?" "Bu

gece taşakların büyük olsun diye hap mı aldın?"

Kadının gözleri mutlak bir neşe içinde *dans* ediyor.

Eski erkek arkadaşı o kadar da kötü değilmiş.

Ya öyle, ya da beni bildiğimden daha büyük bir intikam planı için kullanmayı planlıyor.

Asansör kapılarına bakıyorum. Sadece üç kat yukarıdayız, ama bu şey buz kızığındaki vegemit kadar

yavaş. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu iki şey birbirine hiç uymuyor.

"İlki karşılayabileceğimiz kadar büyüktü. İkincisi ise milyarder bir bayan arkadaşından ödünç aldığı yatta içki alemiydi."

"Boşanmanızdan altı ay sonra," diye düşünüyor.

Avrupa'ya taşındığım için yasal olarak içki içebilecek yaşa geldiğimde ne yaptığımı tartışmıyoruz. "Arabama girmene izin vermek zorunda değilim."

Elini dirseğimin içine sokup sıkıyor. "Miller'dan sonra ben de aynısını yapardım ama Silas bir randevum olduğunu öğrendi ve yeni erkek arkadaşımın ayakkabılarını ateşe verdi. Evlenme teklif edemedi benden ayrıldı. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü ayakkabı olayı onunla tanıştıktan yaklaşık on gün sonra oldu ve ben çoktan yüzük alışverişine çıkmıştım."

Asansörün kapısı çalıyor ve küçük lobiye çıkıyoruz.

Arabam kaldırımın kenarında, teknik olarak yasa dışı park edilmiş durumda ve umurumda değil. Arabam çekilse umurumda olurdu ama göğsümün kaşınması ve bizi botanik bahçelerine götürmek için kıcımların üstüne oturmak zorunda kalmam daha çok umurumda.

Eğer katı bir et parçası ya da mango olmadığı belli olan çiğ bir sebze değilse hiçbir şey yemeyeceğim bir yer.

Goldie Bentley'ime baktı. "O şeye verdiğin parayla bütün bir rugby takımını satın alabilirdin, biliyor musun?"

"Bunu düşündüm ama bir rugby takımı tarafından düğün resepsiyonuna taşınmak garip görünürdü."

Buna kıs kıs gülüyor ama sonra donup kalıyor ve ben onun için arabanın kapısını açarken bana bakıyor. "Cidden bunu sadece bu gece için mi aldın?"

"Hayır."

Nefesini dışarı üflüyor. "Yaptığını düşünmemiştim, ama aynı zamanda..." Sanki *sen Fletcher Huxley'sin ve bazen cılgınca, garip, abartılı şeyler yapıyorsun* der gibi bana eliyle işaret ediyor.

"Teşekkür ederim."

Bir gülümsemesini daha bastırıyor ve arabama

tırmanıyor. Çok tatlı. Hızlı. Gösterişli.

Mırıldanıyor.

Ve bu sabah Ferrari'mi bununla takas ettim çünkü görünüş her şeydir. Kıcımlar

kaşıma isteğime boyun eğmememle aynı sebepten.

Gerçi kıcımlar kaşırken yakalandığım için lüks bir arabaya bindiğimden daha fazla görünürlük elde ederim.

Bunun yerine Range Rover'ımı ya da Maserati'mi sürebilirdim ama Bentley bir düğün resepsiyonu için daha iyi bir ifade oluşturuyor.

Sürücü koltuğuna oturuyorum, motoru çalıştırıyorum, o güzel mırıltıyı dinliyorum ve trafiğe çıkmadan önce aynamı kontrol ederken gülümsüyorum.

Goldie koltuğu okşuyor. Ve gösterge panelini. Ve ekrana bakıyor. Ve bana. "Teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler. Bu gece benimle geldiğin için."

Bir kez daha, yapabileceğim en iyi şey homurdanmak.

Ama bu kez, sesinde kendine güveniyormuş gibi yaptığını gösteren bir şey var.

Ona bir bakış atıyorum ama gülümsemesi yine yüzüne yapışmış, koltuğun tereyağlı derisini okşamaya devam ediyor. "En az bir düzine yüksek profilli sporcu ve yakın zamanda emekli olmuş, hala eski takımlarında ya da toplumda aktif olan sporcular geliyor. Onlarla tanışman senin için iyi olacak. Ve bu da muhtemelen Scorned'ın üçte biri için geçerli. Koç Elizabeth şehrin yarısını davet etti."

Yine homurdandım.

Bana bakmak için arabamı okşamaya ve zihinsel olarak soymaya ara veriyor. "Çok düğüne gider misin?" "Hayır."

"Düğünler hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet."

"Oraya varmadan önce duygularından bahsetmek ister misin?"

"Duygularımda bir sorun yok."

"En son hangi düğüne gittiniz?" "Sadece resepsiyona gideceğiz."

"Gittiğin son *düğün resepsiyonu* neydi?" "Kız kardeşimin düğünü."

"Kız kardeşin mi var?"

Trafik için yavaşlarken ona bir bakış atıyorum. Yine sırtıyor.

Gözlerine güneş ışığı vurduğunda, derede saklanan altın külçeleri gibi parlıyor. Güzel olduğunu biliyordum.

Bu gece neden gittiğimi

biliyorum. Buna sahip

olduğumu biliyorum.

Hepsine. Ben hariç.

Şerefsiz bir takım arkadaşının kız kardeşini bir iki kez randevuya götürmek başka bir şeydir.

Ondan *hoşlanmak* tamamen farklı bir şey.

Goldie

Botanik bahçelerini en son ziyaret ettiğimden bu yana bir yıldan fazla zaman geçti. İçeri adımımızı atar atmaz neden buraya daha sık gelmediğimi düşünmeye başladım -özellikle de sinirlerimin bozulmasını gerektirecek hiçbir nedenimin olmadığı günlerde.

Tropik bitkilere, kuşlara ve şelale yapılarına ev sahipliği yapan devasa sera bizi Copper Valley'nin kışından dünyalar ötesine taşıyor. Ana sergiden ziyafet salonuna doğru ilerlerken gülümsemeye zorluyorum ve en sevdiğim ağaçları ve etrafta uçuşan rastgele parlak renkli kuşları işaret ediyorum. Fletcher, asker babasının görgü kurallarını kafasına kazıdığı gibi bana kolunu uzatıyor ve eğer bu gece bir randevu istememin nedeni olmasaydı, bu yıllardır çıktığım en rahat randevu olabilirdi.

Bu bir randevu değil.

İkimiz de tek başımıza gelseydik garip olabilecek bir durumdan iki beklenmedik arkadaşın karşılıklı olarak faydalanması. Artı, *kutsal cehennem*.

Fletcher takım elbiseli ve dört günlük kirli sakallı mı?

Eğer "*siktir git, ben daha iyisini yaparım*" demek istediysem, bunu başardım.

Bir köşeyi dönüyoruz ve tanıdık birini gördüğümde kolunu sıkıyorum. "Bu Luca Rossi," diye fısıldıyorum. "Fireballs beyzbol takımının emektarlarından. Onu Kangapoo şampuan reklamlarından tanıyabilirsiniz. Ortağı Henri -yanındaki kadın-aşk romanları yazıyor ve eğer ona hakaret edersen, seni buradaki spor camiasında kara listeye aldirmek için fazla mesai yapar. Aslında bu muhtemelen sizi eşile ya da partneriyle tanıştırdığım her sporcu için geçerli."

"Yani bu gece gelinlerden herhangi birine hakaret etmemeli miyim?"

"Kadınların yanında ayağını ağzına sokmak gibi bir huyun olduğunu hatırlıyor gibiyim..." "Sadece mızımız bebek kardeşleri olan kadınlar."

Gerçek bir gülümseme.

Bu gece bunun mümkün olacağını düşünmemiştim.

Benim sinirlerim *yok*. Bu gece, ben bir sinirim. Çok tedirgin bir sinir.

Fletcher ne kadar ateşli olursa olsun, ki bu tam da çıkacağım *kışide* istediğin şeydir, Odette eğlenceli olurdu. Büyük bir dikkat dağıtıcı.

Ayrıca, bir gülümseme ve bir sonraki kişiyle konuşmaya geçene kadar size çarpmayan bir cümle ile bir kişiyi yerine koyabilir, bu da bu gece gibi bir gece için bir kanat görevlisi için iyi bir beceridir.

Henri bizi gördü ve el salladı. Ben de el sallıyorum. Onunla Luca'yla tanışmadan önce tanışmıştım - en sevdiğim yerel kitapçıda vampir aşk romanlarını imzalıyordu ve beni de iki kitabımı imzalamam için ağırlamıştı.

Sonra Luca bize bakıyor, muhteşem ipeksi kahverengi saçlarını savuruyor ve gülümsüyor. "Huxley. Bu gece geleceğini fark etmemiştim. Goldie'yi nereden tanıyorsun ve en sevdiğim insanları arayıp en sevdikleri kürekleri getirmelerini söylemem mi gerekiyor?"

"Onu tanıyor musun?" Fletcher'a fısıldadım.

Cevap olarak bir omzunu kaldırıyor, sonra Luca'nın elini sıkıyor. "Bir kan bağışı kampanyasında onu bayıltmıştım, bu yüzden kefaretimi böyle şeylerde ona eşlik ederek ödüyorum."

Henri'nin gözleri fal taşı gibi açılır ve eğer Henri'yi beş dakikadan uzun süredir tanıyorsanız, onun hem dehşete kapıldığını hem de ilgisini çektiğini bilirsiniz.

"Kan vermenin vampirlerdeki karşılığı nedir?" Selamlamak için ona sarılırken mırıldanıyorum. Onu görmeyeli birkaç ay oldu ama Henri sarılmayı seven biri.

Gülüyor. "Bana beş dakika verin, bir sonraki kitabımı planlayayım. Bu destansı bir buluşma." "İlk tanışmamız değil. Kardeşimle birlikte Pounders'da."

"Oh!" Luca'ya gülümsüyor. "Geçen hafta bana bahsettiğin adam *bu*."

Geçen hafta mı?

Luca da bana sarılırken Fletcher'la tekrar göz göze geliyorum.

Fletcher bu seranın içindeki tropikal yağmur ormanında herhangi bir şeye bakıyor olabilir. *Bakmadığı* şey benimle göz teması kuruyor.

Ve bunun şimdiye kadarki en kötü fikrim olabileceğinin farkındayım.

Benimle oynuyor mu? Bu bıyığın intikamı mı? Sadece Miller'la değil, ayrıldığımızda edindiği tüm arkadaşlarıyla da yeniden yüzleşeceğim gece randevum olmasını isteyebileceğim en kötü kişi o mu?

"Toparlanma nasıl gidiyor?" Luca bana soruyor.

Tırnağımı kemirmeye başlamadan önce kendimi yakalıyorum, ki bu yıllardır yapmadığım bir şey. "Geriye kalan tek şeyin kurtulmam gereken ama *kurtulamadığım* şeyler olduğu kısım dışında neredeyse bitti."

"Ne gibi?" Henri sorar.

"Çoğunlukla kitaplarım ama bir de köpekbalığı battaniyem var, tamamen kullanışsız ama aslında beni bütün olarak yutuyor. Kollarınız alt çenesine giriyor ve üst çenesi başınızın üzerinde duruyor, böylece biri sizi rahatsız ettiğinde onu çiğniyormuş gibi yapabiliyorsunuz."

Gösteriyorum.

Henri'nin gözleri heyecandan kocaman olur.

"*Hayır*." "Evet."

Copper Valley'de bazen birlikte takıldığım insanlarla ilgili en sevdiğim şey nedir?

Onlar *da* köpekbalığı battaniyelerinin havalı olduğunu düşünüyorlar.

"Bunu senin için saklayabilirim," diyor Henri. "İçine adını yazarım, yıkarım ve bir dahaki gelişinde geri veririm. Söz veriyorum."

Luca gizlice telefonuna bakıyor.

Muhtemelen Henri'ye kedi ve bebekleri için de birer tane sipariş edip edemeyeceğini öğrenmek istiyor.

"Muhtemelen depoma gidecek ama teşekkür ederim," diyorum.

Arkamızdan bir erkek sesi "Yolu kapatmayı bırakın, pislikler," diyor ve hemen ardından bir kadın "*Nicholas Murphy, kibar olacağınızı söylemiştin*," diyor.

Hepimiz dönüyoruz ve ben daha *Fletcher, Thrusters'ın emekli kalecisi Nick Murphy* ile tanış diyemeden iki adam el sıkışıyor.

Onlar da belli ki çoktan tanışmışlar.

Çenemi kapatıyorum ve Nick'in karısı Kami'ye gülümsemeyi kendime hatırlatıyorum. O bir veteriner ve her zaman en iyi hikayelere sahip. Bazen kendi evcil hayvanları, bazen müşterilerinin evcil hayvanları, bazen de Nick'in kendisi hakkında.

Nick'le Thrusters'ın emeklilik yardım programı aracılığıyla tanıştım. Yaşlanan sporcuların spor sonrası hayatlarında ne yapmak istediklerini anlamalarına yardımcı olmak için önerdikleri yaşam koçları listesindeyim.

Ve ben de o listedeyim çünkü Koç Elizabeth beni tavsiye etti.

Şehirde kısa süreli koçluk yaptığım pek çok kadın ve erkek gibi on ya da on beş yıl boyunca oynadığımı söyleyemesem de, sevdiğiniz tek şeyin elinizden alınmasının ardından kendinizi kaybolmuş hissetmenizi yüzde yüz anlayabiliyorum.

"İyi misin?" Selamlaşmak için birbirimize sarılırken Kami bana fısıldıyor.

"Taşınmayla birlikte mi? Evet."

"*Burada olmakla*."

Nick, büyük hayaller ve hedefler yelpazesinin sonundaki "*emekli olacağım ve tüm boş zamanımda karımın üzerine titremekten başka bir şey yapmayacağım*" kategorisinde yer alıyordu, ancak günlerini doldurmak için biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğu ortaya çıktı.

Kami onun adına beni aradı, yeni bir arkadaş gibi davranmamı ve akşam yemeğine gelmemi istedi, tavuklarına ve ineklerine bakmak umduğu kadar tatmin edici olmadığı için hokeyi hayatında tutmanın bir yolunu bulmasına yardımcı olup olamayacağımı görmek için. Ve ayrıca çok fazla boş vakti olmayan yaramaz bir çizgisi olduğu için.

Gerçek arkadaş olduk, birkaç öneride bulundum ve ücretsiz olarak aradım ve sonra Kami'nin ofisinde kırık bir kalp için bana uygulayabileceği hayvan terapileri olup olmadığını sordum.

Nick'in bunu bilmediğine eminim.

Öyle olsaydı, eski sevgilim bu akşamki düğüne katılmazdı.

Tekrar söylüyorum, Nick boş zamanlarında iyi değildir.

Ama bu ikisini de birkaç aydır görmedim.

"Harikayım," diyorum Kami'ye, kendimi bu ifadenin doğru olan kısımlarına konsantre etmeye zorlayarak. "İki hafta içinde Londra'ya hayallerimi yaşamaya gidiyorum ve bu arada bir kol şekeri buldum."

Fletcher, Nick ve Luca eski dostlar gibi konuşurken Henri elbisesinin içinde çömelerek yerdeki yeşilliklerin arasındaki pankartlardan birinin fotoğrafını çeker. Büyük olasılıkla araştırma.

"Nick geçen haftaki ofis günlerinden birinden sonra eve geldi ve bana rugby ligine yatırım yaptığını söyledi," diye mırıldandı. "Görünüşe göre randevun burada taraftar desteği oluşturmak isteyen tüm takımları dolaşıyor ve bunu tüm ligde nasıl yapacağına dair bir plan yapıyor."

Fletcher bu insanları tanıyor.

Bu insanları zaten tanıyor.

Ve eğer zaten İticiler ve Ateş Topları için aktif oyuncularla ve çalışanlarla konuştuysa, başka kimlerle konuştu?

Ağ kurmayı teklif ettiğimde gelmeyi kabul etti.

Ama onu tanıştırdığım ilk iki kişiyi zaten tanıyorsa, muhtemelen Copper Valley spor endüstrisinde benden daha fazla insan tanıyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Onları tekrar görmek için mi burada, yoksa benim için mi?

Yoksa bıyıklarını yakmanın bedelini ödemek üzere olduğuma dair filizlenen kuşkum, bu buluşma olayını teklif etmeden önce daha etraflıca düşünmem gereken bir şey mi?

"Goldie?" Kami usulca söylüyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, sonra gülümsüyorum. "Evet. Evet. Tabii ki."

"Henri ayağa kalkarken, "Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama Nick haklıydı. İyi koltuklar istiyorsak yürümeye devam etmeliyiz."

"Oturma yeri tahsis edilmemiş mi?" Kami diyor ki.

"Muhtemelen öyle ve bu da insanların yer değiştireceği anlamına geliyor ve ben de koltuk değişiminde yanlış tarafta kalmayacağımızdan emin olmak istiyorum."

Hepimiz, hatta Fletcher bile buna yüzünü

buruşturuyor. Luca Henri'nin elini tutuyor ve

önden gidiyor.

Kami, "Umarım bundan göz zevkinden daha fazlasını elde edersin," diye fısıldıyor, sonra elini Nick'in eliyle birleştiriyor ve Henri ile Luca'nın arkasındaki patikada yürüyorlar.

Fletcher'a bakıyorum. "Neden buradasın?"

"Networking." Sol omzunu esnetiyor ve yemin ederim kışının yanaklarını da sıkıyor.

Duruşunda *kıç yanaklarımı sıktığımı* söyleyen bir şey var.

"Beyzbol ve hokey takımlarından tanımak istediğin herkesi zaten tanıyorsun." "Onları en

sevdikleri yaşam koçlarının onay damgasıyla tekrar görmekten zarar gelmez." "Onları

tanıdığımı ve palavra atmadığımı nereden biliyorsun?"

"Araştırma." Bana tekrar kolunu uzatıyor, omzunu döndürüyor ve ağırlığını bir kez daha garip bir şekilde kaydırıyor. "Bir kuş birimizin üzerine sıçmadan gidelim."

Fletcher

BEN NEDEN BURADAYIM?

Burada olmamalıyım. Düğünlerden nefret ediyorum. Ağ kurmaktan nefret ederim. Takım elbise giymekten nefret ediyorum. Kırım her geçen dakika kaşınırken takım elbise giymekten daha çok nefret ediyorum.

Bundan o kadar nefret ediyorum ki Shade'e reklam çekimleri için beni takip etmek yerine gece izin almasını söyledim. Yine de en çok kaybetmekten nefret ediyorum, bu yüzden burada, bir düğünde, nihai hedefimin peşinde ağ oluştuyorum.

Ve eski sevgilisi bir şey yapmaya kalkarsa Goldie'nin kalkanı olacağım. Güzel.

Güzel.

Buradayım çünkü Goldie, eski sevgilisi onu görürse yalnız kalmamak için düğüne çıkma teklif edecek türden bir kadın değil.

Kendi işini kurdu. Her zaman Silas'la ilgileniyor. Önemli bir organizasyonun özel konuğu olarak tek başına Londra'ya taşıyor.

Eski sevgilisi burada olacağı için düğüne gelmek istiyorsa, o eski sevgilisi bok tarihinin en büyük bok yığımıdır.

Burada olmasaydım, bütün gece Sweet Pea ile evde oturup Goldie'nin eski sevgilisi yeni bir kız arkadaşla ortaya çıkarsa banyoda sinir krizi geçirip geçirmeyeceğini merak ederdim. Ya da karısıyla. Ya da karısı ve bebeği.

Eğer onu hala seviyorsa.

Eğer beni sadece bir aptalı kışkırtmak için bir piyon olarak istediye. Eski sevgilisiye onu hak etmesi mümkün olmayan bir salak. Piyon olmayı umursadığımdan değil.

Ben iyi bir piyonum ve bunu biliyorum.

"Bir içki ister misin?" Masamızı bulduğumuzda ona soruyorum ve yüz ifadesinin *beni sikmediğini* doğruluyorum, *eski sevgilim ve karısı, üç çocukları, kurtarma köpekleri, numaralar yapan kedileri ve duygusal destek papağanı da bizimle oturuyor.*

Burası daha önce gördüğüm hiçbir ziyafet salonuna benzemiyor, muhtemelen böyle boktan davetleri reddetme eğiliminde olduğum için. Kenarlarda yemyeşil bitkiler büyüyor ve tavandan sarmaşıklar sarkıyor. Masalar çiçek bahçeleri arasındaki geniş yürüyüş yollarında sıralanıyor. Tepemizde cıvı cıvı ötüşen tropik kuşlar yüzünden hâlâ kuş pisliği tehlikesiyle karşı karşıyayız. Baş masa insan eliyle yapılmış bir kaya şelalesinin önünde ve dans pisti - grubun düzenine bakarak dans pisti olduğunu varsayıyorum - odanın daha fazla kaya oluşumu ve çiçek tarhları arasında oyulmuş üçgen bir bölümü.

Masalar siyah örtülerle kaplanmış ve her birinin üzerinde farklı bir tropik bitki yer alıyor.

Beyzbol oyuncularını bir masada. Hokeycileri başka bir masada. Kadın futbol takımı oyuncularının hepsini henüz tanımıyorum, ancak odanın etrafına dağılmış, kapalı bahçelerin ana bölümünden daha fazla misafir geldikçe yavaşça koltuklara doğru ilerleyen yeterince oyuncu var.

Ve tüm bu bitkileri görmek ve polen ürettiklerini bilmek kıcımlı daha da kötü kaşıntıdır. Ki kaşımıyorum.

İstemediğim için de değil.

Yapmak istediğim şey bir fıçı karbonat ya da yulaf ezmesi suyunda yüzmek.

Onun yerine buradayım, içkici çocuk olmayı teklif ediyorum.

"Bir içki harika olur, teşekkürler." Goldie bana gülümsüyor. "Bir roze lütfen. Ve eğer sakıncası yoksa, birini görüyorum-"

Tam arkasını dönecekken sözünü kesti, belli ki arkadaşına merhaba demek için yola çıkmıştı ama masamızın önünden geçen bir kadınla göz göze gelince donup kaldı.

Kadın da donakalır, sonra bir insanın gerçekten gülümseyebileceği en rahatsız gülümsemeyi takınır. "Selam Goldie. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Goldie'nin duruşu, bir keresinde Yorkham'dan bir serseriyle dövüşürken takım arkadaşımı ittiği için aldığım cezadan daha sertleşti. Ama aynı hızla omuzları dinlenme pozisyonuna geri dönüyor, elleri çözülüyor ve kıcı da o dar elbisenin altında gevşiyor. Diğer kadının ki ne kadar rahatsız ediciyse o da o kadar sahte bir gülümseme takınıyor ve başıyla selam veriyor. "Stefanie. Seni görmek çok güzel. Sezon nasıl gidiyor?"

Otuz dört numara.

Bu Goldie'nin kolej takımından 34 numara. Şimdi Scorned için oynuyor.

Ve Goldie'ye bariz bir utançla gülümserken biraz küçümsenmiş görünüyor. "Güzel. Çok iyi. Bol bol eğitim. Küçük bir tatil."

"Kulağa hoş geliyor. Geçen yıl son maçını izledim. Zor bir mağlubiyetti ama harikaydın." "Değildim ama teşekkür ederim."

"Stefanie, bu Fletcher Huxley, benim flörtüm. İngiltere Premiere Rugby Ligi'nden ayrılarak bu sporun burada başlamasına destek verdi. Fletcher, Stefanie Woolsley ile tanıştın mı?"

Goldie sol elimi tutup sıkarken ben de sağ elimle kadının elini sıkıyorum. Sertçe.

Ben de geri sıkıyorum.

Zor değil. Sadece *seni yakaladım*.

"Demek Silas'la takım arkadaşısın?" Stefanie bana soruyor. "Ne yazık ki," diye ağızdan kaçıyor, ben durduramadan.

Gülüyor. *Yıllardır dış ipi kullanmadığım halde dışçıye gidiyordum* gibi yarı ırkılıyor. Omzunun üzerinden bakıyor. Bize öyle acı dolu bir gülümsemeyle bakıyor ki, sokakta yanından geçsem iyi bir şeyler almak için en yakın eczaneye uğramasını önerirdim.

"Seni gördüğüme sevindim. Yakında görüşüp kahve içmeliyiz." Goldie de sahte bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Takvimimi kontrol edeceğim."

Stefanie bir takım arkadaşına merhaba deme bahanesiyle koşarak uzaklaşıyor ve ben tekrar

Goldie'ye bakıyorum. "Yani, roze," diyor. "Bu harika olur."

Stefanie'ye bakıyorum, sonra tekrar Goldie'ye. "Ne oldu?" Vücudumda bir bitki -herhangi bir bitki- seçmem ve gecenin geri kalanında onun arkasında takılmam için bağırان her içgüdüyü görmezden gelerek soruyorum.

Doğruyu söylemek *gerekirse*, polen ya da alerjen üreten hiçbir şeyin olmadığı beton bir kutunun içinde olmak *istiyorum*. Kabartma tozu veya yulaf ezmeli suda yüzdükten sonra.

Ama garip bir şekilde Goldie'nin kalkanı olarak burada olmayı daha çok istiyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Yok bir şey. Sorun değil. Bu eski bir hikaye. Biz hayatları farklı yönlere giden iki insanız. Cidden, merhaba demek istediğim bir arkadaşım var ve sen kesinlikle perişan olursun ve onlar rugby için hiçbir şey yapamazlar, bu yüzden gidip bize içki getirirsen, merhaba derim ve beş dakika içinde burada buluşuruz."

Ona bakıyorum.

"O bir jinekolog, ben-" "Ben içki getireyim."

Goldie *aptalca bir zafer* gülümsemesiyle gülümsüyor ama yine de bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hisler aldığım da gülümsüyorum ve bize içki getirmeye gidiyorum.

Resepsiyon çok geçmeden başlar. Gelinler içeri girip oturur oturmaz akşam yemeği servis ediliyor. Masa arkadaşlarımız iyi.

Ağ kurmaya degecek kimse yok, ancak Goldie bir tuğla duvarla sohbet edebilir ve masamızdaki hiç kimse onu gözle görülür şekilde rahatsız etmiyor, bu yüzden yeterince hoş.

Eğer eski kocası buradaysa, henüz onu seçmedim.

Ara sıra eski takım arkadaşına baktığını görüyorum ve her seferinde yüz ifadesinin gerginleştiğini izliyorum.

Orada bir hikaye var.

Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ağ kurmak için de değil.

Ayrıca hikâyenin ne olduğunu, kızarıklıklarımı kaşımak istediğimden daha çok bilmek istiyorum ki bu da söylemesini istemediğim bir şey söylüyor.

Gelin partisi yemeğini bitiriyor ve biz yemeğimizi yerken tüm konuklara selam vererek etrafta dolaşıyor. Bize ulaştıklarında, beyaz pantolonlu gelin Goldie'ye öyle sıkı sarılıyor ki, uzun süredir kayıp olan kız kardeşler olduklarına ikna oluyorum.

Bir bakıma öyle de olabilir, çünkü Scorned'ın baş koçu olan annesi de Goldie'nin yanına geldiğinde ona aynı sıklıkla sarılır.

Bir önseziyle, etrafıma şöyle bir baktım.

İzleniyoruz.

Ve öyle bir şekilde izleniyoruz ki, izleyenler izlendiğimizi bilmemizi istemiyorlar.

Şampanya kadehleri üzerinde ince göz kaymaları. Şampanya kadehleri üzerinde ince bakışlar.

Masa arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar ama öyle olmadıkları belli. Bir kadın tavuğundan bir ısırik alırken bizim tarafa bakma konusunda soğukkanlı davranmaya çalışırken çatalıyla ağzını ısıkıyor.

Koçla kucaklaştıktan sonra Goldie bizi tanıştırdı ki bu gece burada olmanın en büyük faydalarından biri de buydu. Onunla tanışmak için uğramaya çalıştığım üç gün boyunca ofis dışındaydı.

Ya da beni görmek istemedi.

Bunun bir olasılık olduğunun farkındayım.

"Yani kadın seyircileri başka bir erkek takımı için hortumlamayı mı planlıyorsunuz?" diye soruyor bana, keskin bir pırıltıyla.

Kesinlikle beni görmek istemedi. "Eğer şehirdeki diğer takımlar sana iyi davranmıyorsa, bunu düzeltceğim." "Silas onu seviyor olmalı," diye mırıldandı bana cevap vermeden Goldie'ye.

Goldie, "Silas tam da hissetmeyi hak ettiği gibi hissediyor," diye cevap verince koç gülüyor.

Akşam yemeğinden sonra, grup enstrümantal müzikten parti müziğine geçiyor ve kuşları bastırıyor. Acaba botanik bahçesinin başka bir yerine mi gittiler?

Eski erkek arkadaş dediğinden emin olmasaydım Goldie'nin *eski* takım arkadaşının *eski sevgilisi* olup olmadığını da merak ederdim. Belki de bu Goldie'nin beni yanıltmak için yaptığı bir numaraydı.

Ya da belki de burada olacağını iddia ettiği eski sevgilisini hâlâ görmemişizdir. Herkes masamızı boşaltmaya başladığında bana "Dans etmek ister misin?" diye soruyor. "Hayır."

Sırıttıyor, sırtması kıs kıs gülmeye dönüşüyor, o da tüm vücudunu saran bir kahkahaya dönüşüyor. Koltuğuma geri yaslanıyorum. "Hayır diyeceğimi biliyordun."

Cevap vermiyor. Çok sert kıkırdıyor.

Neden hayır dediğimi bilmediğinden değil.

Cehennemden gelen isiliğim varken onunla dans etmek mi? Hayır.

Hiç şansın yok.

Masamızdaki şarap şişeleri boş. Onun bardağını aldım. "Biraz daha ister misin?" "Evet, lütfen."

Bana gidebileceğimizi söylemiyor.

Dans etmem gerektiğini söylemiyor.

Ben uzaklaşırken orada oturmuş bana gülümsüyor, onu bütün akşam gördüğümünden daha rahat görünüyor. Kişisel bir sorunum olduğunu söyleseydim, giderdik. Ama o burada mutlu olduğu sürece kalacağız.

İçki alırken eski bir erkek müzik grubu üyesi ve karısıyla sohbet ediyorum. İkisi de sporcu değil ama adam ailesini ön planda tuttuğu için birkaç yıllıkına askıya alınmış olsa da solo kariyeri sayesinde hala görünürlüğe sahip, ben de ona Pounds'a daha fazla dikkat çekmesi için öneride bulundum.

Bir maça gelebileceğini söyledi.

Bu kadarla bırakıyorum.

İtmenin de susmanın da bir zamanı vardır.

Kıçım her geçen dakika daha fazla kaşınırken, en çekici halimin yakınından bile geçemiyorum. Sırayı geçip masaya döndüğümde Goldie orada değildi.

Odayı taradım ama onu göremedim.

Banyo mu?

Ya da hayır.

İşte orada.

Dans pistinin yanında.

Kardeşinin kıçındaki sopa kadar sert, onu çok sıkıştıran ve duvara doğru iten bir adamla konuşuyor. Kırmızı görüyorum.

Hayır, kırmızı çok iyi bir renk. Çok *uysal*.

Her ne görüyorsam, kan kırmızısının cehennem manzarası versiyonu. Şeytanın kendisinden ödünç aldığı yanık bir bordo. Goldie'nin şarabının nereye gittiğini bilmiyorum.

Onun yanına koşarken kimi ezdiğimi bilmiyorum.

Kolunu tutan adama verdiği *gülümsemenin* onun *gülümsemesi olduğunu* biliyorum, *gülümsemek istemiyorum ama*

gülümsemek bir sahneyi g l msetmekten daha iyidir ve bu yapılır.

"Beş dakika Goldie," diyor herif, ben bileğini tutup çevirmeden ve göğsüne bastırmadan bir saniye önce. " ek ellerini kız arkadaşımдан, seni i e yaramaz amcık sikici."

Geri sendeliyor.

O özgür.

Kocaman ve şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Fletcher-" diye söze başlıyor ama ben onu elinden tutup, Amerika'ya geri döndüğümünden beri buradaki her erkekle kurduğum tüm ilişkileri mahvedecek daha kötü bir şey yapmadan önce çekiştiriyorum.

"Dans et benimle," diyorum

kabaca. Bir kez göz kırptı.

Dudaklarını yalıyor.

Ve sonra başını sallar. "Çok isterim."

Goldie

BU BEKLENMEDİK BİR ŞEYDİ.

Fletcher'ın kafasını Miller'ın orta kısmına çarpmaya ve eski erkek arkadaşımı botanik bahçelerinin yarısına fırlatmaya hazır bir bizona dönüşmesini kastetmiyorum.

Fletcher'ın oynadığı maçların özetlerini izledim. Agresif biri. Saçmalıklara tahammülü yok. Sahiplenici.

Saha içindeki varlığının saha dışı ilişkilerine de yansması mantıklı.

Ama Fletcher'ın hırıltılı bir şekilde *ellerini kız arkadaşından çekmesine*

vücudumun *verdiği* tepki? Bu beni tamamen altüst etti.

Göğsümde yumuşacık bir hareketlenme var. Dizlerimde bir tutam güçsüzlük. Karnımda beklenmedik bir heyecan. Ve iç çamaşırmı, Fletcher iri ve sert kolunu etrafıma dolayıp beni bembeyaz gömleğine ve dans pistinin kenarına geldiğimizde sert vücuduna doğru çektiğinde daha iyi *olmayan* bir ıslaklık.

"Onu idare ediyordum," diye mırıldanıyorum beni daha sıkı çekerken, yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Kısa bıyıklarının kenarlarını neredeyse tenimde hissedebiliyorum ve bu onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oluyor.

"Ve bir noktaya değiniyordum," diye cevap veriyor, alçak sesle ve çakıllı bir şekilde tam kulağıma. "Bir şey değil." Bir ürpertiye zar zor bastırıyorum.

Sporla iç içe büyüdükten sonra mağara adamlarından çok Rönesans adamlarıyla çıktım ama *bunu sevdim*.

Ve bu sadece Miller'ın ön kolu Miller'ın boynundan daha büyük olan bir adamla karşılaştığında yüzündeki paha biçilmez bakış değil.

Aynı zamanda Fletcher'la dans pistinde yavaş bir daire çizerken eski sevgilimin yüzünde gördüğüm kaş çatma ifadesi. Ve yanındaki Stefanie'nin yüzündeki hafif panik ifadesi.

"Bu senin eski sevgilin mi, yoksa burada ilgilenmem gereken başka bir wankerella mı var?" Fletcher ekliyor. "O benim eski sevgilimdi."

"Ne zamandır takım arkadaşınızla birlikte?"

Adam pek bir şey kaçırmıyor. "Ayrılmamızdan yaklaşık altı ay öncesinden beri."

Elimi tutuyor, sahiplenici bir şekilde aramıza sıkıştırıyor ve tutuşu sıklaşıyor, bu kalbimin daha fazla pıt pıt atmasına neden olmamalı, ama oluyor.

Burada olmaktan nefret ediyorum.

Hayır, Elizabeth ve kızı için burada olmayı *seviyorum* - onlar gerçekten iyi insanlar ve umarım onların benim için yaptıklarının yarısını ben de onlar için yapmışımdır. Yıllar boyunca tanıştığım Fireballs ve Thrusters oyuncularını, onların eşlerini ve partnerlerini görmeyi seviyorum.

Ama Miller ve Stefanie'yi görmeden *buraya* gelememek hiç hoşuma gitmiyor. İyi numara yapıyorum ama iki yıl geçmiş olması önemli değil.

Onları birlikte görmek midemi bulandırıyor ve tıpkı onları yatak odamda birlikte gördüğümde olduğu gibi damarlarımda adrenalin dolaşmasına neden oluyor.

İhanet iyi başa çıkabileceğim bir şey değil. Miller'ın benim yaşam tercihlerim hakkında fikir beyan etmeye hakkı olduğunu düşünmesi de öyle, ki yapmaya çalıştığı da tam olarak buydu.

Ve eskiden yakın çevremde yer alan en az üç kadının bu gece bana hiç selam vermemiş olmasının nasıl bir his olduğunu sormayın.

Belki de her şeyin bu şekilde gelişmesiyle onlara ihanet ettiğimi düşünüyorlar. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ihanet ettim.

Ama bunu doğru sebepler için yaptım. Bir *merhaba* istemek çok mu fazla?

Fletcher beni kendine çekerken, "Bu gece bu randevuda olmamızın tek amacı, onun burnunu kırdığımda haklı çıkmam için

tüm doğru bilgilere sahip olmam," diye mırıldandı.
"Düğün resepsiyonlarında burun kırmak yok."

"Bu bir kaza olabilir. Yüzümden de anlaşılacağı üzere, ben etraftayken böyle şeyler çok oluyor."

Başımı omzuna gömüyorum ve midemdeki bazı sinirleri yatıştıran dürüst bir kakkahayı bastırıyorum, daha kalın bir sedir ağacı ve paçuli esintisi alıyorum. Bana büyükbabamı hatırlatıyor.

En sevdiğim çocukluk anılarımdan bazıları, büyükbabamın kır evindeki çalışma odasına gizlice girip piposunu tütürürken oynadığım ahşap bir yapboz kutusuydu. Futbolu bulmamdan çok önce, ailemin boşanmasından çok önce, sakatlanmamdan çok önce, Miller ve Stefanie'nin tüm dünyamı parçalamasından çok önce.

Burası güvenli bir alan. "Teşekkür ederim.

Buna ihtiyacım vardı." "Hala burnunu kırabilirim."

"Psikolojik intikamı tercih ederim ama yine de nazik teklifiniz için teşekkür ederim." "Burnunu kırmamı ister misin?"

"*Fletcher.*"

Yüzünde yarım bir gülümseme görecektense kadar geri çekiliyorum, bu da bu gece yapabileceğimden emin olmadığım bir şeyi daha yapmama neden oluyor. Güldüm. *Yine* güldüm. Dürüstçe.

Bu gece düşündüğümde daha çok güldüm.

Hatta bir süreliğine Miller ve Stefanie'nin ve onlarla ilgili düşüncelerime eşlik eden tüm yüklerin burada olduğunu bile unuttum. "Sen çok iyi bir ekürisin," diyorum ona.

"Seni incitti."

"Ben-evet."

"Seni o kadar incitti ki bu gece burada kendi başına bir baş belası olabileceğini düşünmedin." İçimi çektim ve yanağımı tekrar onunkine yasladım. "Birlikte yaşlanacağımızı düşünmüştüm." "O adam mı? Çok çirkin."

Bir gülümsemeyi daha bastırıyorum. Fletcher'ın küçüklüğü oldukça rahatlatıcı. "Bana her cuma çiçek getirirdi. Kötü bir gün geçirdiğimde eve peynir sosuyla gelirdi. Stefanie'yle yatmaya başladığı sıralarda beni ve en iyi üç arkadaşımı kaplıca tatiline gönderdi."

"O da dahil mi?"

"O da dahil."

"Diğer arkadaşların biliyor muydu?"

"Bilip bilmemeleri önemli değil. Onlar onun takım arkadaşlarıydı. Uyumsuz olan bendim."

Dans etmeyi bıraktı, geriye yaslandı ve bana baktı.

"Ben iyiyim, Fletcher," diyorum hafifçe, biri izliyorsa diye gülümsemeye zorlayarak. Belini sıkıyorum ve tekrar hareket etmeye başlıyoruz.

Beni daha da sahiplenici bir şekilde vücuduna bastırıyor. "Eğer iyi olsaydın, dayanamadığın kasabanın en ateşli adamına bu gece seninle çıkmasını teklif etmezdin."

"Sana dayanabilirim. Çoğu zaman."

"İkinizin çıktığını biliyordu."

"Bu *uzun* zaman önce oldu ve ben onsuz daha iyiyim." "Yine de seni incitti. Ve arkadaşların *onun* tarafını mı tuttu?"

"Onlar onun takım arkadaşlarıydı. Sadece arkadaş değillerdi. *Takım arkadaşları*. Performansın sizin için olduğundan çok daha önemli olduğu profesyonel bir kadın takımında. Takım sahada mücadele etmeye başladı ve ne kadar profesyonel olmaya çalışırlarsa çalışsınlar, benim tarafımda olan bazı insanların güveninin kaybolduğu çok açıktı. Takıma zarar veriyordum. Ben de onları terk ettim. Sahada yapmaları gerekeni yapabilsinler diye arkadaşlarımı bıraktım."

"Siktir, Goldie," diye

mırıldanıyor. Takım

arkadaşı açısını yakaladı.

Sahada onun takım arkadaşı olmak için saha dışında kardeşimden nefret etmeyi bir kenara bırakmayı öğrenmeli.

Bunu onlar için çözemem. Fletcher ile birkaç randevuyu kabul etmek muhtemelen durumlarına yardımcı olmayacak, ama Silas bunu atlatacaktır. Sezon başlamadan gidiyorum. Muhtemelen yumruk yumruğa kavga edecekler ve sonra bunu atlatacaklar çünkü erkekler aptaldır.

Ama Aşağılananlar için?

Sorunun tamamı ben değildim ama kesinlikle bir parçasıydım. Ve kendimi bu durumdan uzaklaştırmamın ekibin moralini düzelteceği çok açıktı.

Ben de öyle yaptım.

Bu Miller ve Stefanie'yi birlikte görmek zorunda olmadığım anlamına da geliyordu.

Elizabeth biliyordu. Beni aradı. Stefanie'yle aramızda olanları umursamadığını, hâlâ umursadığını ve onu istediğim zaman arayabileceğimi bilmemi sağladı.

Bu gece burada olmamın tek sebebi bu.

Çünkü Elizabeth bizzat gelmemi istedi ve onu bir daha ne zaman göreceğim belli değil. Ama eski arkadaşlarım? Stefanie'nin takım arkadaşları?

"İşte bu yüzden Odette, Evelyn ve Sheila ile takılıyorum," diye fısıldıyorum. "Hiç arkadaşım kalmadığında onlar benim arkadaşlarımdı."

Brittany vardı ama o durum biraz garipti. Hallie'nin dadılarıyla arkadaş olmamam gerektiğini biliyordum çünkü kaçınılmaz olarak gidiyorlardı. Hallie henüz bir buçuk yaşındayken bile Silas çoktan dadıları gözden geçirmeye başlamıştı.

Ben Scorned'lardan biri değildim ama onlar benim ailemdi. Üniversiteden sonra eve döndüğümünden beri onlar benim ailemdi ve Elizabeth profesyonel futbol geleceğimde olmamasına rağmen beni kanatlarının altına alarak ayak uydurmama yardımcı oldu.

Yani hayır, sadece bu gece Miller'ı görmek istemediğimden değil.

Miller'ı hâlâ Stefanie'yle birlikte, eski en iyi arkadaşımın yatmanın ödülleri toplarken görmek istemiyorum.

Benimle o zaman bir sorunmuşum ve şimdi de bir sorunmuşum gibi konuşmasını istemiyorum.

Takımdaki iki yıldan uzun süredir takımda olan kadınların çoğu, koçları selam verse bile selam vermedi. Burası *benim* uymadığım bir yer. Ait olmadığım bir yer. Ama Copper Valley'den ayrılmadan ve bir daha geri dönmeden önce benim ve kızı için dünyalara bedel olan bir kadınla bir şeyleri kutlamak için son bir şansım olsun istedim.

"Sorunun işinizde olduğunu söylemişsiniz," diyor.

"Bahanesi buydu. Kariyerime gösterdiğim ilgiyi ona da gösterseydim aramız iyi olurdu." "Seninle çıkarken yattığı lanet olası futbolcuyla hâlâ çıkıyor ve senin *kariyerin* sorun mu oluyordu?" Fletcher Huxley benim ona verdiğim değerden bin kat daha anlayışlıymış. "Kurumsal koçluk yapıyor," diye fısıldadım. Tercümesi: Daha genç, serbest meslek sahibi bir yaşam koçu olarak ondan daha başarılı olmamdan hoşlanmadı.

Kitap anlaşmaları yapmadı. Konuşma konserleri almadı. Sosyal medyada yüz bin takipçisi yoktu. Peki neden hâlâ *acıyor*?

Böyle bir adam olmadan daha iyiyim. Ama birlikteyken bana daha önce ya da o zamandan beri sahip olmadığım bir şekilde iyi davrandı.

"Siktir," diye *mırıldanıyor* Fletcher, ama bu *bir* siktir değil, *arkadaşlarıyla kısa yoldan köşeyi döndün* türünden bir *siktir*. Bu *işin tek bir çözümü var ve ben bundan hoşlanmıyorum*.

"Öpüşmeliyiz," diyor.

Karnım ayak parmaklarıma kadar düşüyor ve başım tüy gibi hafifliyor. "Bu çok nazik bir teklif ama tamamen gereksiz."

"Buradaki en ateşli randevu senin. Belli ki benimle eğleniyorsun. Lastiklerimi nasıl keseceğini planlıyor. Hadi ona daha fazla motivasyon verelim."

"Ne yaptığım umurunda değil."

"Eğer umurunda olmasaydı, bizi izliyor olmazdı."

"Belki de sen onu izlediğin için o da bizi izliyordur."

"Onu izlediğimi anlayamaz. Ben *kurnazım*."

Yine gülüyorum.

En son beklediğim şey Fletcher Huxley'in bu kadar eğlenceli olmasıydı.

Özellikle de bir düğünde.

Özellikle de *bu* düğünde.

Haksız değil. Ona sordum çünkü buradaki en seksi erkek o.

"Doğrudan Silas'a göndermek üzere öpüşürken fotoğrafımızı çekmek için bekleyen bir fotoğrafçınız var mı?" diye sordum. "Evet."

Geri dönüp etrafa bakıyorum.

Sırıttıyor ve tek bir *heh* sesi çıkarıyor.

"Ben çıkarken erkekler neden böyle bakmıyordu?" diye mırıldanıyor yaşlı bir kadın, sevgilisi yanımızdan geçerken. Fletcher'ın sırtışı yeniden bir sırtışa dönüşüyor.

"Kendi egonla nasıl yaşadığını hayal bile edemiyorum," diye mırıldanırken beni tekrar kendine çekmesine izin veriyorum, hâlâ gülümsüyorum.

"Eskiden ne zaman kendimi çok beğenirsem bıyıklarına bakardım. Şimdi seksi olmamla seksi olduğumu bilmem arasında hiçbir fark yok."

Bu şimdiye kadarki en iyi randevum olabilir.

Düşük beklentiler. Sıfır baskı. Miller ve Stefanie'ye bir göz attım ve evet.

Onların rahatsızlığından keyif aldığımdan değil, kalbimi kırmasalardı ve beni en iyi arkadaşlarımdan çoğundan uzaklaştıracak bir yola sokmasalardı hiç rahatsız olmayacaklarından.

Ve hala ikisinin de benim için gerçekten en iyisini dilediğini düşünmüyorum.

Artık onu mutlu eden kişi olmak istemeseniz bile, bir zamanlar hayatınızda önemli olan birinin mutlu olmasını istemek ne kadar zor?

"Tamam," diyorum Fletcher'a. "Bir öpücük."

"Dilimizle oynamalıyız. Kulaktan.

Kulaktan." Gözlerimi deviriyorum.

Bana sırtıttıyor.

Fletcher'ın düşünceli, sahiplenici ve hırçın olması mı? Ateşli. Fletcher bağlı ve kararlı bir şekilde tek başına

Amerika'da ragbinin görünürlüğü? Takdire şayan. Fletcher'ın o yontulmuş, *dağınık* suratıyla yaramazlık dolu, nihai bir *belayım* gülümsemesi?

Bu, diğer her koridorun sizi huysuz yaşlı bir trolün olduğu bir zindana götüreceği, ürkütücü eski bir binanın ortasındaki gizli bahçeye girmenizi sağlayacak gizli kapıyı bulmak gibi bir şey.

Eğlenceli bir tarafı var ve bunu benimle paylaşacak kadar bana güveniyor. Ya da o bir azgın ve sadece öpüşmek için bu işin içinde.

Ama öyleyse ne olmuş?

İki hafta içinde gidiyorum.

Kardeşim de Miller ve Stefanie dünyamı ikiye böldüğünden beri kendi başıma eğlenemediğimden emin oldu.

Silas'ın iyi niyetleri var. *Yıkılmışlık* iki yıl önceki halime ancak dokunuyor. Biraz *yalnızlık*, biraz *kaybolmuşluk*, sağlıklı bir dozda *güven kaybı* ve *büyük bir güvensizlik* ekleyin ve bu daha yakın.

Bir daha böyle incinmemi istemiyor.

Ancak, bir adamın tam bir piç olmasının hayatımın durması gerektiği anlamına gelmediğini kendime kanıtlamak için dışarı çıkmak ve yeniden birileriyle çıkmak benim için önemliydi.

Kendi yaşında yeni arkadaşlar bulmaya cesaret edememiş olsam bile. Ve birkaç aydır gönüllü olarak bir flört uygulamasına bakmamış olsam bile.

Hepsi de *yakında gideceğim* bahanesiyle.

"Bir taneyle başlarız," diyorum, Fletcher'ın sırtışına uyuyorum çünkü bu *kolay*. "Eğer ikimiz de dehşete düşmezsek ve olay çıkarmazsak, ikiye deneyebiliriz. Ama sınırimız üç."

"Neden?"

"Üçten fazla olursa mutlu çifti gölgede bırakırsınız. Bu bir düğün kuralıdır."

"Bunu sen uydurdun."

"Meşru hissettiriyor. Kimse kendi düğününde bir başkasının öpüşmesini izlemek istemez."

"Ben aldırmadım."

"Sen-bekle. Hangi düğün? Birinci mi, ikinci mi?" Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Fark eder mi?"

"Sen söyle. Düğünlerinizin sizin için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Düğünler hakkında konuşmak beni öpmene izin verme eğilimimi azaltıyor."

Dans pistinin üzerine indirilen ışıklar, ağaçlarda parıldayan peri ışıkları ve sistemimdeki doğru miktarda şarapla birlikte, o sert kaşları ve dudaklarının kıvrımıyla onu öpmek *istiyorum*.

Bu artık bir meydan okuma.

Bu kazanmaya niyetli olduğum bir meydan okuma.

Diğer koluyla beni sıkıca tutarken elimi aramızda kavırıyor ama ben çözüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Vay

anasını.

Çok

yumuşak.

Bebek battaniyesi yumuşaklığında. "Beni öpmemekle tehdit ediyorsun çünkü öpüşmeyi başlatmamı umuyorsun." "Bu öpücüğe benden daha çok ihtiyacın var."

"Bunu ben istemedim ama. Sen önerdin. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Ne kadar *istiyorsun*, Fletcher?"

Gözbebekleri büyüyor, göz kapakları iniyor ve ağzıma bakıyor.

Beni öpmek istiyor.

Vücutlarımız bir ortaokul dansında izin verilenden daha sıkı bir şekilde sıralanıyor. Karnıma yaslanmış sert bir çıkıntı bana onun tahrik olduğunu söylüyor.

Onu tahrik ettiğim için mi?

Yoksa her an tahrik olan bir azgın olduğu için mi? Bu bir oyun mu?

Öpüşen tavuk mu oynuyor?

Bir öpücüğün daha fazlasına dönüşmesini mi istiyor?

Yoksa ne eski erkek arkadaşımın ne de eski en iyi arkadaşımın kimi öptüğümü umursamaması gerekirken, eski sevgilimi kıskandırmak için beni öpmek için yapılan dürüst bir teklif mi?

"Öpüşmeyi seviyorum," diyor Fletcher, hâlâ dudaklarımı izliyor, ereksiyonu hâlâ bana doğru itiyor. "Birini kızdırdığında ve bağlar olmadan geldiğinde daha da çok seviyorum."

"Tam bir felaketsin, değil mi?" "Her
lanet gün. Yaşamanın tek yolu bu."

Odette ile burada olmam gerekiyordu. Yemekte oyunlar oynuyorduk, *sence bu çiftlerden hangisi*

ve o adama asılmalı mıyım yoksa bu onun ölüm ilanına daha çabuk ihtiyaç duymasına mı neden olur?, Odette'in favorisi olan

Sosyal etkinlikler, ama sadece Sheila'nın duymayacağı sosyal etkinlikler, çünkü Sheila'nın iyi kalbi her zaman kara mizahla eğlenmiyor. "YMCA" yapmalıyım. Ed Sheeran'ın aşk şarkılarıyla yavaş dans etmek. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamak istemediğim bir yerde eğlence olsun diye baş belası olmak, çünkü bu çoğunu muhtemelen yıllarca son görüşüm olacaktı.

Fletcher ile gelmek farklı.

O kadar iyi bir hayatım var ki, yaşlı komşu kadınım la dünyayı umursamadan yaşıyorum demiyor. Bu ateşli, sert, kaslı testosteron iriliğinin her gece beni dövdüğünü ve Miller ve Stefanie'yi siktiğimi söylüyor.

Sanki ikimizden biri yörüngesinden fırlamış ve felaketle çarpışma rotasına girmiş bir gezegenmiş gibi ağızlarımız birbirine yaklaşıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve karnımın derinliklerinde, şu anda kabul etmek istemediğim kadar uzun zamandır tatmin olmadığım bir yerde bir çekim hissediyorum.

"Burada kameramanım yok," diyor, sesi kısık ve gergin. "Olsa da umurumda olmazdı."

Bunu yapıyoruz. Bu

öpücüğünü yapıyoruz.

Yumuşak başlayıp derin öpüşen biri mi? Yalayıcı mı? Agresif mi, yoksa saçları gibi beni de şaşırtacak mı?

Uyluklarımın arasında cevabı umursamayan kalın bir his oluşuyor.

Ne olduğunu bilmek istiyorum.

Fletcher'ın nasıl öpüştüğünü

bilmek istiyorum. *Beni* nasıl

öpeceğini.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve müzik eşliğinde yavaşça sallanmamız gittikçe yavaşlıyor. Milimetre.

İşte şimdi dudaklarımız birbirinden bu kadar uzak.

Gözlerim kapanıyor. Amım sıkıştı. Boynunu ve saçlarını sıkıca kavıyorum. Meme uçlarım o kadar sert ki neredeyse acı veriyorlar. Nefesi yanağım da ılık.

Çok yaklaştın.

Çok yaklaştın.

Her an dudaklarımız buluşabilir ve- Tökezler.

Gezile

r mi?

Hayır.

Dudakları yanağım da ıslak bir iz bırakırken, ikimizi de yerinden fırlatarak bana doğru itti. "Tüh," diyor

Nick Murphy. "Sanırım nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Kami gözlerini kapatıp iç çekerken danslarının kontrolünü açıkça eline alıyor ve onu bizden uzaklaştırıyor.

Fletcher beni daha sıkı kavıyor, dengemi yeniden sağlıyor ve benim de öyle olduğumdan emin oluyor ve Nick'e düz bir bakış atıyor. "Ateşli bir randevun olduğunda böyle olur."

Nick sırtıyor. "Öyle."

Kami dudaklarını ağzına götürür ve başını onun göğsüne gömer, kocasının Fletcher'ı engellediği için ne kadar eğlendiğini açıkça gizler.

Ve ben.

"Bir oda tutmalıyız," diyor Fletcher bana. "Hazır mısın Goldie?"

Hayır.

Hayır, hazır *değilim*.

Ama aynı zamanda o bana böyle bakarken ve ben onun sertleştiğinin farkındayken dans pistini terk edersem bunun ne anlama geleceğini de biliyorum.

Evet.

Evet, gönderilecek mesaja hazırım.

Ben bir şey söylemeden memnun bir sırıtışla ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor ve kurnazca aramıza uzanıp kendini ayarlıyor, bu sıcak olmamalı ama öyle.

Nick'e "Seni görmek güzeldi," dedikten sonra Kami'ye başını sallıyor. "Ben de memnun oldum hanımefendi."

"Londra'ya gitmeden önce beni ara," diyor Kami bana. Şarkı hareketli bir parçaya dönüştüğünden beri etrafımızdaki herkes gibi onun da gözleri dans ediyor.

Yapacağıma söz vermek için ağzımı açıyorum ama Fletcher elimi tutuyor ve ben dilimi çalıştıramadan beni yerden sürüklüyor.

Sonra da sanki gitmemiz gereken bir yer varmış ve oraya varır varmaz birbirimizin kıyafetlerini yırtacakmışız gibi hızlı adımlarla resepsiyondan çıkıyoruz.

Yapacak mıyız?

Yapacak mıyız?

Yapardım. Kesinlikle yapardım.

Bahçeden çıkışa doğru aceleyle ilerliyoruz ve bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

Fletcher her üç adımda bir omzunu sarsıyor ya da kalçasını sallıyor.

Yavaşlıyorum ve ona

bakıyorum. Beni

çektiştiriyor.

Sonra da hiç seksi görünmeyen garip bir kalça itme hareketi yapıyor. Ereksiyonla yürümekle başa çıkan adamlar gördüm ve bu *değil*

o yürüyüş.

Bu yürüyüş pantolonunda bir sorun olduğunu söylüyor.

"Neden garip yürüyorsun?" Bu, dans pistinden ayrıldığımızdan beri söylediğim ilk şeydi, benim açımdan şehvetle çevriliydi ve onun kafasından ve hormonlarından her ne geçiyorsa, dürüst olmak gerekirse şu anda tam olarak tahmin edemiyorum.

"Tuhaf yürümüyorum." Üç adım daha atıyor, üçüncü adımda gövdesini büküyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Jack Sparrow'a benziyorsun."

Sarhoş gibi *kokmuyor*.

Aslında tam tersi. Sanki *tüm iyi erkek şeylerinin* ormanında yıkanmış ve bunu bir spritz ile tamamlamış gibi kokuyor.

Bonus olarak, sırf bu yüzden kışınıza şaplak atacak biri değil.

Yüz kasları kendisiyle içsel bir savaş veriyormuş gibi kasılıyor. Ya da muhtemelen bana öpüşmemiz gerektiğini söylediği ve sonrasında olan her şey için pişmanlık duyuyor ve *bunu söyleyemiyor* gibi.

"Ben harikayım. Her şey yolunda."

Yürüyüş yolunun ortasında, büyük kırmızı bir hibiskus bitkisinin yanında duruyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Oyun bittiyse ve işiniz bittiyse söyleyin. Garipleşmeye gerek yok."

"İsiliğim var, tamam mı?" diye

mırıldanıyor. Merhaba, sola dön.

"Ne tür bir kızarıklık?"

"Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi buluşma

konusması." "*Fletcher*."

"Alerjim olan bir yiyecek yedim ve bedelini cildim ödüyor."

Aman Tanrım. "Bu gece mi?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve bunun yapmak istediği son konuşma olduğu izlenimine kapılıyorum.

"Hayır." "Sen-"

"Evet, eminim."

Nasıl olabilir ki? "*Bütün gece* isilik mi oldun?" Fısıldıyorum.

Bitkilerin kulakları olabilir.

Ya da köşede gizlenen başka konuklar olabilirdi. "Çıkış

bu tarafta Goldie."

Doğru.

Tamam. Düşünü terk et. Kurdeşeniyle ilgili soruları sonra sorarsın.

Ancak son iki haftada Fletcher Huxley hakkında bir şey öğrendiysem, kendi sorumun cevabını da biliyorum. Evet, biliyorum.

Evet, *bütün gece* isilik oldu.

Yine de Miller ve Stefanie'ye karşı bana kalkan olmaya geldi.

Ona yetişmek için acele ediyorum ve elimi tekrar dirseğine sokup kalın pazularını sıkıyorum. "Sen iyi bir adamsın," diye fısıldıyorum. Bana tamamen okunamaz bir bakış fırlatıyor. "Kendine bir iyilik yap ve buna inanma."

İşte başlıyoruz.

Sezon öncesi antrenmanlarının ilk günü. Fotoğraf çekimleri, toplantılar ve antrenman dışındaki her şey için hazırlanmak üzere soyunma odasındayım.

Ve Silas Collins yüzümde.

Ben de ona bakıyorum. "Bir şey değil."

İki elini göğsüme koyup beni iterken burun delikleri titriyor ve gözleri kararıyor. Ya da denedi. "Çek o lanet ellerini kız kardeşimden."

"Kız kardeşin elleriyle ne yapmak istediğine kendisi karar verebilecek bir yetişkin." Bu küçük pislği yerin dibine öyle bir sokmak istiyorum ki bir daha gün yüzü görmesin. Onun yerine sırtıyorum. "Ve ağzı."

Silas gömleğimi avuçluyor ama takım kaptanı Holt aramıza giriyor. "Bunu sahaya sakla. Fotoğraflardan ve halkla ilişkiler ekibinin bugün bizim için hazırladığı tüm saçmalıklardan sonra. Aptallar."

"Biz mi, yoksa halkla ilişkiler ekibi mi?" Ben soruyorum.

Ve evet, ciddiym. Halkla ilişkiler ekibinin aptallarla dolu olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum.

Olmasa iyi olur, yoksa tavırlarını düzeltmesi gerekecek. Halkla ilişkiler ekibi bu yıl stadyumumuzu dolduracakların yarısı ve onlarla işlerinde muhtemelen mükemmel olduklarını düşünecek kadar çok toplantı yaptım.

Holt benimle göz teması kuruyor ve gözünü kırpmıyor. "Siz. Siz aptalsınız." Silas,

"Kız kardeşimle oynuyor," diye feveran ediyor.

"Ve o haklı. O bir yetişkin. Hem de oldukça akıllı bir yetişkin. Eşyalarını giy." Silas'ı uzaklaştırmak için omzunu kullandı. Parmağımı bile kıpırdatmadım. Kollarım hâlâ yanlarımda. Omuzlar rahat.

Tamamen tehditkar olmayan bir pozisyon.

Ama Holt yine de dönüp bana bakıyor. Onunla aramda bir, en fazla iki santim fark var ama o da benim kadar büyük hissediyor.

Sonra telefonunu kaldırıp kendi Instagram sayfamı yüzüme doğru salladı. "Bırak. Yem atmayı. Senin. Siktiğimin.

Takım Arkadaşlarını." Ben takım arkadaşlarımı yemlemem.

Sadece Silas.

"Sahada olmadığım zamanlarda ne yaptığımı bilmek istemiyorlarsa profilime bakmasınlar."

"Herkes seni takip ediyor çünkü takım arkadaşları böyle yapar. Birkaç geri dönüş önermek isteyebilirsiniz. Yorum yap. Şu bahsettiğin takım kurma şeyini yap."

"Fletch dünkü yürüyüşümle ilgili paylaşımına yorum yaptı," diyor Porter.

Crew, "Sahile yaptığım gezideki tüm fotoğraflarımı beğendim," diye ekliyor. "Sapık seviyesinde tuhaf. Beni rahatsız etti. Ama sadece biraz." Holt'a bakarken kaşlarımın benim için omuz silkmesine izin veriyorum.

"Çok sinir bozucusun," diye mırıldanıyor.

Kaptana "Eski erkek arkadaşı düğündeydi ve yalnız gitmek istemedi," dedim. "Böyle bir durumda takım arkadaşınızın kız kardeşi için ne yapardınız?"

Cevabı biliyorum.

Bütün cevapları biliyorum.

Onu düğüne götür. Centilmen ol. Onu öpme. Ve özellikle onu öpmeyin ve sonra onu yepyeni bir Bentley'e bindirmenizle başlayan ve dans pistinde onu öpmenizle biten bir dizi lanet fotoğraf yayınlamayın.

Bu durumda berbat olan ne biliyor musun?

Onu öpmedim bile.

Dudaklara dokunmak yoktu. Hiç dokunmadı. Bıyıklarım ağzına değecek kadar bile yaklaşmadı. Resim

dokunmuşuz gibi gösteriyor.

Cumartesi gecesinden beri kışkırdaki iyileşmekte olan kızarıklığın üzerine bir de mavi taşak vakası yaşıyorum. Bunu soyunma odasında kimseye söylemeyeceğim.

Holt'un bana bakışına bakılırsa, sanırım bana inanmak istiyor ama tam olarak emin değil. Ve bu takımın bu yıl başarılı olmasını istiyorsam bu kötü.

İlk günden kaptanı kızdırmak asla iyi bir başlangıç değildir.

"Takım arkadaşınızı kızdıracaksa ona gidecek başka birini bulursunuz," diyor.

"Başka kimse benim kadar güzel değil."

Hırlıyor.

"Ben lanet bir takım oyuncusuyum," diyorum ona. "İlerleme kaydetmek istiyorsan, şuradaki mızımız çocuğun neden kız kardeşinin bir yetişkin olması ve benim burada olmam konusunda kafasının kışında olduğunu öğren."

Porter, "Senin bitik olduğunu, kendini beğenmiş olduğunu ve bize kendi başımıza maçlara bilet satamayan moronlarımız gibi davranarak sezonumuzu mahvetmeye hakkın olmadığını söylüyor" diyor.

Boynumu büküp ona bakıyorum. Pounders antrenman formasını aşağıya doğru çekiştiriyor ve bana bakıyor.

Omuz silkiyor. "Geri kalanımız sana şüpheyle yaklaşmaya hazır ama hepimiz Nottingshire'da Rafferty ile neler olduğunu duyduk. Belki de en iyi günlerini çoktan oynamışsın gibi geliyor. Ama burada harika bir sağlık ekibimiz var. Belki İngiliz doktorların yapamadığı şekilde seni iyileştirebilirler. Bilet konusunda da yanılıyor. Sen geldiğinden beri satışlar arttı. Ama sevmediğim şey, yeni taraftarların bizi boktan bir gösteri olarak izlemeye geleceğini düşünmek, çünkü son zamanlarda sosyal medyadaki tek şey bu. Bayıldın mı? Bıyığın yanıyor mu? Boktan bir gösteri."

Göğsümden ısı yayılıyor.

Soyunma odasına bir göz attım.

Silas gitti ama diğer çocuklar izliyor.

Takımın zayıf halkası olarak bu yılki şanslarını mahvedecek ve onlarla alay edecek kırık dökük biri olup olmadığını bilmek istiyorlar.

Altı ay önce, dünyanın en iyi takımlarından birinde oynuyordum. Elit. Premiere. Tanrı statüsünde.

Ve bugün, asma tavanında su lekeleri, gıcırdayan sıraları, yıpranmış takımları ve yıpranmış halıları olan köhne bir soyunma odasındaki yeni takım arkadaşlarım benim ve sosyal medyadaki varlığımın sorun olacağını düşünüyor.

Meydan okuma kabul edildi.

Yavaş bir daire çizerek dönüyorum ve her biriyle göz teması kuruyorum. "Bunu unutmayın. Bunu hatırlayın ve sonra Haziran ayında başka birinin stadyumunda, hepsi bizim renklerimizi taşıyan kapalı gişe bir kalabalığın önünde şampiyon olduğumuzda ne hissedeceğinizi bana söyleyin. Çünkü hepimiz bir adım öne çıkar ve bir takım gibi rugby oynarsak bunu başarabiliriz. Ben de bunun için buradayım. Kazanmak için. Lanet bir takım olarak. Sorusu olan var mı?"

Görebilirsin.

Dahası, bunu *hissedebilirsin*.

Ligin en iyi *takımı* olma fikrinin odadaki değişimini hissedebilirsiniz. Tüm ulus çapında büyük bir taraftar kitlesi oluşturan adamlar. Birlikte o kadar iyi oynayan bir takımımız ki kimse bizi yenemez. Sonuna kadar giden takım. Futbol, beyzbol, hokey ve futbolun tam zamanlı işler olduğu gibi ragbinin de tam zamanlı bir iş olarak oynanabileceğini kanıtlayan takım.

Ama hissettiğimi sanmıyorum.

Sanırım bunu hissetmek *istiyorum* ve burada kimse bana inanmıyor.

Yeterince iyi değil, Fletcher. Daha çok çalış. Daha iyi ol. Bir numara olduğunu sanıyorsun ama en iyi ihtimalle üç numarasın. Asla yeterince iyi olamayacaksın.

Daha sıkı çalış.

Sen bir hayal

kırıklığısın. Notların

berbat.

Öğretmenine kaba davrandın.

Rugby'de bile hayal kırıklığı yaratıyorsun.

Etrafıma bakmayı bitiriyorum, artık ilham değil, şüphe hissediyorum.

Sikeyim.

Holt'a "Ben bir takım oyuncusuyum ve kimseyi geride tutmayacağım," dedim. "Gerekenlere sahip olduğunu kanıtlamaya hazır mısın?"

"Getir onu."

"Goldie'yi görmeyi bırakmak anlamına gelse bile mi?" Crew öyle diyor.

"Kapa çeneni, aptal. O yetişkin bir kadın," diye mırıldanıyor Porter ona.

Crew gözlerini devirir. "Bunu Silas'a söyle."

Crew'a "Ben evde bir bok bırakmam," dedim. "O da aynısını

yapmayı öğrenebilir." Nefesimi tutmuyorum.

Ama ben lanet bir takım oyuncusu olmak için buradayım. Ve bunu kanıtlamak için
tam olarak doğru yerdeyim. Görecekler.

Haziran'da *herkes* görecek.

Yoksa işim gerçekten biter.

Bundan sonra nereye ait olacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Goldie

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğuna karar veremiyorum - evimle şarap barı arasında yürürken altı kişi tarafından tanınmak mı, yoksa Fletcher'ın neredeyse öpüştüğümüz bir fotoğrafı paylaşması nedeniyle tanınmak mı, Copper Valley'nin yarısının bizi çift olarak görmesiyle sonuçlanan beklenmedik bir ilgi gördü.

"Kim size yapacağını söylemeden internete öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafınızı koyar ve sonra da dört gün boyunca size mesaj atma nezaketini göstermez?" Hepimiz telefonlarımıza bakarken Evelyn şarabın üzerine söylüyor.

Odette hâlâ tekerlekli sandalyesinde. Masanın ucunda oturmuş, telefonunu karıştırırken başını sallıyor. "*Oh-em-gee, birlikte çok tatlılar,*" diye okuyor.

"*Yüzyılın çifti,*" diyor Sheila. "*Eğer evlenmezlerse, öleceğim.*"

"*Zıt kutuplar en iyi şekilde birbirini çeker.*"

"*Umarım maçlara gelir ve ona tezahürat yapar.*"

"*Bilet alıyorum çünkü onları orada birlikte görmek istiyorum. Adam gol attığında ve kız tribünlerin dibine koştuğunda ya da her neyse, adam ona doğru koşup onu kucağına aldığı anda, döndürdüğünde ve öptüğünde? Bayılacağım.*"

"*Bebekleri ne kadar sevimli olurdu?*" Kalp gözü ifadesi. Kalp gözü ifadesi. Kalp gözü ifadesi. Bebek yüzlü ifade." Evelyn, Odette'in elini okşayarak, "Bu *emoji*, tatlım," diyor.

"Ona *internet* diyen sendin." "İronik olarak söyledim. Yaşlandığım için."

"Seni hiç aradı mı?" Sheila bana sordu.

Başımı sallıyorum. Teknik olarak, telefon numaram onda bile yok. Tüm iletişimimiz sosyal medya üzerinden oldu.

"Ve sana DM'lerinden ulaşmadı mı?" Evelyn, gözlerini devirirken gülümsemesini bastıran Odette'e sinsi bir bakış atıyor.

"Hayır."

"Demek seni kullanıyor," diyor Evelyn. "Bıyığının ölüm ilanını vermeliyiz." İrkildim. "Benim hatam olabilir."

"Nasıl?"

"Döndüğümüzde benimle daireme kadar yürümesine izin vermedim çünkü eve gidip isiliğini tedavi etmesi gerekiyordu." Üç arkadaşım da şarap kadehlerini ve telefonlarını bir kenara bırakıp masaya doğru eğildiler.

"Ne döküntüsü?" Odette soruyor.

"Görünüşe göre alerjisi olan bir şey yemiş ve isilik olmuş ve gecenin sonuna kadar bana söylemedi, o zaman *çok* rahatsız olduğu çok açıktı."

"Neye alerjisi var?"

Daha sert irkiliyorum. "Mango," diye fısıldıyorum. "Yemek kursundaki randevumuzda mango salsa yemiştik."

Bana söylemedi. Onu ve *gıda* alerjisini Google'da arattım ve mangoya alerjisi olduğunu fark etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü anlattığı eski, eski, *eski* bir röportajını buldum çünkü kızarıklıkları mangoyu yedikten sonra üç ila dört gün boyunca ortaya çıkmıyordu ve doktorlar ona her zaman zehirli sarmaşık olduğunu söylüyordu.

"Ve sen de tedavisine yardım etmeyi teklif etmedin mi?"

diyor Odette. "Aynı soru," diyor Sheila.

Evelyn başını sallar. "Artık üçümüz de bilmek zorundayız."

Oh, şarap aşkına. "*Merhaba, eski sevgilim hayatımın herhangi bir bölümünde hala söz sahibi olduğuna karar verdiğinde düğün tarihim olarak tam olarak doğru sahneyi yaptığın için teşekkürler, seni alerji yaptığım için üzgünüm, seni bir arkadaş olarak düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum, soyunmaya ne dersin, böylece tüm vücuduna kaşıntı kremi sürebilirim?*" Söylememi istediğin şey bu muydu?"

Bakışlırlar, sonra hep birlikte başlarını sallarlal. Sheila bile. "Evet." "Yakında ÷lkeden ayrılıyorum."

Evelyn, "Ve iki kez boşandı ve şu anda sporuyla olan uzun süreli ilişkisi her iki evliliğinin toplamından katlanarak daha uzun sürüyor," diyor. "Git midilliye bin, tatlım. Hâlâ bir hapın yardımını olmadan kalkabilecek kadar genç erkeklerle çıkarken eğlenmene bak."

"Bunu aslında tüm ÷lkeye borçlusunuz," diye katılıyor Odette. "Takıntı haline getirecekleri yeni bir sporu keşfetmeleri, çok başarılı bir Avrupa kariyerini geride bırakıp buradaki oyuncuların da dikkatini çekmek için gelen bir adamla çıkmana bağılı. Buna kardeşin de dahil."

Ah, kardeşim.

Ondan gelen mesajlarımı açıyorum ve telefonumu Odette'e veriyorum, o da başını eğip dürbününden hepsini okuyor.

"Eğer o piç kurusu bir daha sana yüz metre yaklaşırsa, kimse cesedini bulamaz," diye yazıyor.

"Göz devirme," diyor Evelyn.

"Ne cevap verdi? Buradan okuyamıyorum," diyor Sheila. "Umarım ona nazik olmasını söylemiştir."

"Goldie: *İyi plan. Turuncu senin rengin. İlk günün nasıl geçti? Bütün gün o gümüş ve siyah takımla kameraya poz vermek zor olmalı.*"

Evelyn kıs kıs güler.

"Daha fazlası var mı?" Sheila soruyor.

Odette'e okumaya devam etmesini işaret ediyorum.

"Silas: *Takımın tüm havasını bozuyor. Adamların yarısı ondan nefret ediyor. Sen de nefret etmelisin. İkinci eski karısı onun hakkında ne diyor biliyor musun?*"

"Goldie: *Büyük bir penisi olduğunu mu?*"

"Silas: *Kendisi ya da bir rugby topu olmayan herhangi bir şeyi sevmeye konusunda duygusal olarak yetersiz olduğunu. Bana düğünden ve sık suratlıdan bahsetmeliydin. Seninle gelirdim ve cesedini de kimse bulamazdı.*"

"Goldie: *Enerjinizi insanları sevmeye ve diğer insanların kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermeye harcamak çok daha sağlıklı ve üretken, değil mi? Araştırmalar aşırı nefretin ve kız kardeşinizin aşk hayatına aşırı müdahalenin erken saç seyrelemesine, kas kütlesi kaybına ve iktidarsızlığa yol açtığını gösteriyor.*"

Evelyn kıkırdıyor.

Sheila sanki yapmamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. Odette telefonumu bana geri verirken şarabımı yudumluyorum.

"Sonuncusuna cevap vermemesi ne tuhaf," diye mırıldanıyor. "*İktidarsızlığa* bakmak zorunda kaldı ve şimdi de söyleniyor." "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Evelyn söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Bence Fletcher utanıyor ve senin elini uzatmanı bekliyor."

Kalbim bir kez sertçe çarpıyor ve sonra sanki bir sincap sürüsü minik ayaklarıyla derimin üzerinde koşuyormuş gibi tüm vücudum ürperiyor. "Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Ama daha büyük olasılıkla beyninde ben değil rugby var."

Yalanlar.

Fletcher *sadece* ragbiyi düşünmüyor.

Rugby'ye en iyi nasıl dikkat çekebileceğini düşünüyor. Muhtemelen yazısının gördüğü ilgiden ve bir çift olarak birlikte bilet satışlarına ilham verdiğimiz düşüncesinden heyecan duyuyordur.

Ama aynı zamanda etrafında olup bitenlere de dikkat ediyor. Çok gözlemcidir. Beklenmedik bir şekilde. Ve üniversite son sınıfta VIP odasında söylediklerinden sonra onunla ilişkilendirebileceğim bir kelime olmasa da, nazik olduğunu fark ettim.

Çok nazik biri.

Kendi tarzında.

Gerekli olduğuna karar verdiğinde.

Ayrıca, köpeğinin ihtiyacı olsa ona böbreğini bağışlamayacağını da söylemeyin. Teknik olarak insanlar köpeklere böbrek bağışlayamasa da, *o yine* de bağışlardı.

Dudağımı ısırdım.

Sonra Instagram uygulamamı açıyorum, Fletcher'ın sayfasına gidiyorum, paylaştığı koleksiyondan belirli bir fotoğrafı çalışıyorum ve kendi paylaşımına başlıyorum.

Hayatın yolunuza kimi çıkaracağını asla bilemezsiniz. Olasılıklara açık olduğunuzda, sihir gerçekleşebilir. #kahkaha #coachgoldie #lifecoaching

Fotoğraf için düğün fotoğrafçısına teşekkür ediyorum ama gönder tuşuna basmıyorum. Henüz değil.

Ben onun söylediğı bir şeye gülerken Fletcher'ın akşam yemeğinde bana yarı gülümsediğı bu fotoğrafı dünyanın

görmesini istiyor muyum? Bu çok net bir mesaj veriyor.

Dünyamı daha iyi yapan birini buldum.

Ve on gün içinde ülkeyi terk ediyorum. Artık buralarda bir dekor olmayacağım. Bir ayrılık hikayesine ihtiyacımız olacak.

Ya da *kazara arkadaş olduk* hikayesi. Miller'a kız arkadaşı olduğumu söyledi ve insanlar bunu da fısıldamaya başladı.

Kesinlikle bir hikayeye ihtiyacımız olacak.

"Ona mesaj atmak daha doğrudan," diyor Evelyn omuzlarımın üzerinden eğilip okuma gözlüklerinin ardından telefonuma bakarken.

"Fletcher'la arkadaşlığım açık sözlülükten başka her şeye dayanır," diye

cevap veriyorum. İşte bu kadar.

Kararımı verdim.

Fotoğrafi başlığıyla birlikte gönderiyorum ve sonra telefonumu bırakıp şarap spritzer'ımı alıyorum.

"Sence o-" Evelyn başlıyor ama sözünü bitiremeden telefonum masanın üzerinde yüksek sesle titriyor.

Odette ona doğru hamle yapıyor, gözlüklerinin üzerinden okumak için başını eğiyor ve benim nabzım *aman tanrım, bana ilk aşkı* nı yaşayan bir gençmişim gibi *mesaj attı* seviyelerine doğru inerken kıkırdıyor.

"Ne?" Sheila diyor. "*Ne?* Aradı mı? Ya da mesaj attı mı? Siz gençler, artık hiç aramıyorsunuz. Ben de bakayım."

Evelyn homurdanıyor. "Eğer oturup Goldie'nin yeni bir fotoğraf paylaşmasını bekliyor ve onun olmasını umuyorsa ve şimdi de ona mesaj atıyorsa, bu planın midilliye binme kısmına bile resmen itiraz ediyorum. Size pantolonunun içindekini göstermeyi teklif etmeden önce internette fotoğraflarını yayınlamanızı bekleyen erkeklerle midilliye binmeyin."

Odette telefonumu bana doğru itti. "Aç şunu Goldie. Ne yazdığını göremiyorum. Sadece sana bir mesaj gönderdiğini görebiliyorum." "Belki de aynı anda birbirlerini düşünüyorlardı ve bunun Goldie'nin mesajını görmesiyle bir ilgisi yoktu," Sheila

Evelyn'e söylüyor.

Evelyn, Fletcher'ın kendisinden başka kimseyi düşünmediğinden sonsuz şüphe duyduğunu belli eden kalkık bir kaşla cevap veriyor. Telefonumu alıp kilidini açıyorum, sonra Insta'daki DM'lerimi açıyorum.

Fletcher aslında yazımı gördü.

Kaydırıyordum ve bu çıktı. Bunun dünyaya çıktığımızı söylediğinin farkındasın değil mi?

Odette ciyaklıyor.

Evelyn huffs.

Sheila yumruğunu sıkıyor. "World Wide Web tanrıları kazandı! On gün daha sevimli bir çift olabilirsiniz." Telefonumu tekrar yere bıraktım ve Odette onu bana doğru itti. "Cevap ver ona!"

"Kankalarım la yemek yiyeceğim. O bekleyebilir."

"Sen gittiğinde kulübümüze dördüncü bir üyeyi nasıl bulacağız?" Evelyn öyle diyor. Sheila

tıslayarak, "*Sus* bakalım," diyor, ki bu onun ağzından duyduğum en agresif şeydi.

Sinüslerimdeki sıcaklık ve gözlerimdeki yanmayla savaşmak için sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum. "Seni görüntülü arayacağım." "Arasan iyi olur," diyor Evelyn.

Lanet olsun.

Gözyaşlarını tutmak giderek zorlaşıyor.

Bu hanımlar, Stefanie'yi Miller'ı yatağında emerken bulmak için daireme girdiğimde kaybettiğim arkadaşlarımın yerine geçmeye başlamış olabilirler, ancak şu anda gerçekten benim en iyi arkadaşlarım.

Ellerimi birbirine sürttüm. "İşimize dönebilir miyiz lütfen? Son zamanlarda eski sevgilisi nalları diken biri var mı?" "Sadece Jimbo," diyor Sheila.

Evelyn'in nefesi kesilir. "*Jimbo öldü* mü? Ne zaman? Nasıl? *Neden söylemedin?*"

"Goldie'nin internetteki aşk hayatı hakkında konuşmak, on yıl önce üç kez çıktığım bir adam hakkında konuşmaktan çok daha heyecan verici." "Yemekte yengeç kabuğuna takılıp boğulan ve ikinci randevunuzda boğazını temizlemekten kendini alamayan Jimbo değil miydi?

tarikh?"

"Bu o."

"Bana onu öldürenin yengeç bacağı olmadığını söyle."

"Merdivenlerden düşerken başını çarptı ve bir daha uyanamadı." Masada bir an sessizlik oldu.

Odette'in tekerlekli sandalyede olması da yardımcı olmuyor.

Copper Valley'e döndüğümde, hayır. Bu düşünceyi bitirmeyeceğim.

Bu hanımlar dolu dolu yaşıyorlar ve beni kendilerinden biri olarak benimsediler ve son iki yılda bana çok şey öğrettiler.

Ben de *buna* odaklanmayı seçiyorum.

"Yengeç bacağı olsaydı çok daha şiirsel olurdu," diyor Evelyn. "Ya da

patates püresi gibi beklenmedik bir şey," diye katılıyor Odette.

Defterlerini çıkarıyorlar ve ben de elimde şarabımla pelüş minderin derinliklerine yerleşip Jimbo'nun ölüm ilanının

alternatif versiyonlarını yazmaya başlarken her birinin yüz ifadesini izliyorum.

Odette kalemmini gösterişli bir şekilde sallıyor. Evelyn kelimeleri yazarken ağzından kaçırıyor. Sheila yazıyor, karalıyor, yazıyor, karalıyor ve sonra tam da aradığı cümleyi bulmuş gibi kendi kendine gülümsüyor.

Bunun her dakikasını hatırlamak istiyorum.

Telefonumu kapıp Fletcher'a cevap vermek için avuç içlerimin kaşınmasına aldırmayın. O da benim geleceğim değil.

Ama hediyemi başka bir eğlenceli hale getiriyor.

Goldie ve Fletcher'ın Instagram direkt mesajlarından

Şu çıkma olayı. Geçen gece eski sevgilimin önünde bana kız arkadaşım dediğinin farkındasın, değil mi?

RugbyFletch: Bir şey değil.

CoachGoldie: İfadem minnettarlıktan ziyade gerçeklere dayanıyordu.

RugbyFletch: Gratitudinal?

Bu bir kelime.

RugbyFletch: Kötü bir

kelime.

KoçGoldie: İyi ya da kötü kelime yoktur. Sadece duruma göre bazen az ya da çok uygun olan kelimeler vardır. Örneğin, bana kız arkadaşım demeniz daha uygunsuz bir davranıştı. Yine de duygularını ve yarattığı etkiyi takdir ediyorum.

RugbyFletch: Kız takımınız onaylandı.

Kız takımım mı?

RugbyFletch: *Fletcher'ın Sheila ile DM'lerinin ekran görüntüsü; Sheila, düğünde Goldie'ye iyi baktığı için Fletcher'a teşekkür ediyor*

Bana bunun oynanmış olduğunu söyle.

RugbyFletch: Eğer üzerinde oynanmış olsaydı, o da benim bebeklerimi doğurmayı teklif ederdi.

CoachGoldie: Bebek mi istiyorsun?

RugbyFletch: Bu konuşmaya devam etmek ister misin?

KoçGoldie: *gülme emoji*

RugbyFletch: Tamam. Sana bir puan.

KoçGoldie: Bunun için bir puandan çok daha fazlası.

RugbyFletch: Bir puan ve sadece bir puan, Tatlı Bezelye çok fazla sorun olduğuna karar verirse istediği zaman alabilir.

KoçGoldie: Bence Sweet Pea bu maskaralığın benden çok sana yaradığını bilecek kadar akıllı. Hayatını kurtaran kadınla randevuya çıkmakla ilgili küçük tatlı mesajlar yayınladığında bilet satıyorsun. Ben bir mesaj yayınladığımda Birlikte çekilmiş fotoğrafımız, müşterilerimin kafamı vurup vurmadığını ve beyin sarsıntısıyla uçağa binip binemeyeceğimi soran mesajları.

RugbyFletch: Mesajıma cevap vermen üç saat sürdü, çünkü kafanda tüm bu zingerleri çalışıyordun?

Hayır. Doğuştan hızlı hareket ederim. Bir uygulamayı açarım, mesajları görürüm, yanıtlarım. Yemekteydim ve şu ana kadar mesajınıza ulaşamadım. Ayrıca, o kadar hızlı olmamanızı size karşı kullanmıyorum. Yıllar içinde kafana birkaç darbe aldığını biliyorum.

RugbyFletch: Ayaklarımın üzerinde hızlı olmama gerek yok. Daha iyi bir şeyim var.

Sormamalıyım. Sorduğuma pişman olacağım. Bu benim neyin daha iyi olduğunu sormamam.

RugbyFletch: Katil bakışlarım.

Sormadım.

RugbyFletch: Ama bilmek istiyordun.

Hayır. Bilmek istemedim.

RugbyFletch: Bu bakışlar bana bugün yeni bir sponsorluk anlaşması getirdi. Merak etmeyin. Reklam senaryosuyla birlikte geliyor.

CoachGoldie: Dur tahmin edeyim. Yüz bandajları? Bıyık uzatma serumu? Atlet ayağı kremi? Hayır. Bu çok tahmin edilebilir.

Boyun yastıkları veya uçaklar için ayak dayama yerleri gibi daha konforlu bir seyahat ürünü ile ilgili bir şey mi?

RugbyFletch: Şarap.

Hayır.

RugbyFletch: Şarap içecek kadar kültürlü olmadığımı mı düşünüyorsun?

CoachGoldie: Oh. Öür dilerim. SIZLANMAK ve ŞARAP karıştırmışım. Sızlanmaya sponsor olmak için alındığınızı kastettiğinizi sanmışım.

RugbyFletch: Ben senin kardeşin değilim.

Siz ikiniz öpüşüp barışmadınız mı daha?

RugbyFletch: Ben bir pislik miyim?

CoachGoldie: Ben... bu konuşmanın girmemem gereken bir kulvara girdiğini hissediyorum.

RugbyFletch: Görünüşe göre tüm takım benim onlardan daha iyi olduğumu düşünüyor.

CoachGoldie: Bu gürültüyü, diğer insanlardan daha iyi olduklarını düşünen insanlardan da duydum.

RugbyFletch: Hangileri?

Ne?

RugbyFletch: Hangileri? Takım arkadaşlarımdan hangisi sana bencil bir pislik olduğumu söyledi?

CoachGoldie: "Tüm toplumun ortak iyiliği için bu bilgiyi size asla söylemeyeceğim" diye bir şey var.

RugbyFletch: Ben bir takım oyuncusuyum.

Öyle demiştiniz.

RugbyFletch: Öyleyim. Ben lanet bir takım oyuncusuyum.

CoachGoldie: Kendi kameramanınız ve son takımınızdan sezon ortasında şüpheli bir şekilde ayrılmanız ve şarap için ciro anlaşmalarınızla...

RugbyFletch: "Sen yaşlısın "ı da eklemek ister misin?

CoachGoldie: Herkesin vücudu genetik ve çevresel faktörlere bağlı olarak farklı oranlarda yaşlanır.

RugbyFletch: Kameraman takım içindir. Bütün lig için.

Biliyorum.

RugbyFletch: Öyle.

Biliyorum. Size inanıyorum. Hedefleriniz söz konusu değil ve teorinizi ve metodolojinizi anlıyorum.

Ve işe yarıyor gibi görünüyor ve tüm ekibe fayda sağlıyor. Bazen sizin için büyük bir kişisel rahatsızlık olsa da.

RugbyFletch: Oh. Teşekkür ederim.

CoachGoldie: Peki son takımınızla aranızda ne oldu?

RugbyFletch: Dünyanın senin kız arkadaşım olduğunu düşünmesine izin verdiğin için teşekkürler. Arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdiğimizde dair bir basın açıklaması yapacağım.

KoçGoldie: Takım arkadaşlarınıza karşı dürüst olmak güven inşa etmenin ilk adımıdır. Amerikan ragbisini geliştirmek istediğinizi söylediğinizde size inanıp inanmamam önemli değil. Önemli olan takım arkadaşlarınızın size inanması ve sahada size güvenebileceklerini bilmeleridir.

RugbyFletch: Sanırım bir takımın parçası olmak hakkında bir iki şey biliyorum.

KoçGoldie: Öyle olmasaydı bu kadar uzun bir kariyeriniz olmazdı. Ama hiçbir zaman, onlarla oynamanın senin için bir basamak aşağı olduğunu bilen yeni bir takımla başlamadın ve uygunluğun kendi seçimin olmayabilecek şüpheli koşullar altında gerçekleşti.

RugbyFletch: Benimle ilgili haberleri mi okuyorsun?

KoçGoldie: Bazen takım arkadaşlarından birkaçıyla konuşuyorum, hatırladın mı?

RugbyFletch: Bunu ekran görüntüsü alınabilecek yerlerde tartışmıyorum.

CoachGoldie: Onları kendine karşı kullanacağından mı korkuyorsun?

RugbyFletch: Evet.

CoachGoldie: LOL. En azından dürüstsün.

RugbyFletch: İnsanların çıktığımızı düşünmesi umurumda değil.

On gün içinde ülkeden ayrılıyorum.

RugbyFletch: Biliyorum. Bu yüzden insanların çıktığımızı düşünmesi umurumda değil. Ama doğruları söylememi istersen söylerim.

KoçGoldie: İlgi sürerken tadını çıkarın. Bir anonsu doğru zamanlayın ki bir stadyum dolusu kadın dikkatinizi çekmeyi umsun. Ve eğer İngiltere'de her ne olursa onunla ilgili konuşmak istersen, özel bilgileri ifşa etmeme konusunda güçlü bir ahlak anlayışına sahip iyi bir dinleyici olan birini tanıyorum.

RugbyFletch: Seksi mi?

CoachGoldie: Seksen üç yaşında ve ne zaman trol gerektiren bir oyun olsa halk tiyatrosunun seçtiği oyuncu oldu. Rolüne uyması için çok az makyaja ihtiyacı var.

RugbyFletch: Yani kız seksi. Ve benden hoşlanıyor.

CoachGoldie: Doğal olarak sinir bozucu kişiliğinize rağmen hiç beklenmedik şekillerde iyi bir arkadaş olma konusunda garip bir yeteneğiniz var. Bazı insanlar bu iyiliğe karşılık vermek isteyebilir. Hepsi bu kadar.

RugbyFletch: Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Zaten hak ettiğimden çok daha fazla yardımcı oldun.

Herkes iyi şeyleri hak eder, Fletcher. Duyguları hakkında konuşmak istemeyen inatçı rugby oyuncuları bile.

RugbyFletch: Bunu aklımda tutacağım.

Fletcher

GOLDIE COLLINS, gezegendeki en sevmediğim kişi olarak kardeşini RESMEN GEÇTİ.

Nasıl?

Onu sevmemi sağlayarak.

Kimden hoşlanıp hoşlanmadığım genelde umurumda olmaz.

Ama Goldie'yi sevmem hoşuma gitmiyor.

Uykuya daldığımda onu düşünüyorum çünkü yatmadan hemen önce tam bir moron gibi mesajlarını tekrar okuyorum. Uyandığımda onu düşünüyorum çünkü uyuyana kadar onu düşünmüştüm. Sweet Pea'yi gezdirirken Goldie'nin dairesinin, şarap barının ya da yemek kursuna gittiğimiz restoranın önünden geçerken onu düşünüyorum. Peynir gördüğümde onu düşünüyorum.

Hala bir pislik olan kardeşini gördüğümde onu düşünüyorum.

Ve o fotoğrafımızı paylaştığı günün ertesinde antrenmandan sonra mahallemizdeki kitapçıya uğradığımda onu düşünüyorum.

Vitrinde Goldie'nin kitaplarından oluşan devasa bir sergi var ve beni onu düşünmeye mi sevk ediyor? Hayır, yok.

Dükkanın arka tarafına yakın.

Öyle olmasa bile, yine de onu düşünürdüm.

Ana kadın arka tarafındaki küçük spor reyonuna kaşlarımı çatarak bakarken aklımın bir köşesinde o var. Dükkân kalabalık. Müşteri sıkıntısı yok.

Ve *bu* da spor bölümü.

İki tam sıra bile yok, hokey hakkındaki tüm kitaplar. Futbol yok. Beyzbol yok. Futbol yok. Rugby yok. Sadece hokey.

Ne *oluyor* be?

Müdürün peşine düşmeden önce sevimli bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum ki, taçlı ve şövalye kostümlü ufak tefek bir insan bir sıra kitabın arasından koşarak geçti ve neredeyse bana çarpıyordu.

Onun hizasına kadar çömelıyorum ve dengesini sağlarken bir elimi onun yanında gezdiriyorum.

Goldie'nin geçen hafta sonu düğünde *beni* olmakla suçladığı korsana benziyor, dokuma yapıyor ve kendini sabitliyor. Ve hepimizin ihtiyacı olan son şey bir çocuğun kafasını kitaplığa çarpması.

"İyi misiniz, Madam Şövalye Pipsqueak?" En iyi İngiliz aksanıyla söylüyorum.

Uyuyor gibi görünüyor. Büyük ela gözleriyle bana bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Bu çocukla tanışmış mıydım? "*Köpekçik!*" diye bağırıyor.

Tatlı Bezelye askısında sallanıyor, kuyruğunu sallayarak küçük burnunu çocuğa doğru uzatıyor, çocuk da Tatlı Bezelye'nin bütün gün gördüğü tek şefkat kafasına vurulan darbelermiş gibi tahammül ettiği bir güçle onu okşuyor.

Küçük yalancı.

"Köpekleri sever misin?" Duh, Huxley. Tabii ki köpekleri sever. Kim köpekleri sevmez ki?

"Da doggie öp beni!" diye ciyaklıyor.

Etrafa bakıyorum. Kitap raflarının arasına çömelmişken ve okul öncesi bir çocuğun köpeğime saldırmasına izin verirken pek bir şey göremiyorum. Bu çocuğun ailesi nerede?

"Spor kitabı mı arıyorsun?" Ona sordum. "Hokey sevmiyorsanız şansınız yok. Birinin bu konuda yönetimle konuşması

gerekiyor. Takım için bir tane alıp bunu iletmek ister misin?"

Kıkırdıyor. "Komiksin."

"Teşekkür ederim. Annen nerede?"

Sırıttıyor. "Annemle birlikte değilim." "Babanla mı?"

Başını tekrar sallar. "Babamla birlikte değilim. Bu benim *doğum günüm!*"

"Gerçek doğum gününü kaçıracağım için teknik olarak senin *onursal* doğum günün ama dört yaşına giriyorsun, o yüzden öyle kabul edelim," diyor Goldie de aynı raf sırasının köşesini dönerken. "Merhaba, Fletcher. Bu bir sürpriz. Tatlı bezelye, çok tatlısın. Dikkatli ol, Hallie. Köpekçikten çok daha büyük olduğumuzu unutmamalıyız. Al bakalım. *Yumuşak* hayvanlar. Bu taraftan."

O nazik gülümsemelerinden biriyle gülümsüyor. *Bunu zorladığımı* söylemiyor, ama *sizi görmenin günümün en önemli olayı olduğunu* da söylemiyor. Sadece *tanıdığım bir insan olduğunuzu söylüyor, bu yüzden nazik olacağım.*

Kahretsin,
kahretsin.

Tıraş mı
oldum?

Pounders eşofmanlarımı mı giyiyorum?

Yine kıcımda *Pounders* mı yazıyor? Tam bir alet
gibi mi görünüyorum?

Benim tam bir pislik olduğumu mu düşünecek?

Tabii ki yapacak. Ben tam bir pisliğim.

Ama şimdi o da yanıma çömelmiş, vanilyalı kek gibi kokuyor ve küçük kızın elini tutup Sweet Pea'nın nasıl güzelce sevilleceğini gösterirken eğiliyor.

Yeğenine yardım ederken bana "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Okuma dersi arıyorum." *Fuuuuuuck*. İğneleme benim en iyi arkadaşımdır. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Sahibinin kızının yarı zamanlı bir iş aradığını duydum. Doğru yerde olabilirsiniz."

Goldie için bir puan daha. En son aynı anda birine sarılmak ve onu terslemek istediğimde evlenmişim. Ve şimdi terliyorum.

Bugün siyah taytı ve altın sarısı gözlerini ortaya çıkaran kalın mavimsi gri kazağıyla çok güzel. Acaba adını buradan mı aldı? Gözlerinden.

Saçı olamaz.

Ben Goldie'ye bakarken köpeğim -en iyi arkadaşım, sadık yoldaşım, beni herkesten üstün tutması gereken köpeğim- askısından kıpırdayarak çıkacak kadar heyecanlandığında, onun adını nasıl aldığını düşünüyorum.

"Köpekçik beni yakala!" diye bağırır küçük kız.

Sweet Pea, Goldie ve onun arasında dans ederken gülmekten yerlere yatıyor, tüm küçük uzun kahverengi vücudu sallanıyor, minyon kuyruğu daha sert sallanıyor, dili her ikisini de olabildiğince yalamak için fazla mesai yapıyor.

"Kim bu tatlı köpek yavrusu?" Goldie ceketini bir kenara bırakıp Sweet Pea'nın kucığına emeklemesine izin verirken mırıldanıyor. "Tatlı Bezelye çok tatlı bir köpek yavrusu. Evet, öyle."

"Puppy wick me too!" Hallie ağlıyor.

Tanıdık siyah saçlı bir kadın sıranın sonundan kaşlarını kaldırarak bize bakıyor.

Düğün.

Düğündeydi.

Eski erkek grubundan solo sanatçıya dönüşen

adamlar. Dükkanın sahibi.

Köpeğim de başıboş dolaşıyor ve müşterilere saldırıyor.

Kahretsin.

Tatlı Bezelye'yi yakalayıp askısına geri koyarken bir yandan da adını hatırlamaya çalışıyorum. E-bir şey. Eloise?

Emma mı? Düğünde bir kitapçı dükkânı olduğunu ve *benim* de kitapçım olduğunu söylediğinde noktalar birleşmemiştir.

Mahalle kitapçım.

Sweet Pea tekrar göğsüme yaslandığında, dizlerim gıcırdayarak ve kalçalarım inleyerek ayağa kalkıyorum. Bugünkü antrenman çok acımasızdı.

Ne kadar hazırlanırsanız hazırlanın, ilk birkaç gün acımasızdır. Takım en azından bunu doğru yapıyor.

"İçeriye işemiyor," diyorum kadına.

Goldie de ayağa kalkıyor, sırtışı daha da büyüyor. "Eğer yaparsa temizler," diyor kadına.

"Bu dükkân küçük köpeklerden çok daha kötülerini gördü," diye yanıtlıyor kadın. "Genellikle kendi çocuklarımla nezaketiyle." Goldie güler. "Sincap. Evcil sincabınızı hatırlıyorum. Ingrid, geçen haftaki düğünde Fletcher'la tanıştın mı?" *Ingrid*. Ben-bir-şey. E-bir şey değil.

Ingrid'in gözlerinde ışık belirir. "*Fletcher*. Fletcher. Evet. Seni hatırlıyorum.

Pounders, değil mi?" "Babam Pounders'da alışıyor!" Hallie diyor ki.

"Evet. Baban ve Fletcher birlikte çalışıyorlar," diyor Goldie ona.

Spor bölümüne doğru başımı sallıyorum. "Genişletmelisin."

Merhaba değil.

Seni tekrar görmek güzel değil.

Sadece *ben adamım, ben spor kitabı istiyorum*.

Şehirdeki profesyonel sporcuların yarısıyla tanıdık olma yolunda ağ kurmayı başardım ve burada tam bir serseriyim.

Goldie benim için "Fletcher ragbiye daha fazla ilgi çekmeye çalışıyor," diye yorumluyor.

Ingrid'in gülümsemesi özür dilemeye dönüşür. "Burada geniş bir spor bölümümüz yok. Müşteri kitlemiz çoğunlukla kadınlardan oluşuyor." Hokey rafına bir kez daha göz gezdiriyorum.

Ingrid ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Nereye baktığıma bakmıyor bile ama gülümsemesi mahcup bir hal aldığında

ne demek istediğimi anladığı belli oluyor.

"Kızım büyük bir hokey hayranı," diyor. "Aslında o da oynuyor."

"Kızlar da rugby oynayabilir."

"I pway wugby!" Hallie anons ediyor. "Ben scwum! *Grrrrrrr*."

Bu çocuğu sevimli olmaktan alıkoyan tek şey Silas'ın çocuğu olması. Onun suçu değil.

"Kızlar da futbol oynuyor. Ve lakros. Ve futbol..." Goldie'nin sırtışı muzipleşiyor ve ben hayatımda hiç isilikten kurtulduğuma bu kadar sevinmemiştim. Ya da Silas Collins'in büyükannemle sevişmesini düşünmeye bu kadar muhtaç olmamıştım.

Düğünde bütün gece sikimi kontrol altında tutan şey

buydu. Bugün sadece yarısı çalışıyor.

Sikeyim.

"Ve beyzbol," diyor Goldie. "Beyzbol da harika bir spordur. Buraya her zaman beyzbol oyuncularını gelmiyor mu?"

"Aşk romanlarını satın alıyorlar," diye tersliyor Ingrid.

Ama bunun deadpan olduğundan emin değilim.

İfadesi tamamen doğru gibi görünüyor.

Goldie bana baktı ve omuz silkti. "Aşk romanlarından zarar gelmez. Bir iki şey öğrenebilirsin."

Ingrid kahkahalara boğuldu.

"Çıktığımız" dedikodusunu duymuş olmalı.

"Doğum günü kızı için kitap buldun mu?" Ingrid soruyor.

Goldie, yakındaki bir rafa koyduğunu fark etmediğim küçük bir çocuk kitabı yığınına kapıyor. "Çocuk zombi resimli kitap bölümünüzde de biraz eksiklik var ama biz galip geldik."

Ingrid kuru bir sesle, "Sadece stokta tutamıyoruz," diyor ve sonra iki kadın da gülmekten kırılıyor. "Sizi aramaya hazır mısınız?" diye sorar Goldie'ye.

"Evet, lütfen. Doğum günü kızı ve benim sırada bir atla randevumuz var."

"Oh, bir at. Bu heyecan verici. Başka ne heyecan verici biliyor musun? Doğum günü kızları kitapçıma geldiklerinde çıkartma alıyorlar."

Onları tezgâha kadar takip ettim ve nedenini bilmiyorum. Bütün amacım, spor bölümünde yoksa rugby kitaplarının stoklanması konusunda mağaza sahibiyle konuşmaktı. Onu da hallettim. Gitme vakti geldi.

Onun yerine, Goldie beni manyetik olarak çekiyormuş gibi oyalanıyorum.

Goldie'yle "çıktığımız" için çekip gitmemin tuhaf olacağı da aklımın bir köşesinde.

Ön taraftaki kasada Ingrid bir kutu çıkartma çıkarır ve doğum günü kızı için tezgâhın üzerine koyar. "Bir tane seçmek ister misiniz?"

Hallie zaten tezgâhta duran bir tabureye tırmanıyor -Grid'in bir profesyonel olduğu belli- ve sanki pamuk şeker, doğum günü pastası ve zıplama evi bir aradaymış gibi şaşkınlıkla çıkartmalara bakıyor.

Ya da benim köpeğimmiş gibi.

"Dört çük istiyorum," diyor yeğeni.

"İki taneye ne dersin?" Goldie diyor

ki. "Dört."

"Diğer doğum günü kızları ve erkekleri için birkaç çıkartma

bırakmalıyız." "Ben de doğum günü kızıyım."

"Gelecek ay gerçek doğum gününü kaçıracağım için onur duyuyorum. Ve doğum gününü yaklaşık yirmi milyon kişiyle paylaşıyorsun. Yani bu yıl iki doğum günün varsa, bu teknik olarak kırk milyon kişiyle paylaştığın anlamına mı geliyor?"

Ah, şu mulish bakışı.

O şaşkın bakışı tanıyorum.

Çocuğun babası bunu her zaman takıyor.

Hallie, "Bir köpek istiyorum" diyor.

"Ben alırım," diyorum. En yakındaki raftan rastgele bir aşk romanı alıp Goldie'nin yanına gidiyorum. "Bu ve on çıkartma lütfen. Doğum günü kızının seçimi."

Heh.

Bu Silas'ı kızdırır.

Goldie bana öyle bir bakıyor ki beynimin tam olarak nerede olduğunun farkında ve bana katılıyor.

Şuna bak.

Yine gülümsüyorum.

"Siz ikiniz gerçek misiniz, yoksa bu bir PR çalışması mı?" Ingrid bir grup çıkartmayı yırtıp çocuğa verirken şöyle diyor.

"Dokuz gün içinde *ülkeden ayrılıyorum*," diyor Goldie.

Yeğeni taburede olmanın avantajını kullanarak uzanıp Sweet Pea'yi tekrar sevmeye çalışırken ben de bir kolumu ona doluyorum. "Evlat edindiğim ikinci ülkeme gitmek için."

Ingrid'in tüm yüzü bir gülümsemeyle savaşıyor gibi görünüyor. "Silas buna bayılıyor olmalı. Genel olarak flört etmenize ne kadar bayıldığını düşünürsek..."

Goldie neşeyle, "Bütün yıl aldığı en iyi haber," diye yanıtlıyor. "Eğer içeri gelirse, bizi depoda öpüşürken yakaladığını ve yodeling turşularından biriyle bizi ayırmak zorunda kaldığını falan söyler misin?"

Ingrid ona bakar, kıpkırmızı kesilir ve doğum günü kızının seçtiği zombi çocuk kitaplarını sıraya koymadan önce hızlıca "Tabii ki" diye kekeler.

"Ben hallederim." Goldie'yi yolumdan çekip telefonumdaki kredi kartı uygulamasını açıyorum. "Kitabımı ve çıkartmalarımı da koy."

Goldie, "Hallie'nin doğum günü hediyelerini kendim ödeyebilirim," diyor.

"Her gün bir iyilik yapıyorum. Bu da bugünün. İtiraz edemezsin yoksa karmamı mahvedersin." Ben karmaya inanmam.

Goldie bunu biliyor. Bana bakışından anlayabilirsin.

"Eğer satın alıyorsa..." Ingrid sırtarak mırıldanıyor.

"*Taşıyorum* ve tüm kitaplarım için zaten ikinci bir depolama birimine ihtiyacım var. Kim öderse ödesin, başka bir şeye ihtiyacım yok."

Tezgâhın üzerindeki küçük bir sergide duran üç çikolatayı alıyorum. "Bunları ekle. Tüketilebilirler. Çikolata sever misin, Hallie?"

Çocuğun satın alınabileceği bir fiyatı var ve görünüşe göre bu fiyat bir köpek, on çıkartma ve bir çikolata. "Sen benim yeni arkadaşımın," diyor bana. "Çok tatlısın. Ve hoşsun. Köpeğini sevdim. Kanka olacağız."

Saçmalık ve lanet.

Silas'ın çocuğu benim arkadaşım olmak istememeli. "Bu kötü bir fikir." Çenesi sallanıyor ve gözleri parlıyor.

"Ve kötü fikirleri severim. Ve zombileri," dediğimi duyuyorum. Goldie ağzına bir yumruk atarak kahkahasını bastırıyor.

Şu ağız.

O ağızla ilgili kurduğum fanteziler.

"Teşekkür ederim, Fletcher." Altın sarısı gözleri dans ediyor. "Çok naziksiniz." "Gow-die Teyze, bizimle ata mı binecek?" Hallie diyor ki. "Doğum günüm için arkadaş istiyorum."

Bu kötü bir fikir.

Bu *en kötü* fikir.

Goldie, "Babanla iş yapmaya gitmek zorunda kalabilir," diye yanıtlıyor.

Evet.

Evet, o.

Hallie'nin çenesi daha sert sallanıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Hayır. Günün geri kalanında boşum." Bir kez daha, ağızım konuşmak için beynimden izin istemedi.

Ayrıca, teknik olarak doğru değil.

Babama onu daha sonra görüntülü arayacağıma söz verdim. Ertelemeye devam et.

Bir kez daha ertelemenin zararı olmaz. İkimiz de aramalardan bir şey elde etmiyoruz. Ben hayal kırıklığı yaratan bir yükümlüyüm.

Her zaman öyleydi.

"Üç tavuk göğsü, yarım kilo çiğ ıspanak, bitkisel bir enerji içeceği yemeye, masaj yaptırmaya, soğuk bir banyoya girmeye ve ardından yarın tekrar antrenmana başlamadan önce on saat uyumaya ihtiyacın yok mu?" Goldie diyor ki.

Sesinde çaresiz bir nota var. O da Silas'ın çocuğunun Goldie Teyze'yle olan onursal doğum günü randevusunu basmamın ne kadar kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalı.

Tüm kitapların, çıkartmaların ve çikolataların parasını ödemek için telefonumu kredi kartı okuyucusuna dokunduruyorum.
"Daha çok zaman var."

Eve gidip tam olarak onun önerdiği şeyi yapmak istiyor muyum? Dürüst olmak gerekirse, evet.

Yorgun, ağırlı kaslar için oldukça iyi bir iyileşme.

Ama Hallie burnunu çekiyor. "Arkadaşım ve köpeğimin geniş hoooooowses'larını ve bizimle teeeaaa'ya gelmelerini istiyorum." Buna nasıl hayır diyebilirsin ki?

Ağlıyor.

Pisliğin teki olabilirim ama bir kalbim

var. Ayrıca, *çay* mı dedi?

Yürümeye başlayan çocuk-okul öncesi çocuk-her neyse o dilinde akıcı değilim

ama *çay* dediğine yemin edebilirim. İngiltere'den ayrıldığımdan beri iki aydır iyi

bir fincan çay içmedim.

Goldie'ye bakıyorum, *bugün tek kurtarıcı özelliği yeğenin ağlamasını engellemek olan değersiz bir adamım, her ne kadar bu korkunç, berbat, korkunç bir fikir olsa da ve ayrıca çay dediğinde ne demek istiyor?*

Gözlerini sıkıca kapatır ve bir nefes üfler. "Tamam. Tamam." Ve sonra ekledi, çok katı bir şekilde, "Ama fotoğraf yok." Yutkunuyorum.

Stern kütüphanecisi Goldie çok seksi.

"Anlaştık."

"Arkadaşım geniş atlara binip bizimle çaya mı geliyor?" Hallie burnunu çekerken Goldie'nin elini çekiştirerek tekrar söylüyor. "O da gelebilir ama atlar için fazla büyük olabilir ve çay için fazla meşgul olabilir."

Çay dedi.

Çay dedi.

"Çok büyük değil," diyor Hallie.

Goldie onun seviyesine inmek için önünde çömeliyor. "Bu *senin* doğum günü randevun Hallie. Bizimle başka birini istediğine emin misin?"

Ingrid, Hallie'ye bir çıkartma uzatır ve küçük kız çıkartmayı alıp titizlikle karnının tam ortasındaki şövalye kostümünün üzerine yerleştirir.

Bu bir ejderha.

Bu lanet bir ejderha çıkartması.

Çocuk üç yaşında ve öldürdüğü tüm ejderhalar için rozet koleksiyonuna başlıyor. Yan duruyor ama takıyor.

Hoşuma gitti.

"O da geldi," diyor Hallie. "Köpeğini sevmem için beni ıslattı ve buzlu kek

aldı." "Çaydan önce mi sonra mı?" Goldie'nin yüzü tamamen asık.

Evet, *çay*.

"Bof."

"Zamanımız olmayabilir."

Hallie ona bakar.

Goldie kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bugün *senin* doğum günün ama doğum günü kızları bile zamanı kontrol edemez." Hallie huysuzca, "Ben edebilirim," diye cevap verdi. Tıpkı babası gibi.

Ingrid usulca kıs kıs güler.

"Fletcher'ın da gelmesini istediğinden emin misin?" Goldie sorar.

Hallie göğsünü kabartarak ejderha çıkartmasını gösteriyor. "O benim dostum."

"Umarım erkeklerin seni satın alabileceği yaşa geldiğinde birkaç çıkartma ve çikolatadan daha fazlasına sahip olursun."

Hallie'nin burnu kırışır.

Ingrid öksürüyor ve elindeki kitap çantasını bana doğru itiyor. "İzninizle. Rafları doldurmayı bitirmem gerekiyor. Goldie, gitmeden önce uğrayıp stoklarımın geri kalanını imzalayabilir misin?"

"Salı günü için takvimimdesin."

"Haftaya görüşürüz o zaman. Mutlu yıllar, Hallie. Keyfini çıkar. Sadece bir kez dört yaşına giriyorsun. Yani, iki kez, ama bir kez."

"Ben *her zaman* dört yaşına giriyorum," diyor Hallie. Tabureden inip elimi tutuyor, sonra Goldie'ninkini de tutuyor. "At zamanı!"

Goldie'nin gözleriyle

tanıştım. Çok anlamlılar.

Henüz ağzını açmadı ama çok ama çok şey söyledi.

Silas çok kızacak. Normalde bu beni mutlu eder ama işin içinde onun çocuğu olunca nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Ayrıca öpüşmüyoruz. Sakalını sevdim. Öpüşmüyoruz. Bu kötü bir fikir. Ama yeğenimin doğum günü randevusuna kendini sokacaksan, bunu bir daha yapmaman için seni çocuklarla tahammül edebileceğin sınıra kadar tereddüt etmeden zorlayacağım.

Olayların bu şekilde gelişmesine en az onun kadar üzülmem için her türlü neden olmasına rağmen sırtıyorum.

Bu eğlenceli olacak.
İşkence ama aynı
zamanda eğlenceli.

Goldie

KARDEŞİM BENİ ÖLDÜRECEK.

Hallie artık bir köpek istediği için değil.

Parktaki atlıkarıncada ona pamuk şeker aldığım için ya da öğleden sonra serinliğinde ceketinin düğmelerini açık bıraktığım için değil.

Atlar yüzünden değil. Atlar atlıkarınca atları ve her yıl doğum gününde Hallie'yi atlara binmeye götürüyorum. Yani Hallie bu akşam eve döndüğünde at istediğini söylese bile bir şey olmayacak.

Ayrıca Silas, eğer isterse ona bir atlıkarınca atı -sadece at- alacaktır.

O ekstra. Ayrıca, doğum günü kostümünü bugün için özel olarak yaptırdı ve gelecek ayki prensesler ve şövalyeler doğum günü partisinden önce büyüme atağı geçirirse, kostümü ayarlayacak veya yeniden yaptıracak.

Muhtemelen Goldie-and-Hallie teyzemin doğum günü randevusuna kazara gittiğim için kızmayacaktır bile. Benim birileriyle çıkmam konusunda ne hissettiğiyle karşılaştırıldığında bile.

Ve benim bir randevum olduğu için ne kadar sinirleneceği ile takımındaki can düşmanı Fletcher'ın kızının erken doğum günü kutlamasını bastığı için ne kadar sinirleneceği *karşılaştırılabilir*.

Bizimle atlıkarıncaya *bindi*.

Kenarda kalabilirdi. Uzaklaşabilirdi. Hallie'nin atlarla, pamuk şekerle ve daha sonra gelecek olan çayla dikkatinin dağılmasına izin verebilirdi, ama bunun yerine bizimle birlikte atlıkarıncaya bindi, Sweet Pea göğsündeki askıya sıkışmıştı, Hallie hepimizin bir selfie'sini çekmesini istediğinde fotoğraflarla ilgili kuralımı tamamen çiğnedi, bize İngiltere'de buna *ussie* dendiğini söyledi.

Atlıkarıncanın yanındaki bankta otururken Hallie mavi pamuk şekerini çiğneyip Sweet Pea'ye yedirmeye çalışırken yaşlı bir kadın "Ne kadar değerli bir aile," diyor.

Ben ona gülümserken Fletcher'ın kulakları pembeleşiyor. "Teşekkür ederim. Araba hırsızlığı suçundan hapse girmeden önce son birkaç dakikamızı birlikte geçiriyoruz."

"Ya da kendi mezarıma," diye mırıldanırken, kadın tutarsız bir şeyler kekeliyor ve parkta diğer yöne gitmek için hızla rotasını değiştiriyor.

Şimdiye kadarki tek kurtarıcı lütuf?

Fletcher ve Goldie Copper Valley'deki en şirin çift olduğu için kimse tarafından fark edilmedik!

Bandwagon.

Muhtemelen bu gece hava daha soğuk olduğu içindir. Atlıkarınca açık olduğu için şanslıyız. Kışın özellikle hafta içi saatler düzensizdir.

"Onu bu gece annesine geri götüreceğim," diyorum. "Duymama ihtimali var." "Bayan *Bu*

Onu Çıldırtaacak ve Ben Bu Konuda Başım Dönüyor nerede şimdi?"

"Çizgiler vardır. Bu çizgiyi aşmakla kalmadık, onu ayaklar altına aldık, ateşe verdik ve üzerinde küflü lokumlar kızarttık. Ama sorun değil. Sorun değil. Ona Sweet Pea ile takılmak istediğini ve senin bu işe karışmadığını söyleriz."

"Fletcher pamuk şeker ister mi?" Hallie bir avuç ufalanmış, ıslak, mavi şekeri onun yüzüne doğru itiyor ve onu bana cevap verecekmiş gibi ağzı açık yakalıyor, bu da elini ağzına soktuğu anlamına geliyor.

Gözleri çaprazlaşıyor ve sonra kısılıyor. "Mm,"

diyor. "Fletcher daha fazla getir!" diye bağıyor.

"Oh, saate bak!" Çantamı kapıp ıslak mendilimi çıkardım, kolundan tutup elindeki ve yüzündeki tüm maviliği silmeye başladım. "Çaya yetişmek istiyorsak otobüse atlamamız gerekiyor. Fletcher'a Sweet Pea'nin oynamasına izin verdiği için teşekkür ettiğini söyler misin?"

Yanlış bir şey söyledim.

Yanlış yanlış yanlış.

Hallie'nin çenesi dışarı fırladı, gözleri kısıldı ve bana üç yaşındaki *haliyle* "*Nesi var lan bunun?*" der gibi baktı.

Siz bayan? Bakın. "Fetcher ve Sweet Pea bizimle çaya geliyor."

"Rezervasyonumuz sadece iki kişilik ve köpekleri içeri almıyorlar."

Neredeyse dört yaşındaki çocuklar söz konusu olduğunda mantık benim dostum değil. Onun çaya gelmesini istediğini unutmaması ihtimali de yok.

Bunu biliyorum ama yine de umut beslemeye devam ediyorum.

Silas'ın bir erkekle görüştüğümü her öğrendiğinde takındığı yüz ifadesinin aynısını takınmaya başlamışken *neden* umudumu koruyorum, hiçbir fikrim yok.

Sanırım o seviyede iyimserim.

"Ama belki başka bir zaman bize katılmaları için başka bir rezervasyon yapabiliriz?"

Çabucak ekliyorum. "Dey *bugün* geliyor."

"Bir dahaki görüşmemizde onlara anlatacak bir şeyin olsun istemez misin? Arkadaşlarımızdan uzakta zaman geçirmek iyidir."

"Dey *bugün* geliyor."

"Bugün onun doğum günü," diyor Fletcher. "Kuralları o koyuyor."

Ben de ona "Senin *neyin var?*" der gibi baktım.

Pislik sırtışını bastırır. "Tatlı Bezelye'nin hızlı bir tuvalet için iyi bir yer bulması gerekiyor."

"Onu ben alıyorum!" Hallie banktan atlıyor ve Fletcher'ın mini dachshund'u tuvalet yolculuğu için bağladığı tasmayı kapıyor.

"Sen de bizimle çaya gelmek zorunda değilsin," diye fısıldıyorum ona, Tatlı Bezelye'yi bir ağaca doğru çekerken onu takip ederken. "Muhtemelen seni kapıdan içeri bile almazlar. *Aylar* öncesinden rezervasyon yapıyorlar, yani seni *ve bir köpeği* rezervasyona ekleme şansım sıfır."

Ben konuştukça gözleri daha da parlıyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Ego. Yine de eğlenen bir gülümsemeyi bastırıyorum çünkü kendini o kadar ciddiye aldığını sanmıyorum. Gerçekten ciddiye almıyorum. "Do *Onlar* mı?"

"Yapacaklar."

"Sesin kime benziyor biliyor musun?"

Asil burnu bir anlığına kırışıyor ve ardından bana bir sırtıtma daha yapıyor. "Büyüleyici." "Ne?"

"Bir kez olsun benimle gelmek istemediğini *söylemedin.*"

Bunun talihsiz bir sebebi var. Ve bu ona verdiğim sebep değil. "Kibarlık yapıyorum." Daha geniş gülümsüyor.

Bir elimi Hallie'nin omzuna koyup onu durduruyorum, böylece ceketinin fermuarını şövalye kostümünün üzerine çekebiliyorum, bu muhtemelen gereksiz ama yine de bana yapacak bir şey veriyor. Belki otuz dakikalık bir gün ışığı kaldı. Çay evine yürüyebiliriz ama Hallie belediye otobüslerine binmeyi seviyor, bu yüzden ikimiz için de otobüs biletlerim hazır.

Sweet Pea, yılın bu zamanında çiçeklerden yoksun küçük bir çiçek bahçesine gelene kadar tasmağını uzatabildiği kadar uzatıyor, içine işiyor, sonra çömelecek bir yer bulmadan önce bir dakika etrafı kokluyor ve küçük bir yük de bırakıyor.

Fletcher ürkmekten temizliyor, ellerini dezenfekte ediyor ve ona bir ödül veriyor. "İyi köpek yavrusu." Fletcher küçük bedenini okşarken kız gözlerinde büyük bir hayranlıkla ona bakıyor.

Hallie yine, "Fetcher çaya gel," dedi. "*Pwease*, Gow-die Teyze?"

Oh Tanrım.

Pwease'i çıkardı.

Birdenbire ayrılacağımı ve onu aylarca göremeyeceğimi anladım. Görüntülü görüşme yaparız ama bir daha ne zaman Copper Valley'de olacağımı bilmiyorum. Silas, eğer şehirde kalabilecekleri güzel bir yer bulursam, Pounders'ın ara haftasında onu beni ziyarete getireceğini söylüyor ama bu hayalperest bir düşünce.

Brittany ailemizin Hallie ile düzenli olarak takılmasına izin verme konusunda ne kadar rahat olsa da, *bebeğimi benden yirmi beş milden fazla uzağa götürmeyeceksin* gibi güçlü hisler yayıyor.

Onu suçlayabileceğinden değil.

Silas, Hallie'ye tapıyor ama sınırlara saygı gösterme konusunda her zaman en iyisi değil. Ya da bazen bir yetişkin olmakta.

Onunla başka bir ülkeye giden bir uçağa binmesine izin vermek mi? Bunun olacağından şüpheliyim.

Ve Londra'dan döndüğümde arabamı alıp yüklemekten başka bir şey için Copper Valley'e geri dönmeyeceğim.

Bu yüzden yeğenimle bir sonraki takılma şansım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. "*Pwetty pwetty pwease?*" Hallie diyor ki.

Lanet olsun.

Gözlerim yanıyor.

Onu bir daha şahsen gördüğümde her seferinde *r*'lerini ve *l*'lerini net bir şekilde söylüyor olabilir. Bu beni son kez *üzdüğü* an olabilir.

"Doğum günün için gerçekten bunu mu istiyorsun?" Ona sordum. Başını salladı.

Ve pes ediyorum.

Gerçekten mi?

Silas ve Fletcher'ın takım arkadaşı olarak ilişkileri olmasaydı, hemen pes ederdim. Fletcher'ı severim.

Uzun zamandır takıldığım en eğlenceli egoist ve sinir bozucu kişi. Ve ülkeden ayrıldıktan sonra onu da görmeyeceğim.

Derin bir nefes çekiyorum ve kalbimin tam olarak yanlışı şekilde çarpmasına neden olduğu için şimdiden pişman olduğum bir şey yapıyorum. "Fletcher, çay içmek için bize katılır mısınız?"

Bana çok uzun süre baktı. Hem de çok yoğun. Nabzımın hızlandığını hissettiğinden ve muhtemelen yıllardır son kez yapacağım bir şeyle daha yüzleşirken burnumun arkasında oluşan ısıyı hissettiğinden eminim. "Sadece çayı doğru yaparlarsa."

Bir kez göz kırpyorum ve sonra gerçekten gülüyorum. "Bunu düzeltebilir misin?"

"Üç farklı kıtada, bu kıtalardan biri neyin doğru olduğunu bilmese bile." Ciddi mi bu adam?

"Kuzey Amerika," diye açıklıyor. "Siz buradakiler doğru düzgün çay nasıl yapılır bilmiyorsunuz." "Çay çay çay!" Hallie şarkı söylüyor.

Ve bir süre sonra, *hiç* de sık giyinmediği lüks çay evine tatlı dille girdikten sonra Fletcher, zarif sandalyeler, ağır kaşıklar ve narin çay fincanları ve tabaklarıyla sık bir şekilde kurulmuş masaya oturup Hallie'ye çay dökmenin ve fincan tutmanın doğru yolunu gösterirken bir prenses tacı takmayı kabul eder.

Onun çayı sıcak çikolata.

Benimki Darjeeling. Fletcher kendisi için Lapsang souchong sipariş etti.

Her birimiz için getirilen iki küçük çaydanlığa dokunduğunda da yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yeterince sıcak değil. Çaydanlığı ısıtman gerekiyor."

Porselen, tek porsiyonluk çaydanlığımı alıyor, içine kaşıkla yaprak çay koyuyor ve ardından metal sürahideki sıcak suyu yaprakların üzerine döküyor. Bunu kendisi için de tekrarlıyor, sonra saatine bir zamanlayıcı kuruyor.

Tatlı Bezelye onun göğsüne sokulmuş ve usulca horluyor.

Hallie'ye "Serçe parmak yok" dedi. "İşte. İngiltere'de böyle tutuyorlar."

Çiçekli porselen çay fincanını minicik kulpundan tutarak büyük eline alıyor ve fincanın İngiliz usulüne uygun olarak nasıl tutulacağını gösteriyor. "Serçe parmaklar aşağıda. Şu anda çay fincanının tamamını tutman sorun değil, çünkü hala küçük bir insansın, ama ellerin büyüdüğünde, sadece sapından tutacaksın."

Yeğenimle çay içen dev rugby oyuncusunu görünce kalbim küt küt atıyor. Silas bunu görebilseydi, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Silas, Fletcher'a bir şans bile vermedi.

Hallie, "Vücudum yaşlandıkça ellerim de yaşlanıyor," diyor.

"Doğru. Ellerin güçlendiğinde demeliydim." "Ellerim *grrr* gibi uzuyor."

"Bir rugby topunu avuçlayabilir misin?"

İki elini de ona doğru uzatıp ileri geri sallıyor. "Onlar çok küçük, siwwy!"

"Ellerin bir rugby topunu avuçlayacak kadar büyük ve güçlü olduğunda, çay fincanını sapından tutmalısın.

Anlaştık mı?" "Çayımı şimdi içiyorum, lütfen."

"Yeterince iyi." Fincanı ona geri uzatır.

İki elini bıyığın etrafına koyuyor ve tüm yüzünü içine sokarak krem şantili ve sıcak çikolatalı bir bıyık çıkarıyor. "*İşte* bıyık böyle takılır," diye mırıldanıyorum.

Bana şöyle bir bakıp gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarları yukarı kalkık.

"Çocuklarla aran iyi."

"Ben bir çocuğum."

"Çok az çocuk profesyonel spor kariyerleri konusunda bu kadar iş odaklıdır." Ve bir odada söylenmeyen şeylere karşı dikkatli. Çeşitli durumların neye ihtiyacı olduğu konusunda sezgisel. Genelde köpeklere izin verilmeyen bir yerde iki kişilik bir masaya üçüncü ve dördüncü kişi olarak kendisini ve köpeğini oturtması için bir ev sahibiyle konuşabiliyor.

Prensес sarayı odasındaki mutfığa yakın arka kapının yanındayız. *Acele bir çıkış yapmanız* gerekirse

Ev sahibesi bizi oturturken, kim olduğumuzu bildiğini bize söylemeden söyledi. Burada yanımızdan çok az misafir geçecek ve pencere de yok.

Fletcher ona bir 50'lik verdi ve mahremiyetimiz olduğundan emin olmasını istedi. *Bir çocukla birlikteyiz. Onu bu işe karıştırma*, dedi.

Bakışlarımı uzun, ciddi bir an boyunca tutuyor. Adam yetişkin ve zeki olduğunun söylenmesinden hoşlanmıyor. Ama saatinden gelen kısık bir bip sesi onu kurtardı. "Çay hazır."

Zarif süt sürahisine uzanıyorum ama beni durduruyor. "Önce çay."

"Önce süt sanmıştım."

"Bunu İngiliz usulüne uygun yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" "Önce sütü koymuyorlar mı?"

Gözlerini deviriyor. "Sarayda yok. Onların çay fincanları sıcak çayı döktüğünüzde çatlamıyor, bu yüzden önce sütün girmesine gerek yok."

"Fletcher Huxley, gizliden gizliye bir İngiliz hayranı mısın?" Fısıldıyorum.

Kulakları yine pembeleşiyor. "Gençlik yıllarımda, bulunduğum yere uyum sağlamayı severdim. İstersen şeker de var. Çay fincanınıza girdikten sonra."

"Peki ya şimdi?"

"Çayıma şeker atmam."

Sorduğum şey bu *değildi* ve o da bunu biliyordu. "Neden uyum sağlamaya çalışmıyorsun?"

"Karışık bir ortamdayız ve bunu tartışamayız." Önce benim çayımı dolduruyor, sonra da kendi çayını. Bir fiske süt ve bir parça şeker ekledikten sonra kaşığımyı elime aldığımdaya, kendi eliyle elimi kapatıyor. "Çalkalama. Yavaşça karıştır. Daire şeklinde değil, ileri geri yap. Bu şekilde."

Bana dokunduğuna dair bir akım kolumdaya vızıldıyor. "Çay konusunda çok seçicisin." "Eğer bir şey yapacaksan, doğru yap."

Çayımı koymama yardım ettikten sonra kendi çayını yapıyor. Çayını yudumlarken onu izliyorum. Fletcher için höpürdetmek yok. Ama o hâlâ dev gibi, aşırı kaslı, dövmeyle bir adam ve bir doğum günü kızını eğlendirmek için taç takıyor ve muhtemelen çıplak eliyle ezebileceği zarif bir çay fincanından özenle çayını yudumluyor.

Bu gece burada bizimle birlikte olarak ne yaptığını merak ediyorum. Bu etkinlik onun için nasıl bir rol oynuyor? Bu Silas'a karşı bir güç gösterisi mi ve doğal hayatımın geri kalanında bunu duyacak mıyım?

Yoksa burada, benimle ve Hallie'yle birlikte olmak mı istiyor, çünkü biz arkadaşız ve o da bazen çok fazla adalı oluyor?

Şehirde her yaştan ve her kesimden pek çok arkadaşım var ama Miller'dan ayrıldığımdan beri benden yaklaşık kırk yaş büyük olmayan hiç kimseyle *sıkı fıkı* olmadım. Fletcher'la takılmak bana eskiden sahip olduğum şeyleri özletiyor.

Kadınlarımı dünyalara değişmem ama bazen ben de iki yıl önce vazgeçtiklerimi istiyorum.

"Sammiches!" Sunucumuz üç katmanlı tepsilerimizi getirip her birimizin önüne koyarken Hallie haykırıyor. Hallie'nin sıcak çikolata bıyığı, Fletcher'ın eski bıyığıyla yanlış türden bir zaferle savaştık kadar destansı ve eve döndüğünde tüm şeker vızıltılarını sona erdirmek için şeker vızıltısına sahip olacak.

Brittany muhtemelen ülkeyi terk ettiğim için mutludur.

Ama aynı zamanda Hallie'yi banyo yaptırabilirsek fena çarpacak.

Sunucumuz hangi sandviçlerin hangileri olduğunu, reçel çeşitlerimizi ve alttaki tatlıları gösterdikten sonra herhangi bir sorumuz olup olmadığını soruyor.

"Bu gerçek kaymak mı?" Fletcher orta kattaki bir ramekini işaret ederek soruyor.

Sunucumuz ona gülümsüyor. "Şefimiz İngiliz. Bu gerçek kaymak. Ama krem şantiyi tercih ederseniz-"

"Bir bardak kaymağa ihtiyacım olacak."

Adam ciddi.

Tamamen çok ciddi. Ve son derece sevimli.

"İngiltere'de başka neleri özlüyorsun?" Sunucu gittikten ve Hallie parmak sandviçlerine yumulduktan sonra ona soruyorum.

Kendi tepsisine o kadar uzun süre bakıyor ki soruma doğru dürüst bir yanıt alamayacağımı anlıyorum. Arkadaşlığımızın yarısının buna dayandığını düşünürsek, bu beni şaşırtmıyor.

Ya da beni rahatsız et.

Ama sonra, çok yumuşak bir sesle "Benim takımımyı" dediğini duydum.

Ve yıllar önce o VIP süitinde olanları açıklığa kavuşturduğumuza göre, Fletcher'ın hayatıma neden girdiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Hikâyesinin tamamını bilmiyor olabilirim ama size en yakın arkadaşlarınızı kaybetmenin kalp kırıklığını anladığından eminim. Bir sonraki adımda nereye sığacağınızı bilmemenin getirdiği eşsiz yalnızlığı anlıyor. Başka bir yere gitme ihtiyacıyla-

Hayatınızda aniden eksik olan şeyi bulmak için başka herhangi bir yerde. "Ben de Copper Valley'de bunu özlüyorum," diyorum usulca.

Bakışlarımı rahat olması gerekenden daha uzun süre tutuyor.

Sonunda gerçeğin ortaya çıktı, Koç Goldie. Sen de sahte uyum sağlıyorsun. Sen de bizim gibi kaybolmuşsun.

Çayımı yudumlayıp bir parmak sandviçe uzanıyorum, sonra Hallie'ye hangi sandviğin hangisi olduğunu açıklamak için duraklıyorum.

Dinliyor, sonra alt rafta duran brownie lokmasına dalıyor. Görünüşe göre somon balığı neredeyse dört yaşındaki bir çocuk için şekerle aynı çekiciliğe sahip değil. Kim bilebilirdi ki?

Fletcher hala kendi çay bardağının üzerinden beni izliyor. Ona süt ya da şeker yok. Ama kendimi yargılanmış hissetmiyorum.

Anlaşıldığımı hissediyorum.

Tam da ülkeyi terk etmek üzereyken.

Rakamlar.

Ve onu görmek istemesem bile, onu görmek isterdim.

Yatağa gidip duymamış gibi yapmalıyım. Yarın önümde uzun bir antrenman günü daha var.

Bunun yerine koridor kamerasını kontrol edip Goldie'nin geldiğini doğruluyorum ve kapıyı açmadan önce kendime gülümsemeyi kesmemi emrediyorum. Bugün garipti.

Antrenmanlar zordu. Takıma uyum sağlama konusunda ilerleme kaydedemiyorum. Motivasyon konuşmamın

adanmışlığı yerine egom olarak görüldüğünü çok çabuk fark ettim ve bu beni her geçen gün daha da zorluyor.

Özellikle de başka bir ülkeden Amerikan ragbisine kariyerinin son dönemlerinde gelen tek eski yıldız ben olmadığım için.

Ligin geri kalanında İrlanda'dan, Yeni Zelanda'dan, Almanya'dan ve Güney Amerika'dan gelen oyuncular var. Holt Kanadalı. Birkaç yıl benimle aynı ligde oynadı ama çocuklar bunu önemsemiyor. Bu yüzden içim içimi yiyor.

Sanki sorun

benmişim gibi. Ki

muhtemelen öyleyim.

Bugün antrenmandan çıkıp kitapçada Goldie'ye rastladığımdan beri aklımdaydı.

Onunla karşılaşmak, gülümsediğinde göğsümde o istenmeyen hissi uyandırdı.

Ve annem ölmeden hemen öncesinden beri ilk kez atlıkarıncaya binmek bana başka şeyler hissettirdi. Çay içmek, Goldie ve Hallie'ye nasıl yapıldığını göstermek de öyle.

Ve şimdi kapımın diğer tarafında duruyor, kameradan net olarak göremediğim bir şeyle uğraşıyor. Kapıyı açıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Lanet olası kalp.

Bunu yapmaması gerekiyordu.

"Hallie tacını çayda unuttuğunu fark edince çok üzüldü, bu yüzden onu sana geri getireceğime dair bana söz verdirdi." Goldie ışıltılı metal bir nesneyi bana doğru itti. "Onu takmak zorunda değilsin ama artık yeğenime sözümü tuttuğumu dürüstçe söyleyebilirim."

Kapıyı daha geniş açıyorum, sessizce onu içeri davet ediyorum, kabul etmesini isteyip istemediğimden emin değilim.

O da içeri girip girmeme konusunda kararsızmış gibi bana bakıyor, tacı hâlâ elinde evirip çeviriyor.

"Akşam yemeği aldın mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Çayda dağıtılanlardan pek bir şey yemedim çünkü hiçbiri benim tapınak olarak beden felsefeme uymuyordu. Çörekler ve kaymak, evet. Geri döneceğim.

Geri kalanını Hallie'ye verdim. Goldie'nin gözünü diktiği bir kurabiye hariç.

"Hallie onu eve götürdüğümüzde senden bahsetmeden duramadı," diyor hâlâ kapıda durarak. "İkinci çayında verdiği dersler onu çok etkiledi. Ve bu Sweet Pea hakkında konuşmaya başlamadan önceydi. Brittany'ye -yani annesine- bunun Silas ve duyguları için ne kadar karmaşık olacağından bahsettim ve o da -şöyle diyelim- Hallie'nin babasının kim olduğunu çok iyi biliyor ve Fletcher Takımı'nın Silas'ın başka bir çeşnişi olduğuna dair uyarılarıma rağmen kendini Fletcher Takımı'nda ilan etti. Bunu sevgiyle söylüyorum, yemin ederim. Ve teşekkür ederim. Bugün seninle birlikte olmak eğlenceliydi."

"Ben burada boktan bir takım oyuncusuyum," diyorum.

Bir süre bana bakıyor, alt dudağını ısırtıyor, göğsünün aletimin fark edeceği şekilde yükselmesine neden olacak kadar

derin nefes alıyor ve sonra bana katılmak için içeri adım atıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Kapının kapanmasına izin verip oturma odama geri dönüyorum ve onun da beni takip etmesine izin veriyorum. "Haklısın. Hepsi bana sanki ben

kibirli bir pislik." "Ayrıca takımdaki en yeni oyuncu sensin." "Çaylaklar daha yenidir." "Takımdaki en *tecrübeli* oyuncu sensin. Bir geçmişin var. Bunu biliyorlar." Soru havada asılı kaldı. *Nottingham'da olanlar hakkında konuşmak ister misin?* Hayır. Hayır, istemiyorum. Bu ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor, ama ihtiyaç duymak ve istemek burada aynı şey değil. Kanepenin bir ucuna oturuyorum ve sehpanın üzerindeki masa oyunlarına bakıyorum. Diğer uca oturuyor, tacı sehpanın üzerine bırakıyor ve sonra bir ses çıkarıyor. "*Monopoly* mi? Tabii ki *Monopoly* var." "Hediyeler," dedim. "Kimin için?" "Yeğenim." Bana bakıyor. "Bana tek çocuk olduğunu söylemiştin." "Kız kardeşimden bahsetmiştim." Daha sert bakıyor. "Sesin şaka yapıyormuşsun gibi geliyordu." Bir kez daha gülümsüyorum. Bu çok eğlenceli. Haksız değil. Size gerçeği söyleyip sorgulamanızı sağlayabilirim ve insanların bana yaklaşmasını istemediğimde bunu kendi avantajıma kullanırım. "Doğum günü mü?" Goldie sorar. "Benim ailem bayramları 3 Şubat'ta kutlar." Yüzünün tamamı, *bunu az önce söylemediğine* dair bir yolculuğa çıkıyor ve sonra kahkahayı basıyor. "İstediğin kadar gül. Bizim işimiz bu." "Hayır, hayır, *benim* ailem tüm bayramları Şükran Günü'nde kutlar. Noel hediyelerini o zaman alırız. *Yaptık*. Noel hediyeleri verdiğimiz zaman." Ona bakıyorum. Gözlerini dikmiş bakıyor ama sanki bu şimdiye kadarki en güzel sürprizmiş gibi gülümsemeye devam ediyor. "Neden Şükran Günü?" diye soruyorum. "Annemle babam boşanmadan önce bizi kış tatili boyunca her şey dahil tatil köylerine götürürlerdi ve uçakta hediye götürmekten nefret ederlerdi, bu yüzden Noel Baba'nın Şükran Günü'nde *en iyi* çocuklara nasıl hediye getirdiğine dair bir hikaye uydurdular. Neden senin için üçüncü Şubat?" "Neden üçüncü Şubat değil?" "Özel bir önemi yok mu?" "İşte bu yüzden bugün güzel bir gün." Öne doğru eğiliyor ve *Monopoly*'yi yığının içinden kaydırarak çıkarıyor. "Bunun dünyadaki en kötü oyun olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Benim favorim." "Bu oyun yüzünden çiftler ayrıldı. Arkadaş çevreleri dağıldı. Ömür boyu sürecektir düşmanlar edinildi. Ve sen bunu yeğenine mi gönderiyorsun?" "O on yedi yaşında. Acımasız. Amcası gibi." "*Amca* derken başka bir kardeşi değil de seni mi kastediyorsun?" "Monopoly'den nefret eden insanların sorularını yanıtlamıyorum." "Nefret ettiğimi söylemedim. Dünyadaki en kötü oyun olduğunu söyledim." Onu tekrar izliyorum. Onu izlemek yeni favori hobim olabilir, ki bu bir sorun. Çok büyük bir sorun. Sırıttıyor. "Bunu her oynadığımızda Silas'ı ağlatıyorum." "Sana mızımız bir bebek olduğunu söylemiştim." "Eğer yeni takımına uyum sağlamak istiyorsan..." Tabii ki oraya gidecek. Ki aslında tam olarak istediğim de bu. Onun tavsiyesini istiyorum. Ama yardım isterken kendimi ifşa etmekten hoşlanmıyorum. Kutuyu bana doğru sallıyor. "Arkadaş olup olamayacağımızı görmek için bunu oynamalıyız." "Para yerine kıyafet."

"Para yerine dürüstlük."

"Bir erkeğin taşaklarını terletmenin bir yolunu

bulmuşsun." "Bu bir hediye."

Yere doğru ilerliyorum, ağrıyan kaslarımın ve gıcırdayan eklemlerimin çıkardığı homurtuları bastırıyorum, ki bu da

cehennem gibi sinir bozucu olan bir masa oyununun vücudumun yararına olmadığını söylüyor. Sehpanın üzerindeki kutuların geri kalanını temizleyip Monopoly'yi ondan alıyorum.

Beş dakikadan kısa sürede hazırız.

Tatlı Bezelye hala uyuyor, bu da bugün ne kadar eğlendiği hakkında bir şeyler söylüyor. Ya da yatma vaktini ne kadar sevdiği hakkında.

Keşke ben de köpeğimin yarısı kadar uyuyabilseydim.

Goldie ellerini birbirine sürüyor, gözleri büyük bir neşeye parlıyor. "Aşağı iniyorsun, Huxley." O

böyle parlarken bana etrafta dolaşmamı emrederse, gitmemi söylediği her yere giderim.

Bunun kötü bir fikir olması için bir

neden daha. Ama başka kiminle

konusacağımı bilmiyorum.

Bir zar aldı ve diğerini bana uzattı. "İlk kimin gideceğini görmek için

at." "İlk sen gidebilirsin."

"Monopoly'de centilmenlik yoktur. Zarı at."

"Bu oyunu bitirmeden önce beni ağlatmayı planlıyorsan, kendini büyük bir hayal kırıklığına uğramış bulacaksın."

Sırıttırıyor ve yuvarlanıyor.

Ve altı alır.

Lanet bir *altı*.

Yuvarlanıyorum ve bir tane alıyorum.

Eğer uğurlu bir işaret isteseydim, bu o işaret

değildi. "Önce senin gitmene izin vermeyi

seçiyorum," dedi.

"Bu bir yazı tura atışı değil. En yüksek atışı yaptığınızda kimin önce gideceğini seçemezsiniz.

İlk sen atacaksın." Altın rengi gözleri muziplikle dans ediyor. "Eğer yeterince cesur değilsen,

sorun değil. Ben önden giderim." "Yeterince cesurum."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben de bir beyefendiyim. At şu lanet zarları. Ayrıca, araba benim."

"Titanik olmayı seviyorum, o yüzden sorun yok." Zarı atarken sırtttırıyor ve *benimle dalga mı geçiyorsun?*

Yedi.

Yedi atıyor. *Şansı* yaver gider. Ve *hapisten bedava çıkma* kartı alır. "Senin sıran."

Zarları bana uzatıyor. Zarı avucuma bırakırken parmakları tenime değiyor ve kolumda bir ürperti beliriyor. Beş

atıyorum.

Aynen öyle.

Demiryolu. Bu oyunda dört demiryoluna da sahip olmak için *yaşıyorum*.

Goldie mülk kartları yığınınna dahlıyor. "Ekipte seni kim seviyor?" diye sorar. "Sorunuz

bu mu?"

"Benim sorum da

bu." "*Demiryolu* için

mi?" "Mm-hmm."

Şüphelerim tavan yaptı. "Park Place'e inmiş olsaydım ne sorardın?"

"İnmedin. Alakası yok."

Ama alacağım. Ve diğer üç demiryolunu da alacağım. "Senin

kaybın." Gülümsüyor.

Şüpheli mi dedim?

Bu kadın cinayetten aranıyor demek

istedim. İç huzurumu öldürmekten.

"Porter benden hoşlanıyor," diyorum ona. "Holt da öyle, ama benden hoşlanmasından hoşlanmıyor. Birkaç kişi daha var.

Zander. O da Premiere League'den geldi. Çaylaklardan biri yıldızlara vurulmuş."

Zarı alıp atmadan önce tek söylediği "Mm," oluyor. Ve

bir sonraki demiryoluna düşer.

Fuuuuuuuccckkkk.

O yapmadı.

"O benim demiryolum," diyorum.

"Açık ve ben satın alıyorum. Bana bir soru sorun."

"Hayır."

"Bir oyuncunun banka olarak faaliyet göstermeyi reddetmesi durumunda, banka düşman mini dachshund şirketi tarafından devralınır ve işbirliği yapan oyuncunun mülkü satın almak için Monopoly parasını kullanmasına izin verilirken reddeden oyuncunun iç çamaşırlarını yer."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma, en saçma kural."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ya da hile yapmadan kazanamazsın."

"Sen onları basmadan önce eski sevgilinin arkadaşınla yattığından gerçekten haberin yok muydu?" Dick hamlesi, Fletcher. Dick. Çekil.

Ama Goldie gözlerimin içine bakarken gözünü bile kırpmıyor. "İpuçlarını fark *etmeli* miydim? Muhtemelen. Ama hâlâ düzenli olarak seks yapıyorduk. Beni hâlâ randevulara götürüyor, eve çiçekler ve diğer küçük ikramlar getiriyordu. Çalışma saatlerinde önemli bir değişiklik fark etmemiştim ve başka biri biliyorsa bile, herhangi bir ipucu vermediler."

Hala seks yaparken beynim kısa devre yaptı.

Goldie'nin, onu hak etmeyen ve düğünde kim bilir neden onu köşeye sıkıştırmaya çalışan o sikik herifle seks yaptığını düşünmek istemiyorum.

Ondan uzaklaşmak için tüm ülkeyi terk etmesine sevindim.

Ve sonra kalbim, onun köşeyi dönüp uğramayacağını düşündüğümde yapmasına izin verilmeyen şeyi tekrar yapıyor.

Sikeyim.

Zarı aldım ve attım. Ve *iki*

geldi.

Şimdi şans noktasındayım ve çektiğimde vergi ödemem gerekiyor.

Ya da oyunun bu versiyonunda bir soruyu cevaplamalıyım.

Goldie kıkırdıyor.

İç çekiyorum. "Devam et. Vur bana."

"Vücudunuzun şu anda nasıl hissettiğine bağlı olarak sezonu fiziksel olarak atlatabilecek misiniz?"

"Evet."

"Mm."

"*mm* ne demek?"

"Cevabınızı kabul ediyorum."

"Ama bana inanmıyorsun."

"Sana inanmamalı mıyım?"

Hayır.

Yapmamalı.

Teneke kutuların ve *olması gerekenlerin* teknik ayrıntılarına girebilirdim ama başka bir soru sorma sırası onda değil. Zarları alıp ona veriyorum.

Ve 10 atıyor. Lanet

bir on.

Bu da onu bir sonraki demiryoluna götürür. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Sorunuz bu mu?"

Bu bir

işkence.

Nefret

ediyorum.

Ve Goldie'nin eski sevgilisi olarak bilinen nincomtwat'ın ona kazık atmasından sonra kendine bulduğu daha seksi, daha seksi, daha iyi erkek arkadaş rolünü oynamak için vücudumun her yerinde kızarıklıklarla bir düğüne gittiğimden beri geçirdiğimden daha iyi vakit geçiriyorum.

Başımı salladım. "Benim sorum değil. Benim sorum şu: Annenle baban boşandığında kaç yaşındaydın?"

Hiç tereddüt etmiyor. Sanki bütün bunları terapide çözmüş gibi. "On dört. Silas on yaşındaydı. Çok hoş değildi. Her iki tarafta da aldatma suçlamaları. Evlilik sözleşmesinin geçerliliği üzerine kavgalar. Babam, Silas ve benim en iyi ekipmanlara sahip olmamız, tüm spor kamplarına kaydolmamız ve dünyadaki her fırsata sahip olmamız için elinden geleni yaptı çünkü sevgisini sadece atletizmde başardıklarımızı talep ederek göstermeyi biliyordu. Buradaki futbol takımının yönetiminde oldukça üst düzeydeydi, bu yüzden istediği her şeyi karşılayabiliyordu. Annemin vakıf fonu vardı ve bir sanatçı olarak isim yapmıştı, bu yüzden o da istediği her şeyi karşılayabiliyordu. Babamın onunla işi bittiğinde, almak istediği şeylerin çoğu bilardocu çocuklarla cin tonik içmekti."

Bu onun kitaplarında okuduğum bir şey değil.

Ve bunu sadece bir gerçekmiş gibi söylüyor, ancak bakışlarında, ailesinin parçalanışını izleyen genç kız için hala acı çektiğini söyleyen bir dalgalanma var.

"Annem öldüğünde ben de o yaştaydım," diyorum sessizce.

"Bunu biyografinizde okudum. Ve üzgünüm. Ebeveynlerin biz kendi başımızın çaresine bakana kadar yanımızda olmaları gerekir." Dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Ailem hâlâ hayatta ama onları pek görmüyorum. Onlar... benim için sağlıklı değiller. Ben de onlar için sağlıklı mıyım bilmiyorum. Bu yüzden Şükran Günü hediyeleri için sadece Silas ve ben varız."

"Seninle gurur duyduklarını söylemek için aramadılar mı?"

"Kalçamı kırıp futbolu bıraktığımda babamın hayatının yararlı bir parçası olmaktan çıktım. Silas onu düzenli olarak görüyor ama Brittany onun Hallie ile fazla ilgilenmesine izin vermiyor. Görünüşe göre Hallie henüz sporda kazanamadığı için bu onun için sorun değil. Annem ise Silas liseden mezun olduğundan beri kendini bulma yolculuğunda. Son duyduğumda Güney Amerika'da bir yerde duvar resmi gibi bir şey üzerinde çalışıyordu."

Ne yaptığını biliyorum.

Sana derin bir şey söyleyeceğim ki sen de bana güvenip derin bir şey söyleyebilesin.

Ve hala bir şeylere vurmak istiyorum ve sonra onu kollarıma çekip sarılmak ve ona ailesinin pislik olduğunu ve ona verdiklerinden daha iyisini hak ettiğini söylemek istiyorum, aldatan eski bir erkek arkadaştan daha iyisini, haksızlığa uğrayan kendisi olduğu halde çekip gitmesine izin veren bir arkadaş grubundan daha iyisini, erkeklerin ona attığı her türlü pislikten kurtulabilecek kadar güçlü olduğunu görmeyen bir erkek kardeşten daha iyisini.

Ve ona yalnız olmadığını söylemek istiyorum.

Kasabada inanılmaz derecede popüler olan biri için, düzenli olarak görüştüğü yaşlı kadın grubu dışında çok fazla arkadaşı yok.

Çok iyi tanıdığım bir savunma mekanizması.

Ve buraya gelene kadar kullandığım bir şey değildi.

Kahretsin, takımıımı özledim. Hâlâ ara sıra mesajlaşıyorlar ama aynı şey değil. Ben orada değilim.

Ben buradayım. Otuzlu yaşlarımın ortasında, çoğu zaman çok çok daha yaşlı hissettiren bir bedenle yeniden başlıyorum.

Zarı bana uzattı. "Büyükannem, boşanma gerçekleştiğinde annemin hepsini kullanmaması ve Silas ile bana bir şey kalması için güvenini paylaştırdığından emin oldu, ama ben gerçekten acil bir durumda olmadığım ve başka seçeneğim olmadığı sürece benimkine dokunmuyorum. Bir güvenlik ağından çok bir albatros gibi."

Zarı alırken iki elimi de onunkilerin etrafında birleştiriyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve ben meydan okumada kendimi görüyorum. *Bedava para istemediğim için hatalı olduğumu söylemeye cesaret ediyorum.* Onun yerine "Sen harikasin," diyorum.

"Biliyorum."

Gülümsemesi gerilimi azaltıyor ve zarlari atarken bir kahkaha atıyorum. Ve onun lanet demiryoluna düştüm.

"Oooh, kira!" diye haykırıyor ellerini birbirine sürterek. "Bu benim en sevdiğim kısım." "Bunu nasıl ayarladın? Zarlara ne yaptın?"

"Soru sorma sırası sende değil, ahbap. *Benim* sıram. Yoksa kirayı ödeyemediğin için seni hapse göndermek zorunda kalacağım." Kıkırdıyor.

Gerçek kıkırdama.

Ve muhteşem.

Burada oturup saatlerce bu aptal oyundaki kötü şansına kıkırdamasını dinleyebilirim. Kana susamış bir çizgisi var.

Benim kana susamışlığım onunkini selamlıyor.

Benim kana susamışlığım onunkini

takdir ediyor. "Devam et o zaman,"

diyorum. "Bana bir şey sor."

"Hmm... Çok kişisel mi davranmalıyım, yoksa odadaki büyük profesyonel fili mi seçmeliyim?"

Onu, bana boşanmalarımı sormakla sezon ortasında İngiltere'den neden ayrıldığımı sormak arasında gidip geldiğini hemen anlayacak kadar uzun süredir tanımıyorum ama beyninin bu iki soru arasında gidip geldiğinden hiç şüphem yok.

Boşanmalar beni utandırmıyor -ilkinde son derece genç ve naiftim, ikincisinde ise genç ve aptaldım- ve zaten onunla konuşmak istediğim şey bu değil.

"Koçum beni kovdu," dedim kurula.

"Birleşik Krallık'taki rugby sözleşmelerine aşina değilim ama hikâyenin tamamı bu gibi görünmüyor." Kendi kendime usulca homurdanıyorum.

Bana yaklaşıyor. "Ben senin tarafındayım, Fletcher."

"İki sezon önce rotator manşetimde küçük bir yırtık oluştu ve o zamandan beri kendime gelemedim." "Eğlenceli bir iyileşme değil."

"Onu rehabilite ettim." "Sana inanıyorum."

"Sorun omzum değil. Sorun beynimde. Üstesinden gelemiyor." "Beyinler bazen tam bir sürtük oluyor."

"Rafferty - koçum - uzun süre onun için oynadım. Aslında tüm kariyerim boyunca. Leopardlarla anlaştığım yıl koçluk

yapmaya başladı. Bana ay dökmeyi öğretti. Bazı kişisel sorunları atlatmama yardım etti. Bana inandı.

Bana ailedenmişim gibi davrandı. Karısı da öyle. Hiç sahip olmadığım teyzem gibiydi. Kızı üniversite için ayrılana kadar küçük bir kız kardeş gibiydi. Kendi kız kardeşimi göremediğim yıllarda beni Noel'de ağırladılar. Kendisi meşgul. Seattle'da ortopedi cerrahı. Çocukları var. Karısı. Hayat. Ve dört ay önce beni yedek bıraktı."

"Ne için?"

"Çok yaşlı olmak. Omzumu şımartmak. Sahada zihinsel fuckaroni ile kendi kanlı yoluma girmek. Oyunumun dumanı tüten bir geyik boku yığınının dönüşmesi."

"Oyunun boktan mıydı?"

Başımı salladım. "En iyisi değildi. Ama boktan da değildi. Bunu tersine çevirebilirdim. Döndürüyordum. Ama o bunu görmedi. Sonra aptalca bir hata yaptım, maça mal oldu, takım arkadaşlarımdan birine bağırdım ve hepsi bu kadar. Beni oturttu, işimin bittiğini, kendi başıma emekli olabileceğimi ve başım dik bir şekilde sahadan çıkabileceğimi ya da sezonun geri kalanında yedek kulübesinde oturup takımın beni yeni nesle ilham verecek benim gibi yaşlı bir adama ihtiyacı olan bir yere takas etmesini bekleyebileceğimi söyledi."

"Ouch."

"Rugby oynamakla işim

bitmedi." "Biliyorum."

"Ben *değilim*."

"Takım arkadaşlarına bunu söyleyecek kadar güvenirsen, buradaki ekiple çok iyi anlarsın." Onu terslemek çok kolay olurdu ama Neanderthal Fletcher'ın yapmak istediği de bu.

Takım oyuncusu Fletcher'ın yapması gereken bu değil. "O yüzden onlara haklı olduklarını söylemeliyim, artık daha iyi bir ligde oynayamadığım için buradayım."

"Hayır, onlara bu sporu hala ruhunun derinliklerine kadar sevdiğini söylemelisin. Koçunuzun hatalı olduğunu, sizi incittiğini ve ona büyük bir hata yaptığını göstermek için burada olmadığınızı, bunun yerine kendinizden daha büyük bir şey inşa etmeye inandığınız için burada olduğunuzu ve bunu onlarla birlikte yapmak istediğinizi söylemelisiniz. Pounds'la."

Ona bir bakış attım. "Ona hata yapan bir pislik olduğunu göstermek için buradayım. Ofisinden ayrılmadan önce ona söylediğim son şey, bir dahaki sefere İngiliz topraklarına ayak bastığımda, bunun Amerika'da İngiltere'de olabileceğimden daha büyük bir başarı olacaktı."

Çıldırdı. "Biliyor musun? Bunu onlara da söyle. Huysuz, yaşlı bir İngiliz serserisine her şeyi berbat ettiğini kanıtlamana yardım etmelerini iste. Hâlâ o yeteneğe sahip olduğunu ve dahası, İngiliz liginin senin için seçmesini beklemek yerine seçtiğin takımın kritik bir parçası olabileceğini."

Premiere League'e olan tepkimi yutkularak geri

çekiyorum. Zaten yeterince büyük bir kırım var. Bunu

da yüzüme vurmana gerek yok.

"Gençken Avustralyalı bir puştun bana bunu söylemesini istemezdim," diye mırıldanıyorum.

"Onlara bunu da söyle. *Senin yaşındayken hor göreceğim bir adam oluyorum ama aynı zamanda tüm dünyaya neler yapabileceğimizi gösterelim*. Bir sonraki Dünya Kupası ne zaman? Buradaki oyunculardan oluşan bir takımın eski koçunuz ve takım arkadaşlarınıza karşı zafer kazandığını hayal edebiliyor musunuz?"

"Evet."

Yine gülüyor. "Aklından bir iki kez geçti, değil mi?"

Her gün bunun hayalini kuruyorum. "Koçluk yapmak istemiyorum. Gözlemcilik yapmak istemiyorum. Tüm bu pazarlama saçmalıklarını yapmak istemiyorum, bu konuda iyi olsam bile. Ben *oynamak* istiyorum. Neyse boş ver. Sıra sende. Zarları at." Zar atmıyor.

Bunun yerine, yanıma gelene kadar kışını kıvırıyor, ikimiz de kanepelerle sehpa arasında sıkışıp kalıyoruz. Ve sonra yapabileceği en kötü şeyi yaptı.

Elini benimkinin içine sokuyor ve sıkıyor. "Bugün de oynayabilirsin. Ve yarın. Ve muhtemelen tüm bu sezon boyunca. Bir gün hayatında yeni bir sayfa açılacak ve buna hazır olabilirsin ya da olmayabilirsin ama sen, Fletcher Huxley, inatçı, azimli ve kararlı değilsen hiçbir şeysin. Zamanı geldiğinde nereye gideceğini bulacaksın. Ben sana inanıyorum."

Ve işte yine başlıyor.

Göğsümdeki aptal kas. Daha sert atıyor, bir uçuşun kenarında sallanıyor, kayalık bir kıyı şeridine bakıyor, atlarsa paraşütün açılıp açılmayacağından emin değil.

Kayalara çarpacağımızı bilmemize rağmen heyecan istiyor. Her seferinde yaptığımız şey bu.

Ve bunu bilmeme rağmen, şu anda güvendeyim.

Botlarımı, muhabbet kuşu kaçakçıları ve diğer eşyalarımı son kez çıkaracağım gün geldiğinde her şeyin yoluna gireceğini hissetmek.

Çünkü Goldie bana güveniyor.

"Tam bir baş belasısın," diye

mırıldadım.

Gülümsemesi bunu kastetmediğimin farkında olduğunu gösteriyor ve elimi daha sert sıkıyor. "İyi olacaksın," diyor usulca. "Ben öyle dediğim için değil. Ama sen sen olduğun için. İhtiyacın olduğunda bunu anlayacaksın."

Elini can simidi gibi sıkmamalıyım. Can simidine ihtiyacım yok.

Kendimi aşmalı, Pounders'a karşı dürüst olmalı, onların güvenini kazanmalı ve bu yıl ligdeki diğer tüm takımları yenmelerine yardım etmeliyim.

Ama Goldie'nin elini bırakmak istemiyorum. "Eski sevgilinden kaçmak için Londra'ya mı gidiyorsun?"

Bana doğru eğildi. "Aslında birkaç yıl önce bu programa öğrenci olarak katılma fırsatım oldu ve istedim ama katılmamamı istedi. Her sınıfın aldığı bir aylık süre boyunca gitmemi istemedi."

"Yani hala onun için bir siktir git."

"Eğer bu şekilde bakmak istiyorsa. Onun da bulunacağı bir yerde olacağımı bilmediğim sürece artık onu pek düşünmüyorum. Bu ihtisası yapmak, Elizabeth diplomalarımı alıp yaşam koçluğu yapmamı önerdiğinden beri bir hayaldi. Hallie'yi özleyeceğim. Arkadaşlarımı özleyeceğim. Ama bu fırsat ve açacağı kapılar için *çok* heyecanlıyım. Ve buradaki sosyal hayatımın yükü olmadan yeni bir başlangıç yapmayı dört gözle bekliyorum."

"Beni özleyecek misin?" Sormak istememiştim ama kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıktı. Gülümsemesi yumuşuyor. "Özleyeceğim."

"Ben de kendimi özlerdim. Ben harikayım."

"Güvensizliğini egonun arkasına saklaman çok değerli."

Kahretsin. "Ben de seni özleyeceğim."

Bunu söylerken ona bakmıyorum. Bakamıyorum.

Bu çok doğru. Ona bakıp sadece iyi davrandığını görmek istemiyorum. Onu, onun beni özleyeceğinden daha fazla özleyeceğim gerçeğinden dolayı bana acımasını görmek istemiyorum. Ne kadar ciddi olduğumu görmesini istemiyorum, çünkü bu aslında kalbimi göğsümden çıkarıp ellerimin arasında ona sunmak demek.

Artık bunu yapmıyorum.

Aşk saçmalıklarıyla uğraşmak bana göre değil. Bittiğinde tek yaptığı seni kırmak. Ve her zaman biter.

Hep giderler.

Annem.

İlk karım.

Rafferty fiziksel olarak gitmemiş olabilir ama duygusal olarak beni de terk etti. "Henüz gitmedim," diye fısıldıyor.

Sesinde öyle aç bir nota var ki, sikim ağırlaşırken gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Göğsü olması gerekenden daha hızlı inip kalkıyor. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki etraflarında altın rengi bir halka var. Ve benden sadece birkaç santim uzakta.

Yanaklarında pembe bir leke ve dili alt dudağında yavaşça geziniyor. Bu kötü bir fikir.

İkimizin de şans, kötü fikirleri severim.

Goldie

Fletcher'ı öpeceğim.

Birinin bizi itip kakabileceği bir yerde değil.

Olay çıkarmak istediğim için değil.

Bir şeyi kanıtlamak istediğim için değil.

Fletcher'ı öpeceğim çünkü Fletcher'ı öpmek istiyorum.

Sanki öpüşmeyi başlatan kişi olmam için bana meydan okuyormuş gibi, gözleri kapalı bir şekilde beni izliyor. Sanki yeterince cesur olmadığımı düşünüyor. Yeterince cesur. Sanki yeterince istemiyormuşum gibi.

Gülümsüyorum. *Gülümsememek* imkansız.

Bu adam damarına nasıl basacağını biliyor ve bu hoşuma gidiyor.

"Sik beni," diye mırıldanıyor ve sonra eli boynumun arkasına dolanıyor, sehpanın yanında yerde dönüyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Hay sikeyim.

Katılıyorum,

Fletcher.

Anlaştık.

Bıyıkları ağzımın etrafını yumuşak bir şekilde tırmalamak için mükemmel uzunlukta ve tıpkı saçları gibi dudakları da aldatici derecede yumuşak.

Dolgun. Sıkı.

Sıcak.

Öpüşmeyi acelele getirmiyor. Kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğüne şüphe yok ama acele de etmiyor. Bunun yerine acele etmiyor, ağzımla oynuyor ve sanki her hareketini aylardır planlıyormuş gibi ellerini geri kalan her yerimde kullanıyor.

Göğsünü keşfetmeye başladığımda itiraz etmiyor. Omuzlarına ve kalın boynuna doğru yolumu hissediyorum.

Adam tamamen kaslı. İşi için öyle olmak zorunda ama şu anda hepsi benim için.

Göğüslerim ağır. Meme uçlarım sıkı, sert tepeler. Ve vajinam lütfen bu adamın üstüne çıkabilir miyiz diye soruyor.

Eğer öpüşmede olduğu kadar sekste de iyiye, ilk erkek yapımı orgazmımı ne kadar sürede yaşayacağımı düşünmek bile istemiyorum.

Önemli değil.

Önemli *olan* parmaklarının saçlarımda dönmesi ve kafa derimde zevk kıvılcımları yaratacak kadar sertçe çekmesi. Diğer eli sırtımın üst kısmına yayılmış, başparmağı enseme okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Dili benimkine sürünüyor, benimle alay ediyor, işleri daha ileri götüren kişi olmam için bana meydan okuyor.

Karlı bir sabahta bir kış ormanı gibi koktuğunu ve tadının zengin bir kırmızı şarap

gibi olduğunu. Bıyıkları ağzımın etrafındaki hassas deriyle alay ediyor.

İç bacaklarımda nasıl hissettireceğini bilmek

istiyorum. Ve bir daha ne zaman şansım olur

bilmiyorum.

Bu yüzden kafamın arkasındaki *bu* akıllıca mı? ve *bu* güvenli mi? ve *bundan* pişman olacak mıyım? gibi sessiz fısıltıları görmezden geliyorum ve bir bacağımla kalçalarının üzerinde sallamak için çaresiz bir ihtiyaca teslim oluyorum.

Bileğimi masaya vuruyorum ama öpücüğe tutunuyorum, başka hisler beni ele geçirirken acıyı görmezden geliyorum.

Özellikle de Fletcher'ın kalın ve sert penisinin, aramızda sadece onun eşofmanları ve benim taytlarım varken kalçalarımın arasına yerleşmiş olduğunu hissetmek.

Boğazının arkasından kısık bir ses çıkarıyor, sonra bir kolunu arkama doluyor, saçlarımı sıkıca kavrayıp öpüşmeyi derinleştirirken beni kendisine doğru tutuyor.

Yessss.

Bu.

Vücudum bunu arzuluyordu.

Ülkeden ayrılmadan önce her fırsatı değerlendiriyorum.

Bu gece, o fırsat Fletcher.

Fletcher ve onun sert vücudu, kaşınan yüzü, yumuşak saçları ve kalbinde sakladığı ama yokmuş gibi davrandığı tüm o hassas noktalar.

Fletcher, dostum.

O mükemmel bir son kaçamak.

Göğsü kabarmış, göz kapakları ağırlaşmış, ağzı ayrılmış bir halde öpücükten kurtuluyor. "Kardeşini düşünmüyorum." Azgın arzusun bulutlu sisinde o kadar yoğunum ki, sözlerini kaydetmek bir dakika sürüyor.

"Ben de onu düşünmüyorum," diyorum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor. Yüzünden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ve onu tekrar öpmek istiyorum.

"Güzel," diyor.

"Güzel," diye kabul ediyorum.

Birbirimize bakıyoruz.

"Ben ayrılıyorum-" diye başlıyorum, aynı anda o da "Ben ilişki kurmuyorum" diyor ve sonra tekrar birbirimizin üzerine atlıyoruz. Sıçramak için yer olduğundan değil.

Sırtını kanepeye dayamış oturuyor. Ben de ona sarılıyorum.

Ağzımız birbirine yapışmış durumda ve o göğüslerimi avuçlayıp sıkarken ben de ellerimi gömleğinin altına sokuyorum.

Ooh, evet.

Tişörtünü çekiştiriyorum.

Ellerini benimkilerin altına sokup sütyenimin kancalarını açıyor, sonra iki göğsümü de kucaklıyor, meme uçlarımı baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor ve göğsümden amıma doğru elektrikli zevk sarsıntıları gönderiyor.

Onun ereksiyonuna karşı sallanıyorum.

Bir kez homurdandı ve sonra yer değiştirip beni sırtüstü yatırdı.

Dirseğim sehpaye çarpıyor. Uzaktan bir takırtı geliyor. Oyun kutusu ters dönmüş ve parçaları halının etrafındaki ahşap zemine saçılıyor. Beni halının üzerine yatırdığında, kürek kemiğime keskin bir şey batıyor.

"Araba," diye nefes nefese kaldım.

"Bunu daha sonra benim arabamda yapabiliriz. Herhangi bir arabada. Bütün arabalarımnda." Gömleğimi kaldırıp ağzını göğüs kafesime bastırıyor ve *aman tanrım*.

Ama aynı zamanda-"Oyun. Parça. Geri. Bıçakla."

O ağır gözlerini kaldırıyor, dudakları dolgun ve ıslak, bir kez göz kırpmıyor ve sonra geri çekilirken sağlam bir *lanet* mırıldanıyor. Bir kez daha homurdanıyor. Biraz yükseliyor. Bir şey patlıyor. Dizi mi?

Sonra beni itfaiyeci gibi omzuna aldı. "Fletcher?" "Bu kat saçmalığı için çok yaşıyım."

Dünya sıçrıyor. Halı kayboluyor, yerini gri ahşap zemin alıyor. Bir kapıdan geçiyoruz. Kıyafetler yere saçılıyor.

Oh, işte Sweet Pea! Köpek yatağında uyuyor.

Her şey değişiyor ve bir kez daha sırtüstü yatıyorum, ama bu sefer bir yatakta saten çarşafların üzerindeyim. Gömleğim ve sütyenim kaybolmuştu.

Fletcher da pantolonunu indirip yatağa sürünüyor, siki koyu renk buklelerin arasında kalın, sert ve gururlu bir şekilde duruyor. Vajinam kasılıyor.

"Sonsuza dek bunun hayalini kurdum," diye mırıldanıyor, ben penisine uzanıp sıcak, sert uzunluğunu okşarken. Gözleri kayıyor, sonra da kapanıyor. "Siktir, Goldie."

"Bu gece çok eğleneceğiz." "Evet, eğleneceğiz."

"Prezervatif mi?"

"Bütün lanet kutu. Komodin." "Ben üstteyim."

Aleti elimde titriyor ve ben gülümsüyorum. O da öyle.

O da öne eğiliyor, beni tekrar geriye itiyor ve beni öpüyor. O dudaklar.

Eli pantolonumun içine kayarak kıcımı avuçladı.

Pelvisi benimkine karşı esniyor, ereksiyonunun klitorisime karşı hissiyle beni kızdırıyor. Bunu özlüyorum.

Fiziksel bağlantıyı özlüyorum. Öpüşmeyi. Dokunmayı. Samimiyeti.

Ve Fletcher ağzını hareket ettirdiğinde, öpücüklerini çeneme, boynuma, köprücük kemiğime, göğüslerime götürdüğünde - *aman tanrım*, seksi özlüyorum.

Seks *istemeyi* özledim.

Bir meme ucunu ağzına alıyor ve kalçalarım yatağı terk ediyor.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor.

Yumuşak saçlarını kavırıyorum ve yüzünü tekrar göğsüme doğru itiyorum. "Daha fazla."

"Göğüslere sadece bağlı oldukları kadın tamamen çıplaksa taparım."

"Aman Tanrım, sen gerçekten bir pisliksin."

Göğsüme karşı gülüyor ve dürüst olmak gerekirse? Ben de öyle.

Taytımı çekiştirirken kalçalarımı da oynatıyorum.

Bana yardım etti ve sonra çoraplarım dışında çıplak kaldım. İki yıldır bir erkekle çıplak kalmamıştım.

Ve buna odaklanmamam gerekiyor.

Fletcher göğsümün alt tarafını, meme ucuma kadar yalarken elime bir prezervatif sıkıştırdığında değil. Onu izlerken nefes nefese kalıyorum, dili meme ucumun tamamını ağzına almadan önce areolamın etrafında dönüyor.

Kalçalarım yine titriyor. Bacaklarım kalçalarını sararken saçlarını sıkıca kavırıyorum.

Prezervatif.

Prezervatifi takmam lazım.

Şimdi.

Önce, hemen *önce*.

Küçük bir esneklikle onu içime alabilirim. Ve istiyorum da.

Aman Tanrım, onu içimde istiyorum.

Diğer meme ucumu sertçe ağzına alıyor ve karnımdan klitorisime doğru öyle sıcak, hızlı bir elektrik sarsıntısı oluyor ki neredeyse boşalıyorum.

İslağım. İhtiyaçtan ağırlaşım. Klitorisim göğüslerimin gördüğü ilgi için yalvarıyor. Şaftıyla beni kızdırıyor, klitorisime yumuşakça sürüyor.

"Fletcher," diye nefes nefese kaldım.

Başını göğüslerimden kaldırıp bana sırtıyor, sonra prezervatifi geri alıyor. Dişleriyle yırtıp açıyor, benimle göz teması kuruyor, sonra yan dönüp üzerini giyiyor.

Bir aydır yemek yemediğim halde hâlâ onun sikini yedi çeşit yemekmiş gibi seyretmemi izliyor.

Sanırım dördüncü kez dudaklarımı yaladım.

Bu raundu o kazanıyor.

Bu raundu kazanıyor.

"Hâlâ üstte olmak istiyor musun?" Sesi boğuk, elleri bir an önce ağzının olduğu yerde oynamaya başlıyor ve cevap vermeden önce iki kez yutkunmam gerekiyor.

"Ben her zaman

üstteyim." "Kontrol

bende."

Tek kurtuluş yolum bu.

Eğer kontrol bendeysen.

Neden, neden tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi beni izliyor? O sırtış, *tek bir bakışla seni azdırabileceğimi* söylüyor.

Ve vajinamda zaten sıkı ve ağır olduğuma bakılırsa, haksız olduğumu sanmıyorum. Ama yine de omzunu itip onu sırt üstü yatırıyorum. "Centilmen olduğun için teşekkür ederim." "Sana yapmak istediğim şeyin centilmenlikle hiçbir ilgisi yok."

Bacağımı kalçasının üzerinde sallıyorum, kendi kalçam yanlış yere takılıyor ve leğen kemiğime tanıdık bir hayalet acısı gönderiyor. Beni sabitliyor.

Hiçbir şey

sormuyor. Sadece

izliyor.

Bu Fletcher'ın sessiz süper gücü.

İzliyoruz.

Gözlemlemek.

Noktaları

birleştirmek.

Elleri kalçalarımı okşuyor, kıkırmı avuçlamak için geriye kayıyor.

Geldiği kadar çabuk, acı kayboluyor. Ve ben hala hormonal bir şehvet topuyum, kalçalarımın arası ıslak, meme uçlarım

daha fazla ilgi istiyor, klitorisim sırasını alamadığı için itiraz ediyordu.

Öne doğru eğilip onu öpüyorum, bir elini omurgamda gezdirip tekrar boynumu okşarken gözlerinin kapanışını izliyorum.

Ereksiyonunun üzerine kayarken dilimle ona sataşıyorum. Onun içimdeki hissi, beni girmesi ve doldurması nefesimi kesiyor.

O da aynısını yapıyor ve birbirimize bakarak ayrılıyoruz.

Aletin üzerine sonuna kadar batıyorum, acele etmiyorum, her santiminin içime girdiğini hissediyorum, kaygan duvarlarımı ayırıyorum, kendimi *evimde* hissediyorum.

Kendimi kaldırıyorum ve tekrar onun üzerine çöküyorum.

Geniş göğsü hızla yükseliyor ve gözleri tekrar yarı kapalı hale geliyor ama hâlâ beni izliyor.

Hâlâ Fletcher gibi.

Hâlâ her şeyi içine alıyor. *Beni* içine alıyor.

Sanki bunu ezberliyor. Beni ezberliyor.

"Meme uçlarımla oyna," diye fısıldıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Kalbim, *bu adamı sevmesi gereken birinin* su birikintisine dönüşüyor. Ve seviyorum.

Öp onu yani. Belli ki onu sevmiyorum.

Onu çok az tanıyorum. Onu nasıl sevebilirim? Arkadaşı olabilirim?

Evet.

Onu seviyor musun?

Ben onun sikine binerken kalçalarım daha hızlı pompalıyor, o meme uçlarımla sıkıp göğüslerimi okşarken ağzım ona saldırıyor ve sonra ben daha hızlı zıplarken başparmağını klitorisimin etrafında döndürmek için aramıza uzanıyor, içimdeki tüm sarmalların bir anda gevşemesinin verdiği o yüksekliğin peşinden koşuyorum - bu aşk değil.

Bu ne yaptığını bilen bir arkadaşla bir kaçamak. Ve *aman Tanrım*.

Kalçalarını benimkilerle buluşmak için itiyor, klitorisimle alay ediyor ve sonra başparmağını çekiyor, horozu kaya gibi sağlam ve *aman tanrım, işte orada*.

İşte orası. İşte orası.

Dilini ağzımın içine sokarken klitorisime bir kez daha vuruyor ve siki içimdeki o noktaya çarpıyor ve ben milyarlarca parçaya ayrılıyorum.

Göz kapaklarımla arkasında ışık yanıp sönüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Adımı inlediğini fark ettiğimde, parmakları kalçalarımı ısırırken, beni hareketsiz tutarken, bedenlerimiz iki bedenin olabileceği kadar birbirine bağlıyken, orgazmım içimden geçerken ve horozu içimde zamanla titreşirken, pelvisine sertçe bastırıyorum.

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum.

Sadece *olabilirim*.

Sadece ben, bir ay önce ona verdiğim değerden çok daha fazlası olan bir adama bağlı, tatmin olmuş bir sinir topu.

Orgazmımın son sarsıntıları beni terk ederken göğsüne doğru sarkıyorum.

Sanki rugby sahasında günde beş mil koşmuyormuş gibi zor nefes alıyor.

Ve *bunun harika olduğunu söylemem* gerekirken, *teşekkürler, belki ayrılmadan önce tekrar yapmalıyız*, bunun yerine yüzümü boynuna gömüyorum.

Ve bir kolunu bana doladı. Beni orada tutuyor.

Sessizce benim de gitmemi istemediğini söylüyor.

"Neredeyse öğlene kadar değil, ama depom için kitapları toplamam gerekiyor." Kalbim hıçkırıyor.

Lanet şeyin yaptığına
yemin ederim. Ve bu beni
kızdırıyor.

Goldie benim *arkadaşım*.

Dokuz gün sonra taşınacağı için *arkadaşımın* daha uzun kalmasını isteyebilirim. Bu sefer bir aksaklık olmadı.

Daha büyük bir şey.

Daha sert.

Hoş

karşılanmadı

. Ayrıca mı?

Gitmesi gerektiğini söyledi ama yerinden kımıldamıyor. "Kaç tane kitabın var?" diye sordum.

Gözleri parlıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bine yakın."

"*Bin* mi?"

"Belki o kadar çok değil ama yakın."

"Lanet olası bin kitap."

"Sadece dört tanesi sevişme hakkında. Geri kalanı psikoloji, sosyoloji ve kişisel gelişimle ilgili kurgusal olmayan eserler, bazı biyografiler, bazı tarihi kurgular ve birkaç yüz aşk ve fantezi romanı."

Ağzımı açmayı bırakmalıyım. "Onları okuyor musun yoksa sadece topluyor musun?"

"Hepsini okudum." Kaşlarını çatıyor. "Hepsini değilse bile çoğunu. Bazen umduğum şekilde içine giremediğim bir kitap buldum."

"Binlerce kitap okudun."

Yanakları pembeleşir. "Hızlı okurum. Hep öyleydim. Ve okumayı severim." "En sevdiğin hangisi?"

"En sevdiğim kitap mı?"

"Hayır, en sevdiğin waffle türü. Evet, en sevdiğin kitap." Okuyacağım.

"Kurgu mu, kurgu dışı mı?"

"İkisi de. En çok senin favorin."

"Favori bir kitap seçme şansım sıfır."

"En sevdiğin kitabı seçemiyorsan okumanın ne anlamı var?"

"Favori bir rugby topun var mı?"

"Evet."

Gülüyor ve yatağın daha derinlerine yerleşiyor. "Tamam. Tamam. Bunu ben istedim." "Ne zaman okuyorsun?"

"Toplantılar arasında. Yatmadan önce. Dişlerimi fırçalarken. Otobüste. Silas bana maç bileti aldığında ve gitmem için ısrar ettiğinde. Telefonumu maçı kaydediyormuşum ya da fotoğraf çekiyormuşum gibi havaya kaldırıp herkes bağırduğunda bağırıyorum ama aslında kitap okuyorumdur."

Yalan söylemiyor.

Ve bu bütün gün duyduğum en komik şey.

"Bink -kız kardeşim- biz çocukken bir kitap kurduydu ama insanlardan hoşlanmazdı. Sen insanların arasında olmayı seviyorsun." "İnsan hem okumaktan zevk alabilir hem de dışa dönük olabilir. Olur böyle şeyler."

"En son okuduğun kitap neydi?"

"Nora Dawn'ın *Konfüçyüs* serisinin son kitabı." "Felsefi kitap mı?"

"Hayır, Nora Dawn arkadaşım Henri'nin takma adı. Luca Rossi'nin uzun süreli kız arkadaşı mı? Konfüçyüs onun vampir aşklarının kahramanı."

Aklımda kalsın, Luca Rossi'nin kız arkadaşının aşk romanlarını okuyacağım. Ve umarım adamı bir daha gördüğümde garipleşmez.

İnsanlara ve yaptıklarına ilgi göstermek iyidir, değil mi? Bir arkadaşınızın kız arkadaşının aşk romanlarını okumayı içerse bile mi?

Kahretsin. Kafam karışmaya başladı. "Buna nasıl girdi?" diye sordum.

Goldie sırtıyor. "Bir sonraki kariyerini mi arıyorsun?" "Herkesin hiç kullanmadığı bir yedek plana ihtiyacı vardır."

Yatağın üzerine tamamen uzanıyor ve yatağın ayak ucundaki koyu gri çarşafa uzanıyor.

Sıkım diken diken oldu. O

kalıyor.

Benimle yatıya kalacak.

"Hâlâ gidiyorum," diyor. "Bir dakika içinde. Ama üşüyorum." Meme uçları yalan söylemediğini gösteriyor.

Meme uçlarını seviyorum.

Çok lezzetliler.

Ben de yorganı almasına yardım ediyorum ve onu yatırmak için bir gösteri yapıyorum.

Köprücük kemiğine kadar her yerini örtüyor. O da benim yatak başlığıma yaslanmışken. Aletim gösteriş yapıyor olabilir ama hala bir centilmen olabilirim.

Şimdilik.

"Yedek planın nedir?" Ona sordum. "Eve dönmek için mi?"

"Eğer Koç Goldie işiniz başarısız olursa."

Hiç tereddüt etmeden "Güven fonu," diyor.

Gözümü kırpmadan onu izliyorum ve yüzündeki gülümseme kaybolurken iç çekiyor. "Daha önce de kendimi yeniden keşfetmek zorunda kaldım. Bunu tekrar yapabilirim."

"Bu cümlemin arkasında biraz *güç* eksik."

Çıplak bir omzunu kaldırıyor, sonra tekrar örtünmek için yorganı yeniden ayarlıyor. "Berbat bir şey. Yani süreç. İşin diğer tarafının iyi olduğunu biliyorum, ama *Tanrım*, kestirme yol yok."

Onaylayarak homurdandım.

"Hayatınız darmadağın olduğunda, *işte o an, bu kadar. Her şey bitmiştir*. Anlıyor musun?" diyor sessizce. Başımı sallıyorum.

Bir iki kez gitmiştim.

"Ama sonra bir an gelir, bir ayağınızı diğerinin önüne koyar ve devam edersiniz. Nereye gittiğinizi bilmiyorsunuz, ama ileride bir şey var ve ona ulaşabilirseniz, ulaşmanız gereken şey olmasa bile, bakacak kadar ilerlediniz demektir. Durabilirsin. Dinlenebilirsiniz. Bir şeyler yiyebilirsiniz. Ve sonra doğru olanı bulana kadar devam edebilirsiniz. Çünkü o dışarıda bir yerde. Her ne ise, hala orada."

Ona doğru dönmek için yer değiştiriyorum.

"Buna inanıyorsun." "İnanıyorum."

"Avustralya'ya taşınmadan önce hokey oynuyordum." "Aww, çok tatlı olmalısın."

"Ve korkunç."

"Beş yaşında falan değil miydin?"

"Bu berbat olmak için bir mazeret değil."

Gülüyor ve yorganın altına daha derin yerleşiyor. "Saçmalıyorsun ve bu çok sevimli."

"*Aygır seks tanrısını* yanlış söyledin."

Titriyor.

Bu ürperti

tanıyorum. Güzel bir

ürperti.

Penisimi düşünüyor.

Sırıttıyorum.

Yumuşak ve uykulu bir şekilde gülüyor ve bu yatak odamı aydınlatıyor.

Genellikle yatak odam hakkında çok fazla düşünmem. Uyuduğum yer orası. Karanlıktır. Yatak birinci sınıf. Sadece ben olduğum için kıyafetlerimi toplamamam umurumda değil ve haftada bir kez gelip tüm toplama ve çamaşır işlerini benim için yapması için bir temizlik hizmetine para ödüyorum.

Goldie'nin geleceğini ve burada kalacağımızı bilseydim, kendime çeki düzen verirdim. En azından kıyafetlerimi yerden kaldırırdım.

Ama yatağı yapmadım.

Yatağı yapmadığıma kesinlikle

memnunum. "Hokeyi hâlâ seviyor

musun?" diye sordu. "Bütün sporları

severim. Lakros hariç." "*Lakros* mu?"

"Bu korkakça bir

spor." "Aman Tanrım,

Fletcher."

Onun son sessiz kahkahasına gülümsüyorum.

Eğer Silas'la akraba olmasaydı, mükemmel bir kadın olurdu. İkimiz de yatağa yerleştik.

"Hokeyi severim," dedim ona.

"Gitmeden önce bir maç daha izlemek istiyorum." "Ben bilet alırım."

"Benim özgür olduğum gecelerde sen özgür olmayabilirsin."

"Böylece önümüzdeki iki hafta boyunca her iç saha maçı için bilet alacağım. Sorun çözüldü." "Gülünç ve sevimli," diye tekrarlıyor. Gözleri düşmeye başladı.

Benimki de olabilir. "Damızlık seks tanrısı." "Eve gitmeliyim."

"Ve *Yedi Bin Pijama* üzerinde uyuma şansını mı kaçırayım?"

"O bir süpürge sopası mı?"

"Bu benim yatağım."

"Yatağınızın bir adı var."

"İki yıl önce Fransa'da onlar için bir reklam filmi çektim. *Slumber Seven Thousand* kaba bir çeviri."

"Senden çok hoşlanıyorum." Gözleri kapanırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ben de seni çok seviyorum. "İlişkilendirilebilir. Ben de kendimi çok seviyorum." "Ben kalkıyorum."

"Anlıyoru
m."

"Görüyoru
m."

Muhtemelen yatağın daha derinlerine gömülmek dışında hareket etmiyor. "Belli ki," diye kabul ediyorum.

"Bu yatak çok saçma."

"Uykusuzluğu, yüksek tansiyonu, düşmüş kemerleri ve ağız kokusunu iyileştirir." Yumuşakça kıkırdıyor. "Buna inanıyorum. Ben hala gidiyorum."

"Uh-huh." Işıkları söndürüp panjurları kapatacak kadar uzun süre yataktan çıkıyorum, sonra yorganın altına, onun yanına giriyorum. Dokunmadan.

Sadece onun yanında.

Ana hatlarını izlemek. Nefes alışını ve derinleşmesini dinlemek.

Kadınların gece evimde kalmasına izin vermem.

Ama Goldie'nin gitmemesine sevindim.

Goldie

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde her zamanki sabah gerinme-uyanma-göz kapaklarımı açma-yatakta rutinimin ortasıydım.

Benim.

Ben

çıkıyoru

m.

Ben gidiyorum çünkü kendi yatağımda değilim.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dimdik oturuyorum; altımdaki yatak, oturmayı bile nefes almak kadar rahat hale getirecek şekilde uyum sağlıyor. Gri duvarlar. Yumuşak güneş ışığı. Şehir manzarası. Siyah deri yastıklı yatak başı. Kalın bir Türk kilimiyle kaplı ahşap zemin.

Fletcher.

Fletcher'ın yatak odasıydım.

Ve geri gelip oynayabilir, uykulu vajinam mırıldanıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, bastırmaya çalışıyorum, başarısız oluyorum ve sonra yalnız olduğumu fark ediyorum. O nerede? Eğitim için çok erken. Burada uyuyakaldığım için kızgın mı?

Öyle olsun istemedim. Gerçekten. Ama o konuşmaya devam etti. Ve ben onunla konuşmayı seviyorum. Ben de kuralı çiğnedim ve burada uyuyakaldım. Dürüst olmak gerekirse, zor. Yatağının neyden yapıldığına dair hiçbir fikrim yok ama o kadar rahat ki, muhtemelen yasadışıdır. Bu tam Fletcher'a göre.

Yataktan kalkıp banyoya giderken hâlâ gülümsüyorum ve kıyafetlerimin nerede olduğunu bilmediğimi fark ediyorum.

Onları avlamak için yatak odasından çıplak çıkmayı yarım yamalak düşündüm ama bütün gün burada çıplak kalamam, bu yüzden yapabileceğime dair bir beklenti yaratmamalıyım. Bunun yerine, Fletcher'ın yatak odasının zeminine dağılmış giysi ve teçhizatına kıyasla şaşırtıcı derecede düzenli olan gömme dolabından kendime yeni bir tişört alıyorum.

Ve sonra kendime çok derin nefes almamamı emrediyorum.

Gömlek onun gibi kokuyor. O topraksı, odunsu, kışın tütün kokusu. Ve

ben bunu seviyorum.

Tabii ki hoşuma gitti. O benim arkadaşım, bu yüzden bana onu hatırlatan şeyleri severim. Ve tişörtte yüzmeyi de seviyorum.

Sizi bütünüyle yutabilecek tişörtleri ödünç verebilecek kadar büyük arkadaşlara sahip olmak iyidir. Bunda bir rahatlık ya da öyle bir şey var.

Pantolonumu aramak için yatak odasından çıkarken kendime bunu söylüyorum, ki pantolonum yemin ederim bıraktığım yerde değil ve ne gördüğümü anlamam sonsuza kadar sürüyor.

Tatlı Bezelye uyandı. Pantolonumu bulmuş ve oturma odasından mutfığa doğru arkasından çekiyor.

Birisi ocakta yumurta pişiriyor gibi görünüyor. Ve o kişi

Fletcher değil.

Yaşlanmış. Gri, saç çizgisi azalmış. İnce yapılı. Uzun boylu. Tanıdık çene ve burun.

Ama Fletcher'ın sadece seksten sonra gerçek formunu ortaya çıkaran bir tür şekil değiştiren şey olduğu bir tür alternatif boyutta yaşamadığım sürece değil.

Muhtemelen daha az okumam gerekiyor.

Ben onu fark ettiğim anda adam da beni fark ediyor ve donup kalıyor, aval aval bana bakıyor. Yani, şekil değiştirmiş bir Fletcher değil.

Bir ses çıkarıyorum ve Sweet Pea pantolonumu bırakıp koşarak geliyor, havlıyor ve sanki burada olduğuma

inanamıyormuş, çok heyecanlıymış ve bu en güzel günüymüş gibi uzun küçük bedenini daireler çizerek döndürüyor.

Kalbim biraz eriyor ve yere çöküp onu sevmek ve onu gördüğüm için onun beni gördüğü kadar heyecanlı olduğumu göstermek istiyorum ama bu olmayacak.

Yumurtaları tamir eden yaşlı adam da bana bakarken

olmaz. Bu tişört vajinamı mı kapatıyor?

Yoksa ona kunduz mu gösteriyorum?

Parmaklarımın ucunu gömleğin alt kısmına sürterek ince bir kontrol yapıyorum ve aslında uygunsuz bir şey göstermediğimi doğruluyorum.

Tatlı Bezelye bacaklarımın üzerine sıcıyor ve sevinçle havlıyor.

"Merhaba, Tatlı Bezelye," diye mırıldanıyorum, hiç kıpırdamadan. "Seni görmek de çok güzel. Evet, öyle. Kim bu kadar iyi bir köpek yavrusu?

En iyi köpek yavrusu kim? Baban nerede?"

Yine havlıyor.

Mutfağın diğer tarafındaki tuvalet kapısı gıcırıyor ve işte orada.

Fletcher mutfakla yemek odası arasındaki bar yüksekliğindeki tezgâhın kenarına doğru kayıyor, gözleri beklenmedik bir şekilde büyümüş bir şekilde bana ve yaşlı adama bakıyor, sanki tişörtlerinden başka bir şey giymeden burada dikilmeme gülmek mi yoksa apartman dairesine atlayıp beni ya daireden çıkarmak ya da yatak odasına geri götürmek mi istediğine karar veremiyor.

Her iki durumda da, onun tepkisini izlemek beni kendi eylemime teşvik ediyor.

"Merhaba," diyorum *köpeğin* yanından geçerken parlak *bir sesle -çok üzgünüm, Sweet Pea, ama sabahın bu erken saatinde kimseye görünme riskini kesinlikle alamam.* Oturma odasından mutfağa ve bar tezgahına doğru ilerliyorum. Sikerim böyle işi. Neden yapmayayım ki? Burada kaybedecek neyim var ki? Gelecek hafta sonu gidiyorum. Tam olarak sekiz gün sonra.

"Ben Goldie."

Yaşlı adam, dün gece burada neler olduğunu çok iyi bildiğini belli eden bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Bu dağınık Monopoly tahtası, beni de eklediğinizde bütün bir hikayeyi anlatıyor. Ayrıca sütyenim kanepenin arkasında asılı duruyor.

Harika.

Sweet Pea pantolonumu buraya sürüklememiş olsaydı bile -oh, evet, kırmızı tangam da bel bandından görünüyor- dün gece burada neler olduğu çok açık olurdu.

Fletcher'ın omuzları gevşiyor ve ağzı sakinleşerek önce yaşlı adama, sonra da bana bakıyor. "Goldie, bu babam Daniel, bana ziyarete geleceğini söylememişti. General, bu Goldie."

General.

Bu, dağınık kıyafetlerimden bile daha çok şey anlatıyor. General Daniel'a ulaşıyorum ve elimi uzatıyorum, burada oğlunun tişörtlerinden başka bir şeyle durmuyormuşum gibi davranıyorum. Aslında bir Pounds tişörtü. Üzerinde *We Pound All Day* yazıyor.

"Tanıştığımıza sevindim,"

diyorum. Tatlı Bezelye hemen

peşimde.

Bu adam buraya geldiğinde sevinçle havladıysa bile ben uyudum.

"Siyah saçlı Goldie gibi bir ismi nereden buldun?" diye soruyor selam verirken.

"Yasal adım Jessica. Goldie bir takma ad. Ama kendimi bildim bileli ailem bana Goldie der.

Görünüşe göre gözlerimmiş. Ve sonra hikayeye aşık oldum. "*Goldilocks ve Üç Ayı?*" *Kapa çeneni.*

Kapa çeneni. Goldie. Hemen kapa çeneni.

İki adam da bana öyle uzun süre bakıyor ki, General Daniel'ı ocağın başına döndüren yanık yumurta kokusu oluyor.

Ve bu, şov yapmamak için sevmek istediğim bir köpeği açıkça görmezden gelirken, imalı bir tişörtten başka bir şey giymeden burada yürümekten garip bir şekilde daha garip.

Fletcher, "Hay sikeyim," diye mırıldanırken babası da tabağa koyduğu yumurtalara bakıp "Hâlâ bir tipin var," diyor.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Biyogra

fisi.

İlk karısı.

İlk karısının adı Jessica'ydı. Kendimi Jessica olarak tanımlamadığım için bir şey düşünmedim ama.

Garipten daha garip ne olabilir ki?

Gideceğimiz yer orası olabilir.

Fletcher'a, "Giysilerimi alıp çıkacağım," diyorum. "Bu güzel akşam için teşekkürler. Bugünkü antrenmanda iyi şanslar." "Kahvaltı ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, çoğu sabah utanç ve rahatsızlıkla yaşıyorum. Ben iyiyim." Babası

kahve fincanına doğru homurdanıyor.

Kahve.

"Kahvem yatağımdan daha iyi," diyor Fletcher çabucak.

Orospu çocuğı aklımı okuyor ve yüz ifademi doğru okuyup okumadığını analiz etmek için duraklamak zorunda kalmadan bir sonraki seviyeye taşıyor.

Ayrıca, kahvesi yatağından daha iyiyse, kesinlikle burada kalıp onu içemem. "Giderken biraz alabilir miyim?" "Hayır."

"Sana kaymak ve ta veriyorum ve aldığım teşekkür bu mu?"

Glmsyr. "Evet. Yumurtalarınızı nasıl alırsınız?"

"Baharatlı. Sabahları kahveden önce benim gibi."

Babası yine kahve fincanına homurdanarak bakarken, bir tabak fazla yağlı yumurtayı adanın diğr tarafına taşıyor ve benden iki tabure aşağıya oturuyor.

Fletcher bir ödül maması kapıp dairenin diğr ucuna fırlatırken göz kapakları seğiriyor ve Sweet Pea'yı onu kovalama görevine gönderiyor. Küçük ayakları oturma odasındaki halıya ulaşana kadar ahşap zemine çarpıyor.

Ve beynim yetişiyor.

General.

Kahvaltı için kal.

Gerginlik.

Gerginliğı nasıl fark etmedim?

Fletcher babasıyla yalnız kalmak istemiyor.

Güzel.

Güzel.

Onun için küçük bir şey daha yapabilirim.

General Daniel'ın yanındaki tabureye kayıyorum ve Fletcher'a neler olup bittiğini tam olarak bildiğimi ve ben gitmeden önce yatağında daha fazla Goldie istiyorsa, bana özel hayatıyla ilgili başka bir hikaye borçlu olduğunu söylemesini umduğum bir bakış atıyorum.

Ona karşı bundan çok daha kolay olacağız, vajinam, klitorisim ve yumurtalıklarım hep bir ağızdan.

Hainler.

"Salsa mı baharatlı, acı sos mu baharatlı?" Fletcher soruyor. "Siz neyle başa ıkabiliyorsanız, eminim ben de onunla başa çıkabilirim."

Dudakları bükülüyor ve bunun *bir* eğlence *oyunu* olduğundan eminim. Ama bastırıyor. Çok sert bastırıyor.

"General Daniel, Copper Valley'de mi yaşıyorsunuz?" Fletcher mutfakta işe koyulurken soruyorum ve kazara yatıya kalışımın onun bana kahvaltı hazırlamasıyla sona ermesinden duyduğum küçük sevinç ığlığımı bastırmaya çalışıyorum.

Yalnız olsaydık çok daha iyi olurdu.

Yalnız olsaydık eğilip Sweet Pea'yi okşar ve ona bir gösteri yapardım.

General Daniel başını sallar. "Bir süredir Fletch'ten haber alamıyordum, bu yüzden dün gece Arizona'dan geldim."

Fletch.

Ne kadar tatlı, değıl mi?

Ayrıca, kendisine *General Daniel* demememi söylemediğini fark ediyorum. "Oğlumla nasıl tanıştınız?" diye ekliyor.

"Birkaç hafta önce kan verirken bayıldı, ben de onu tutmaya karar verdim." "Hemşire misin?"

"Hayır, ben bir yaşam

kouyum." "Kaç

yaşındasın?"

Ah, *yaşam koçu olmak için yeterince yaşlı değılsin* sorusu sadece merak olarak ifade *ediliyor*. Bunun için yaşıyorum.

"Yirmi sekiz, ama yetmiş beş yaşında bir kadının ruhunda doğdum ve şimdiye kadar yazılmış tüm insan davranışları kitaplarını okudum. Artı, birkaç şey yaşadım."

"Savaşlar ve kıtlık, hmm?"

"lm, boşanma, yaralanma, hastalık, kırık hayaller, kırık kalpler." Omuz silkiyorum. "Belki diğr insanlar kadar çok yaşamadım ama bu, insanları neyin harekete geçirdiğini ve hedeflerine ulaşmaları için onları nasıl bir yola sokacağımı anlayamayacağım anlamına gelmiyor. Hayatla ilgili en sevdiğim şey, kim senden şüphe duyarsa duysun ya da seni yıkmaya çalışırsa çalışsın, yapmak istediğın her şeyi yapabileceğın."

Fletcher bana sertçe bakarken o irkiliyor ve gözlerini kaçırıyor.

Tam isabet.

Erkekler ve babaları söz konusu olduğunda hep bu temanın bir varyasyonu oluyor, yemin ederim. "Peki sen kaç yaşındasın?" General'e soruyorum.

Fletcher bir ses çıkartıyor ve bu sesi cam bir ölçü kabında çatalla dört kırık yumurtayı agresif bir şekilde çırparak kapatıyor. "Altmış bir," diyor babası.

"Hangi şube?" diye

sordum. "Ordu. Emekli

oldum." "Yakın zamanda

mı?"

"İki yıl önce."

"Emekliliğin tüm avantajlarından yararlanıyor musunuz, yoksa hayatınızın bir sonraki evresinde amacınızı bulmaya devam mı ediyorsunuz?"

"Bana hayat koçluğu mu yapıyorsun?"

Ona sorular yöneltmemden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve *yapabildiğini iddia ettiğin bu işi yapmak için çok gençsin* titreşimleri vermiyor.

Sanki Fletcher büyürken ona çok sert davrandığından şüphelenmiyormuşum gibi ona gülümsüyorum. "Fletcher'ın nereden geldiğini ve emekliliğin onun için nasıl bir şey olabileceğini araştırıyorum."

"Bu bir kahvaltıdan çok daha fazlasını gerektirir," diye mırıldanıyor

Fletcher. "Sen onun yaşam koçu musun?" General Daniel sorar.

"Oh, hayır. Müşteri listem dolu."

Beni inceliyor.

Yine, en son kendi babama işimden bahsettiğimde aldığım *boktan* hisleri *almıyorum*, bu yüzden şüphe duymamam için bir neden olana kadar ona şüphe duymaya devam etmeye hazırım.

Fletcher bir fincan kahveyi tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor ve ardından küçük bir tabak peynir getiriyor. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, ikisini de ürkütmediğine şaşıyorum.

"Peyniri de baharatlı mı istiyorsun?" Fletcher bana

soruyor. "Hayır, ben peyniri çok severim. Ama

teşekkür ederim."

Önümdeki tezgâha dört şişe acı sos koydu. "Eğer fikrini değiştirirsen..." Ocakta bir cızırtı var.

Yumurtalarım pişiyor.

Bana bakmasa da Fletcher'a gülümsüyorum, sonra kahveden bir yudum alıyorum.

Ve neredeyse *aman tanrım, bu çok lezzetli* diye ölecektim.

Bana bakıyor.

"Avrupa'da size bunu mu öğretiyorlar? Nasıl orgazm kahvesi yapılacağını ve en iyi yatakların nereden alınacağını mı?" "Hayır."

"*Kahretsin*. Umutlarım suya düştü. Bunlar ne tür fasulye?" "Guatemala fasulyesi. Kız kardeşim ve eşinden hediye. Dün taze kavruldu." "Kim kavurdu?"

"Ben."

"İşe alındın. Londra'ya giderken valizimde saklanabilir ve bana her gün kahve yapabilirsin." Gözlerini deviriyor ve yumurtalara geri dönüyor.

"Londra mı?" diye tekrarlıyor babası.

"Ah, şu." Elimi çırpıyorum. "Dünya Koçluk Derneği'nin Londra Üniversitesi'nde düzenlediği yoğun eğitim için bir çeyrek dönem boyunca misafir koç olarak seçildim. Bir haftadan biraz fazla bir süre içinde başlıyorum."

Kahvemi tekrar yudumluyorum ve bir iniltiyi daha bastırıyorum. Sonra peynirden bir ısırık alıyorum.

Oda sıcaklığı. Aman

Tanrım.

Fletcher peynirimi çıkardı. Isınmasına izin verdi.

Oda sıcaklığında çok daha lezzetli oluyor.

Daha sonra ona çay dükkanından çörek ve kaymak getireceğim. Siparişi yetiştirmek için ne gibi iyilikler yapmam gerektiği umurumda değil.

Fletcher yumurtaları iki tabağa paylaştırırken bana gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısıtıyor.

Bir dakika sonra önümde yumurtalar vardı.

Fletcher oturmuyor.

Yüksek tezgahın üzerinde geziniyor.

En baharatlı acı sosu alıp yumurtamın üzerine döküyorum.

Şişeyi benden alıyor, parmaklarımız sürtünüyor ve ellerimden amıma bir elektrik akımı gönderiyor ve yumurtalarına benimkinden daha fazla acı sos sürüyor.

Gözleriyle tanıştım.

Oyun başlasın diyorlar. *Gerçekten baharatlı mı seviyorsun?*

Eğer babası burada olmasaydı, baharatlı yumurtalar bizi kesinlikle yatak odasına geri götürürdü. Bir ısırık aldım ve şaka mı yapıyorsun?

Ağzımdan salya akıyor. Höpürdeterek geri alıyorum ve dudaklarımı siliyorum. "Bu yumurtaların içine ne koydun?"

"Gizli malzeme." Kendi yumurtasından bir ısırık alıyor, benimkinden daha büyük, daha acı soslu ve çiğneyip yutarken gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Bunlar gerçekten yediğim en iyi yumurtalar mı, yoksa sadece keyfim mi yerinde?"

Sırıttıyor.

Bir ısırık daha alıyorum, sonra daha fazla acı sosa ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. O da yumurtasının üzerine biraz daha acı sos döküyor. Bu yüzden benimkine de bir parça daha ekliyorum. İkimiz de dev ısırıklar alırken birbirimize bakıyoruz.

Shew.

Baharatlı.

Aslında yazık, çünkü o yumurtalar daha az baharatla çok lezzetli oluyor, ama Fletcher'ın burada nasıl bir oyun oynadığını biliyorum. O da benim ne oynadığımı biliyor.

Ve çok eğlenceli.

Ağzım yanmaya başlasa bile.

Bir sonraki ısırığı aldığımda yanakları pembe bir renk alıyor. Bir sonraki ısırığımı bitirmeden önce kulaklarım terliyor. Dilimi sorma.

Ve bu, düşünceli bir ses çıkararak buzdolabının yanındaki dolaba dönüp etiketinde alevli bir asteroit olan siyah bir şişe çıkarmadan önce oluyor. "Hâlâ daha sıcak bir şeye ihtiyacım var" diyor.

Babasına bakmıyor. Ben de babasına bakmıyorum. İkimiz de şişeye bakıyoruz.

Salty Marvin's Fire In Your Hole Ve Evet O Delik Sosu Demek

İstiyoruz. Acı sosun her zaman en iyi isimleri vardır.

Kapağı açıyor ve kalın kırmızı sıvıyı yumurtalarının üzerine çalkalıyor.

Ben de şişeye uzanıyorum ama elimi kendi eliyle kapatıyor. "Emin misin Goldie? Geri dönüşü yok."

"Yanlış etiketlendiğini ve aslında ketçap olduğunu öğreneceğimden mi korkuyorsun?"

Sırıttıyor.

Ben de

sırıttıyorum

. Bunu

seviyorum

.

Gerçekten

seviyorum

.

Fletcher'la takılmayı seviyorum.

Hayatımda eğlence eksikti.

Bana geri verdiği şey bu.

Arkadaşlarımı seviyorum. İşimi seviyorum.

Müşterilerimi seviyorum. Ama uzun zamandır

bu kadar eğlenmemiştim.

Şişeyi çektiştiriyorum.

"Cenazen," diye mırıldanıyor.

Sosu yumurtalarımın üzerine döktüğümde daha da geniş

gülümsüyorum. Pişman olacak mıyım?

Muhtemelen.

Ama gerçekten çok baharatlıysa peynir de var.

Ve kahve.

Kahve yardımcı olabilir.

Bir ısırık alıyor ama ben kendi ısırığımı yemeye hazır olana kadar

yemiyor. *Ve lanet olası peynir topları.*

Çok sıcak.

Çok ateşli.

Bu acı sosu yapmak için mavi alevleri şişelediler.

Fletcher'ın gözleri şişti.

Benimkiler

terliyor.

Çiğniyorum.

Ve yut.
Ve sıcaklığı boğazıma kadar hissediyorum.
Kalbimin arkasında.
Karnıma doğru. "Bu
iyi," diye mınıldandım.
"En iyisi," diye kabul ediyor, aynı
derecede hırıltılı bir sesle. İkimiz de
bir ısırık daha alıyoruz.

Babası bir ses çıkarır ve ayağa kalkar. Tuvalet'e doğru giderken "Kesinlikle bir tip," diyor.

Kapı kapandığında, Fletcher başını benimkine doğru eğiyor. Terliyordu. Ağustos ayında bir bataklıkta on yedi mil koşmuş gibi terliyordu. "Tomrukları keserken bir saat daha uyuyacaksın sandım."

Tanrım, dilimin bir vantilatöre ihtiyacı var. Ve buza. Ve ağzımın içinde yandığı yerden tekrar dikmek için cerrahi bir prosedür. "Beni yataklarından atmayan ve geceleri eve göndermeyen erkeklerin hayatlarını mahvetmek için yaşıyorum."

Yumurtadan bir ısırik daha

alır. Boğuluyor.

Boğulmuyormuş gibi

davranıyor. Ve ben

gölmeye başlıyorum.

Yapmamalıyım.

Benim de ağzım yanıyor. Dudaklarımı hissedemiyorum. Tat alma tomurcuklarım kalıcı olarak yanmış olabilir. Fletcher'ın dairesi altmış sekiz dereceden daha sıcak olamayacağı halde hava yüz on ve ısı endeksi bir kırkmiş gibi terliyorum.

Ve şimdiye kadarki en iyi zamanımı geçiriyorum.

Fletcher çok iyi tanıdığım bir ses çıkarıyor.

Bastırılmış bir kahkaha ve beraberinde banyoya bir bakış. Babasının

benimle eğlendiğini duymasını istemiyor. Ve bu üzücü.

Dürtüsel olarak tezgâhın karşısına uzanıp elini tutuyorum. "Dün gece çok eğlendim. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Bakışlarıma karşılık veriyor ama cevap vermiyor.

Yapmak zorunda değil.

Bu bakış her şeyi anlatıyor. *Sana cevap vermekten korkuyorum*. Ki bu iyi bir şey.

Sorun değil. Ciddiyim. Her

şey yolunda. Bu mu?

Bu eğlenceli. Kısa vadeli. Sadece eğlence.

Acı sos ilişkimizden daha ciddi. Ve bu tamamen ve tamamen iyi.

O kadar güzel ki, *güzel* demeden

duramıyorum. Ve sanırım bu her şeyi

açıklıyor.

Fletcher

KIÇIM YANIYOR.

TMI, ama gerçek bu.

Ve bu, soyunma odasındaki herkesin farkında olduğu bir gerçek.

"Lanet olsun, Huxley, orada ne yaptın?" Holt banyodan çıkıp soyunma odasına girerken tersliyor. "Benim işim," diye cevap veriyorum.

Umarım Goldie de benim gibi hissetmiyordur. Teknik olarak onun başlatmış olması umurumda değil. Eğer onun başına böyle bir şey gelmesini dileyseydim, alev alev yanan bir pislik olurdu -ve inanın bana, bunlar çok çirkin-.

O-sadece-sık.

Ondan

hoşlanıyorum.

Ve *bir tipim olduğu* için değil.

"İşinizi kendi evinizde yapın." Holt elini yüzünün önünde salladı. "Tanrım. Burnumun öldüğünü sanıyordum ama görünüşe göre ölmemiş. Ne yedin *lan* sen?"

"Acı sos."

"Sakın bir daha yapma."

"İyi olduğumdan emin olduğun için teşekkürler. Minnettarım."

Sanki antrenman sırasında bana çalım atmayı tartışıyormuş gibi bana bakıyor.

İkisini de bugünün geri kalanında tekrar yapmak istemiyorum.

"Seni *pislik*," diye hırlıyor Silas soyunma odasına girerken. "Kızımdan uzak dur." Tişörtümü çıkarıyorum ve antrenman setimi alırken ona bakıyorum.

Adam çok kızgın.

Holt onu tutmak için sığıyor ama kaptan bana bakıyor. Belli

ki artık onun bok listesinde iki yer kazandım.

"Brittany Goldie'ye sorun olmadığını

söyledi," diyorum. Sakin bir şekilde.

Mantıklı bir yetişkin gibi.

Yumruğumu suratına indirip bu işi bitirmeyi tercih ettiğimde. "Ve

kız kardeşimden uzak dur."

"Kız kardeşin bilet satmak için benimle birlikte halkın içinde görünerek bana iyilik yapıyor, böylece daha önce İngiltere'deki koçum olarak bilinen serseriye ragbi oynamayı bıraktığımı söylediğinde yanıldığını kanıtlayabileceğim."

Sikeyim.

Tüm bunların tadı ağızıma sabahki yumurtalarımın daha kötü geliyor ve diğer ucundan çıkan yumurtalarımın daha kötü hissettiriyor. Kokusu da daha kötü.

Ama en *çok*, en *çok*, en kötü kısmı?

En kötüsü de soyunma odasına düşen mutlak sessizlikti.

Sadece üçümüz değil.

Gençlerden bazıları içeride.

Diğer iki adam kapıda oyalanıyor. En az on

takım arkadaşım bunu söylediğimi duydu.

Şortumu ve muhabbet kuşumu da çıkarabilirim. Goldie bana söylediği için itiraf ettiğim şeyle birlikte orada durup her şeyi ortaya dökmek.

Crew, "Eski koçunu sikeyim, dostum," diyor.

Kafamı çevirip uzun boylu Siyah adama bakıyorum, o da kendini tekrar ediyormuş gibi başını sallıyor. *Eski koçunu sikeyim.*

"Hâlâ kafanın içinde mi?" Holt

soruyor. Alay ediyorum.

Bu evet demek. Muhtemelen bunu biliyorlar. Porter, "İyi bir terapist ihtiyacınız var" diyor.

"Lanet bir terapist ihtiyacım yok. Benim oynamaya ihtiyacım var. Ve bu lanet stadyumu satın ona bir pislik olduğunu göstermeliyim." "Bizim de satmak istemediğimizi mi sanıyorsun?" Holt sessizce söylüyor.

Crew, "Üç işte çalışmaktan bıktım, kardeşim," diye ekliyor. O da benim gibi.

Ailesi denizaşırı ülkelerde görevliyen rugby sporuna merak sarmış.

Benim aksime, ailesini gerçekten seviyor gibi görünüyor ve sürekli olarak kendini kanıtlaması ve anormal düzeyde mükemmeliyetçi standartlara uyması gerektiğini düşünmüyor.

Lanet olsun.

Belki de bir terapist ihtiyacım vardır. Goldie ile konuşmayı tercih ederim.

Soyunma odasına bakarken homurdanmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bu takımı neden seçtiğimi biliyor musun?" "İşte ego geliyor," diye mırıldanıyor Silas.

"Çünkü en az tecrübeli yabancı oyuncuya sahipsiniz ve yine de kazanabiliyorsunuz."

"*Sen* mi?" Holt diyor ki.

"*Sen*. Siktir et. Ben yaşlıyım. Eskisi kadar iyi değilim. Ama artık dünyanın en iyi ligleri için yeterince iyi olmadıkları *söylendikten* sonra burada oynamaya gelen diğer kaçıklar kadar da iyiyim. Ve hâlâ kazanmanıza yardım edebilirim. Ve size bilet satışlarımızı ligdeki diğer tüm takımların gıpta edeceği bir hale getirmeyi öğretebilirim."

Silas hâlâ kaynıyor. "Kız kardeşimi kullanarak."

"Ülkeyi terk ediyor, göt herif. Ne yaptığımı biliyor ve beni seni kızdırmak için kullanıyor çünkü onun kendi seçimlerini yapma yeteneğine saygı duymuyorsun." Muhtemelen haddimi aşıyorum.

Umurumda değil.

En azından, yapmamaya çalışıyorum. Goldie'nin bana kızması en sevdiğim şeylerin başında gelmiyor. "Bu kısmı komik," diye mırıldandı Porter.

"Goldie çok zeki ve komik," diye katılıyor Crew.

Silas'ın ellerini yumruk yapıp Holt'u atlatmaya çalışacakmış gibi eğilmesine bakılırsa Goldie'nin kardeşinin aynı fikirde olmadığı çok açık.

Ama ne yapacak ki?

Bana yumruk mu atacak?

"Geri çekil Collins," diyor Holt. "Bunu bir daha söylemeyeceğim - kız kardeşin bir yetişkin. Ayrıca, bu onun için eğlenceli olamaz. Ona bir bakın. Şimdi hepiniz antrenman için hazırlanın. Doldurmamız gereken bir stadyum ve kazanmamız gereken maçlar var."

"Kurallara göre oynayarak"

diyorum. Oh, güzel.

Crew ağırlığını değiştirip Silas'a baktığında sadece yerdeki gıcırtyla bozulan bir ölüm sessizliği daha.

Diğer herkes ağırlığını değiştirmeden Silas'a bakıyor.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, sıkık?" Silas homurdanıyor.

Cehenneme kadar yolu var. Bunu çıkarmanın zamanı geçti. "Yüksek *toplara* vurmayı bırak ve bir top kapmadan önce *sonuna kadar ayağa kalk*."

Gerilim, aramızdaki en cahil kişinin bile fark edebileceği kadar yoğunlaşıyor. Silas, "Kendi oyunun hakkında endişelenmek isteyebilirsin, ihtiyar," diyor.

"Takım arkadaşlarınızın çoğunun sezon dışında geçinebilmek için üç işte birden çalışmak zorunda olduğu gerçeğini düşünmek isteyebilirsiniz. Kazanmak önemlidir. Bonuslar önemli. Bu lig *önemli*." Antrenman formamı başımın üzerinden çekip aşağı indiriyorum. "Sahaya çıkacağım ve işimi tüm kalbim ve ruhumla yapacağım çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. Hoşuna gitmiyorsa, bu senin sorunun."

Holt ve Silas'ı omuzlayarak geçiyorum, mırıldanmaları ve homurdanmaları duymazdan gelerek tünelden sahaya doğru ilerliyorum. Yaşlı adam bugün izlemeye geliyor.

Muhtemelen benden eskisinden daha çok nefret eden takım arkadaşlarımdan beni dövmesini izleyeceğim. Ne fark eder ki?

Bu takımda işe yaramazsa, deneyeceğim birkaç takım daha var.

Zaten bir hafta sonra Copper Valley'de kalmaya değecek başka bir şey olmayacak.

Goldie

Bir grup yetişkin adamın ragbi sahasında birbirleriyle mücadele etmesini izlemek için soğuk bir gün ama Fletcher takıma eski koçundan bahsettiğini ve bazı fotoğrafların basına sızdırılabilmesi için bugün antrenmanı izlemeye gelmek isteyip istemediğini soran bir mesaj gönderdiğinde, ben de varım dedim.

Ama sadece arkadaşlarımı getirebilirim.

"Neden orada topu geriye doğru atıyorlar?" Odette soruyor. "Bu şekilde ilerleyemezsin." "Rugby kuralları," diye cevap veriyorum.

Şımarık yalıtımlı bardaklarda sıcak çikolatamız, paltolarımız ve battaniyelerimiz var ve öğlen müşterim aramadan önce evde kutuları paketliyor olmam gerekirken sahanın yarı çizgisinde ilk sırada oturuyoruz. Uzun süre kalamam ama arkadaşlarıma ragbi antrenmanını izlemek isteyip istemediklerini sorduğumda hepsi her şeyi bırakıp geldiler.

"Bu çok tuhaf bir spor," diyor Evelyn.

"Sadece burada." Sıcak çikolatamı yudumluyorum ve sahada Fletcher'ı izliyorum. O bir forvet, scrum takımının bir parçası, şu anda da bunun çalışmasını yapıyor. Bire bir scrum alıştırmaları yapıyorlar, her oyuncu bir diğerine karşı sıralanıyor ve dört ayak üzerindeyken başları ve omuzlarıyla birbirlerini itiyorlar.

Ama yere diz çökmek yok.

Sadece ayaklar ve eller.

Fletcher'ın takım arkadaşlarını teker teker temizlemesini izlemenin tahrik edici bir şey olmadığını söylersem yalan olur.

Özellikle de vücudunun eskisi gibi olmadığını bildiğini bilerek.

İçini kemiren bir şey mi var yoksa iyi bir gün mü geçiriyor bilmiyorum çünkü iyi bir seksten sonraki gün her zaman iyi bir gündür. Ya da belki bugün iyi bir gün değildir.

Onun için yani.

Ne de olsa babası üç sıra arkamızda oturuyor.

Yakın geleceğinde buz banyoları, ısıtma pedleri ve çok sayıda ağrı kesici görüyorum. Odette, "Bıyığı için ona ölüm ilanımı gönderdim," diyor.

İyi ki son yudumu bitirmiğim. "Ne zaman?"

"Dün gece. Onunla oynadığımı bilmeden önce." "Aman

Tanrım."

"Yaptın, değil mi?" Evelyn gözlüklerinin arkasından gülümseyerek beni dürtüyor. Üzerinde daha parlak pembe bir kurdele olan pembe örgü şapkasını kısa gri saçlarının üzerine çekmiş. "Parlıyorsun."

Omuzlarımı geriye doğru esnetiyorum. "Monopoly oynadık."

"Ve sen hâlâ konuşuyor musun?" Odette başını sallıyor. Tekerlekli sandalyedeki son gününde ve hâlâ sandalyeye mahkûm olduğu için oldukça sinirli. "Bu oyun şeytanın oyunu."

"Hoşuma gidiyor," diyor Sheila. "Mor mülkleri almayı seviyorum. Kimse onları istemiyor ama ben her zaman onları alıp çiçekler ektiğimi, çimleri düzelttiğimi ve belki bir bahçe cücesi eklediğimi hayal ediyorum. Mülk değerlerini yükseltmek için harika bir iş yapma fikrini seviyorum."

Odette ve Evelyn kısa bir süre ona baktıktan sonra tekrar bana bakıyorlar.

Evelyn, "Bu oyunun iyi olduğu tek şey düşmanlarınıza karşı psikolojik bir test yapmaktır," diyor.

"Anlaştık." Sıcak çikolata bardağımı onunkıyla tokuşturuyorum. Benimkinin üzerinde çok *şık* yazıyor, onunkinde ise *seni sessizce yargılıyorum* yazısının üzerinde seksi bir kadın yüzü tasviri var.

"Peki bu maçtan sonra onun kişiliği hakkındaki resmi değerlendirmeniz nedir?"

Odette soruyor. Gülümsüyorum. "O çok iyi bir... oyuncu."

Üçü de büyük bir sevinçle çılgık atıyor ve sahada bizden çok uzakta olmayan iki antrenörün bakışlarını üzerlerinde topluyorlar. "Oyunu bitirdiniz mi yoksa soyundunuz mu?" Evelyn bilmek istiyor.

"Babası üç sıra arkamızda oturuyor," diye mırıldandım.

Ve üçü de dünyada verecek hiçbir sakiniz kalmadığında yaptığınız şeyi yaptı ve hepsi dönüp baktı. Bunu tahmin etmeliydim.

Yüksek kaliteli sıcak çikolatamın yumuşatıcı etkisini suçluyorum. Ve hala vücudumu rahatlatan tam ve mutlak memnuniyeti. "Sen Fletcher'ın babası mısın?" Odette generale soruyor.

Sessiz ama otoriter bir şekilde "Evet" diye cevap verdiğinde arkamı dönmek için cesaretimi toplamak üzere hâlâ nefes alıyorum. "Fletcher'ı seviyoruz," diyor Evelyn. "Bir gece bize şarap ısmarladı."

"Ve köpeği de çok tatlı," diye ekliyor Sheila.

"Ve Goldie'ye kur yapma konusunda *çok* centilmen davrandı," diye devam ediyor Odette. "Tam bir centilmen," diye katılıyor Evelyn ve Sheila.

Kur yapmak. Hâlâ *kur* yapmaya takıldım. Ve sıcak çikolatamı çok hızlı yudumlamama neden oluyor, bu da neredeyse dilimin ucunu yakıyor.

"Bekar mısın?" Evelyn ekliyor.

Ve artık kendimi aşmamın zamanı geldi. Bunun üzerine dönüyorum ve sanki bu sabah onunla iç çamaşırım olmadan kahvaltı yapmamışım gibi ona gülümsüyorum. "Tekrar günaydın, General Daniel. Sizi gördüğüme sevindim."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra başını sallıyor ve bana *Jessica* demeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden olacak bir şekilde "Goldie" diyor.

"Bu sizi Fletcher'ın rugby'deki ilk yıllarına mı götürüyor?" diye sordum.

Bakışlarını sahaya doğru kaldırırken yüzünde bir şeyler titreşiyor ama dikkatini hemen bana veriyor. "Çocuklar için taksi soförlüğünü eşim yaptı. Çoğu antrenmana katılmadım."

Beynim sorgulamadığım sonuçlara varıyor.

General çok çalıştı. Tabii ki çalıştı. Çalışmazsan orduda generalliğe terfi edemezsin.

Muhtemelen çocukları için yüksek standartları vardı. Fletcher'ın iş ahlakı inkar edilemez. Kız kardeşinin de ortopedi cerrahı olduğunu söyledi. Muhtemelen çok fazla beklentinin olduğu düzenli bir çocukluk geçirmişlerdir.

Ya da belki de babamın sevgisini kazanmak için Silas ve benden neler beklediğini gördükten sonra yansıtıyorum. "Artık burada olabilmen çok güzel," diyorum, çünkü bu noktada gerçekten de kendimde değilim.

Müşterilerimin ebeveynleriyle olan ilişkilerini iyileştirmelerine yardımcı olmuyorum. Kendileri için istedikleri yolu bulmalarına yardımcı oluyorum. Ebeveyn meselesi terapi için bir iş.

Ya da en azından kendi ebeveyn bagajı olmayan bir koç için.

Yüzümü ileriye döndüğümde Fletcher'ın sahadan beni izlediğini görüyorum; o ve takımın yaklaşık yarısı antrenörlerden birinin etrafında durmuş, muhtemelen bir sonraki alıştırmaları için talimat alıyorlar.

Tüm vücudumu saran bir ürperti tenimde dolaşıyor.

Adam hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor ve buna antrenman yapması gerekirken bana bakması da dahil. Ama bu Fletcher.

Gurme çikolatalarımın son zulasına bahse girerim ki, koçunun söylediği her kelimeyi dinliyor ve hala kadınsı yerlerimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldar Sheila.

"Yirmi yıldır ateş basması yaşamadım ama şu anda terliyorum," diye mırıldanıyor

Evelyn. "Seni çıplak mı hayal ediyor?" Odette soruyor.

"Bu nasıl bir soru böyle?" Evelyn karşılık verir. "Tabii ki öyle. Adama baksana."

Dudağımı ısııyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse?

Bana öyle bakması *onu* çıplak hayal etmeme neden oluyor.

Ve Fletcher Huxley'in çıplak hali dünyanın en büyük harikalarından biri olarak sınıflandırılmalı. Koltuğumda kayıyorum, kalçalarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum.

Ve sonra ona bir öpücük gönderdim.

Yarım saniye donup kalıyor, sonra dudaklarını yalıyor ve tekrar koçuna bakıyor.

Sahanın diğer tarafında bir yerden başka bir adam ses çıkarıyor ve bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum.

Özellikle de kardeşimin.

Onu çimlerin üzerinde buldum ve ona da bir öpücük gönderdim. Fletcher'ın forvet olduğu yerde, Silas bir bek. Oldukça fiziksel bir defans oyuncusu olarak isim yaptı. Şu anda bir pas çalışmasının ortasında.

Hayır, şuna bak.

Şu anda beni tersliyor.

"Gözünü toptan ayırma Collins," diye bağırıyor baş antrenör. "Topu düşürürsen kaybederiz. Ve bunu sana

söylemem gerekmiyor." Kıkırdamıyorum.
Yüksek sesle.

Ama kafamın içinde kesinlikle kıkırdıyorum ve gülümsemem kesinlikle sırtıma olarak sınıflandırılabilir. Evelyn'in diğer tarafında bir hareketlenme oluyor ve Fletcher'ın babasının da bize katılmaya karar verdiğini fark ediyorum. "Bir ömür boyu ihtiyaç duyduğu şey olmamasını telafi etmeye mi çalışıyorsun?" Odette ona mırıldanıyor.

Önce ona, sonra yere bakar. "Kelimelerle aranız çok iyi, hanımefendi."

"Ebeveyn olup da her şeyi berbat edemezsin."

"Bunu düzeltebilecek bir ebeveyn olmayı tercih ederim." Kalbim sıkışıyor.

Ebeveynlerin neye ihtiyacım olduğunu anlamamaları hakkında biraz bilgim var ve umursamıyorlarmış gibi hissetmek hakkında daha çok şey biliyorum. Fletcher'ın babasının çabaladığını görmek?

Kendi babamın yapacağından daha fazlasını.

Tabii bu sadece sözde bir hizmet değilse.

Öyle olduğunu sanmıyorum - babam bir süredir benden haber alamadığı için kesinlikle ülkenin öbür ucuna uçmazdı - ama açıkçası ben bu konuda uzman değilim.

"Tavsiyemi istersen," diyor Evelyn, "orada her şeyi yanlış yaptığını söyleyip bağırmaya başlama."

General Daniel'in kaşları kalktı. "Uykusunda bu spor hakkında benim bir hafta boyunca çalıştıktan sonra uyandığımda söyleyebileceğimden daha fazlasını söyleyebilir. Ve en son bildiğim kadarıyla uykusunda konuşmuyordu."

"Yine de ona bağırmayacağın anlamına gelmez," diye mırıldanıyor

Evelyn. "O günler geride kaldı."

Hepimiz susuyoruz ve sahadaki oyunculara bakıyoruz.

"Ama bunu ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum," diyor

iç çekerek. Evet.

Kalbim resmen acıyor. Ve bu benim işim değil.

Saatime baktım. "Oh, saate bak. Koşmam lazım. Toplantılar. Antrenmanın tadını çıkarın hanımlar. Bakalım size stadyumu gezdirecek birini bulabilecek miyim? General Daniel, sizi tekrar görmek ne güzel."

Evet, evet, tavuk tarafım ortaya çıkıyor.

Ama Fletcher'ın babasıyla olan ilişkisi *beni ilgilendirmez*. Üç kankam bunu benim asla yapamayacağım şekilde halledebilir.

Ve ben bununla tamamen iyiyim.

gecesinden üç arkadaş ve altı yastık eksikmiş gibi görünüyor ve bu görüntü aşırı aktif aletimi tekrar harekete geçirdi.
Sweet Pea fark etti.

Yemin ederim öyle.

Yarı homurdanıyor ve sanki onu pantolonunun içinde tutmamı emrediyormuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Geldiğin için. Eğitim için." Çok mu kekeliyorsun, Huxley? Tanrım. Yine on üç yaşında bir çocuk oldum.

Bunu ona DM atabilirdim. "Ve Sweet Pea, bu sabah başka bir ziyaretçim varken pantolonunu dairemde sürüklediğim için özür dilemek istedi."

Goldie elimdeki parlıtlı altın kurabiye kutusuna bakıyor, sonra köpeğime gülümsüyor, kulaklarını kaşımak ve yalama mesafesine girmek için eğiliyor.

Köpekten yani.

Teknik olarak onu yalayabilirim de. *Bu kadar yakın.* Ve kek ve baştan çıkarıcı gibi kokuyor, her ikisini de yalamaktan hoşlanıyorum.

"Bana iyi bir şey getirdin mi, Tatlı Bezelye?" diyor. "Getirdin mi? Kim bu kadar nazık, düşünceli bir köpek yavrusu?" "Hepsi Tatlı Bezelye'ydi," diye teminat veriyorum Goldie'ye. "Tek başıma olsam bu kadar düşünceli olamazdım."

Gülümsemesi genişliyor. "Bu şüpheli bir şekilde Çilli Kurabiye kutusuna benziyor." "Kurabiye kutuları için iyi bir gözün var."

Beni tekrar incelerken hala köpeğimin kulaklarını kaşıyor. Sanırım benim gizli gündemimi arıyor. Sanki ondan hoşlandığım, onunla vakit geçirmek istediğim ve fotoğrafların bahane olduğu belli değilmiş gibi.

Köpeğimin sevdiği birinden ekstra sevgi görmesi de cabası.

Goldie sessiz incelemesinin ardından her ne bulduysa, görünüşe göre bununla bir sorunu olmadığına karar veriyor. "Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misiniz?" diye soruyor. "En lezzetli musluk suyum var. Ve önümüzdeki birkaç gün içinde içmem gereken üç porsiyon sıcak çikolata daha var ama sanırım ikiniz de *hayır* diyeceksiniz."

Ne yazık ki haklı. "Su harika. Teşekkürler."

"Kurabiyeler de çok lezzetli görünüyor. Ben de teşekkür ederim." Kapıdan uzaklaşıyor, yüzünü buruşturuyor ve dairesine adım attığında topallıyor.

Hayatım boyunca sahip olduğum tüm koruma içgüdülerim alarma geçiyor ve kapı aralığından çok hızlı geçip çok yaklaşıyorum. "Ne oldu? İyi misin? Sana kim zarar verdi? Kahretsin. Bunu ben mi yaptım? Yoksa acı sos muydu? Bana acı sos olmadığını söyle."

Dudakları irkilmesine rağmen tekrar yukarı kalktı. "Acı sos değildi." "Yani herhangi bir... istenmeyen yan etki yaşamadın mı?"

Bunun üzerine duraklıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor.

"Hiç de değil. Sen?" "Acı sos beni rahatsız etmez."

Yalan söylediğimi anladığını belli eden bir ses çıkardı. Lanet olsun.

Eğer Silas ona bu sabah antrenmanda tuvalette yaşadığım sorunu anlattıysa, onu öldürürüm.

Bir adım daha atıyor, belli ki sol tarafını destekliyor ve kalbim yeniden sıkışıyor. "Ne oldu? Neden topallıyorsun?" "Kar fırtınası geliyor. Yarın iyi olacağım. Ya da ertesi gün."

"Önümüzdeki iki hafta boyunca hava açık."

"Tamam, Bay Tahmine Güven."

Sweet Pea havlar ve sırtır.

İgnelemeyi çok iyi anlar. Özellikle de bana yöneltildiğinde.

Goldie'yi dairesine kadar takip ediyoruz. Oturma alanında geçen sefer burada olmayan tek bir pembe çiçekli sandalye var, üzerine topak topak mavi bir polar battaniye örtülmüş. Bir yığın boş kutu. Yarıları dolu bir çöp torbası. Kitap rafları hâlâ kâğıt ve ciltli kitapların yanı sıra birkaç ıvır zıvırla dolu. Tahta bir sinek kuşu, Scorned'in maskotunun bobblehead'i, Goldie ile Hallie'nin dün bindiğimiz atlıkarınca atlarının üzerinde çekilmiş çerçeveli bir resmi.

Çocukken o kadar çok taşınmışım ki, kutuları hem monte edilmiş hem de düz bir şekilde onun zemininde tanıyorum.

Ağır hizmet tipi. Daha küçükler. Kitaplarını paketlemesi gerekiyor.

Topallayarak mutfağa girip beyaz bir dolabı açıyor ve içinden düz beyaz bir kâse ile içinde duran tek bira bardağını çıkarırken yine yüzünü buruşturuyor.

Bu bir Copper Valley Scorned bardağı.

Acaba onları geride mi bırakıyor?

Onu küçük mutfağa kadar takip ediyorum ve kurabiyeyi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Hava açık olduğunda genellikle böyle mi hissediyorsun?"

"Dört yıl önce bir kar fırtınasını meteoroloji uzmanından önce haber vermiştim ve iki kış önce birkaç gündür hava durumunu kontrol etmediğim halde yine haber verdim. Yaralandığımdan beri ilk kez bu kadar yoğun hissediyorum."

"Kaç santim?"

Bardağı musluğun altına sokar ve suyla doldurur. "En az bir ayak." Yarı

yarıya onun da *benim boyumla* ilgili bir şaka yapmasını bekliyordum.
Sonra, o adam olduğum için telefonumu çıkarıp hava durumu uygulamama bakıyorum.

Hiçbir şey.

Hayır, bekle.

Hava durumu

canlandırıcı. Ve o haklı.

Geçtiğimiz birkaç saat içinde, yarın öğleden sonra başlamak üzere bir kış fırtınası gözlemi aldık.

Pazar günü öğleden önce metropol bölgesinde bir ila bir buçuk metre kar yağma ihtimali var.

Bardağımı önümdeki tezgâha bırakıyor ve su doldurmak için kâseyi alıyor.

"Git otur." Etrafindan dolanıp kaseyi alıyorum. "Ben

hallederim." "Oturmak için paketlenecek çok fazla kutu var."

"Otur. Köpeğimin sıcak bir kucağa ihtiyacı var. Kardan nefret eder. Ayrıca, ihmal edilmemesi gereken bir kurabiyen var.

Artık ahlaki olarak buna mecbursun."

Goldie tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve bana çok bariz bir şeyi gözden kaçırıyormuşum gibi bakıyor.

Oh. Doğru ya. Evet. "Kutularınızı paketleyeceğim. Yiyeceğe ihtiyacın var mı? Taşınmadan önce bitiremeyeceğin ekmek

ve sütü almak için kitlelerle savaşmamı ister misin? Yumurta reyonunun boşaltılmasına katılmazsan gerçekten kar fırtınası

mı olur?"

Buna gülüyor, gözleri neşeyle parıldıyor ve işte kalbim yine gidiyor.

Saklanacak bulanık bir su birikintisi bulmak için çaresizce kıyıya vurmuş bir balık gibi çırpınıyor.

"Zulamdaki Biscoff kurabiyeleri, geçen hafta *birinin* bana kitapçıdan aldığı çikolatalar, şimdi kafam büyüklüğünde bir

kurabiye ve acil durum kas gevşeticilerim arasında iyi olmalıyım," diyor tezgâhtan uzaklaşıp oturma odasına doğru

topallayarak ilerlerken. "Teşekkür ederim. Ama kendi kar fırtınasında hayatta kalma yiyeceğini alman gerekiyorsa-"

"Bana bir hafta yetecek kadar tavuğum var."

Hâlâ gülümsüyor ama yürürken acı çektiği belli. "Sweet Pea için de yeterince mama var mı?"

"Benden daha çok tavuk yiyor. *Otur*. Bırak da bir erkek işe yarasın. Tabii burada sana ait olduğunu bilmemi istemediğin

kitaplar yoksa."

"Beni yakaladın. Hangi kitabımın benim daha da gizli laboratuvarımı açmak için gizli bir kaldıraç olduğunu bulmanı

istemiyorum." "Kasıtlı olarak dünyayı yok etmeye çalışan şeytani bir dahi laboratuvarı mı, yoksa şeytani bir yaşam

koçunun gizli bir serum üzerinde çalıştığı

Müşterilerinizi, yapacaklarını söyledikleri işi yapmaları için kandırıp sonra da laboratuvar gibi yapmıyor musunuz?"

"Sana söyleseydim, seni serumumun ilk kurbanı yapmak zorunda kalırdım." Çömeliyor, öyle bir irkiliyor ki nefesi

kesiliyor, sonra sol kitaplığın önünde yere dizlerinin üzerine çöküyor.

İnatçı kadın.

Bir anda onun yanındayım, dizlerimin ve baldırlarımın inlemesine rağmen çömeliyor koluna uzanıyorum. "Kıcını yoldan çek

ve kutularını paketlememe izin ver."

Kendini içine çekiyormuşsun gibi hissetmeyi bırak, kalp. "Oturmak

acıttıyor."

"Açıkçası, ayakta durmak da öyle. Ve çömelmek. Ve diz çökmek. Ve yürümek."

"Buz torbasının üzerinde yarım saat uzanacaktım ve *sonra* kutularla uğraşacaktım," diye mırıldandı. "Ama şimdi bir

kurabiye kazanmak istiyorum."

"Tebrikler. Nefes alıyorsun. Bir kurabiye kazandın."

Tatlı Bezelye'nin bağını çözüp onu yere bırakıyorum. Patileri daha tahtaya değmeden Goldie'ye doğru koşuyor ve onun

bacaklarına tırmanmaya çalışıyor.

Goldie bir kez daha yüzünü buruşturunca

homurdandım. "Tamam. Tamam. Tamam." Ellerini

havaya kaldırdı. "Sen kazandın." Gözlerimi ona

diktim.

Yüzünde hem hüznü hem de boyun eğmiş bir ifadeyle beni izliyor; bu ifadeyi, kimin kitap kutularını daha hızlı

paketleyeceğini görmek için bana meydan okumayı tercih ettiği şeklinde yorumluyorum.

Şu anda duygularımın ne durumda olduğunu sorma.

Bana meydan okumanın eğlenceli olduğunu düşünen bir

kadın bulmak mı?

Ve bu meydan okumanın gitmesine yardım edeceğini

bilmek? *Siktir et.*

"Buzlukta bir buz torbası var ve onu benim için getirebilerseniz inanılmaz minnettar olurum," diyor sonunda kendini yere

kadar indirirken.

"Karın başlamasını beklesem, onu toplasam ve onunla sana ev yapımı bir buz torbası yapsam daha mı iyi

olur?" Tatlı Bezelye bana bakıyor ve yine hırslıyor.

Ama Goldie-Goldie, kendini yerde yatacak şekilde kaydırırken yaptığı diğer yüz ifadeleriyle gülümsüyor.

Ve herhangi bir gülümseme değil.

Bu parlayan, utanmadan eğlenen bir gülümseme.

O da köpeğime dönüyor. "Sen *çok* iyi bir köpeksin, Sweet Pea."

Sweet Pea ona taparcasına bakıyor.

"Senin de öyle olduğunu söylüyor,"

diye yorumluyorum. Sonra

Goldie'nin dondurucusunu açtım. Ve

tam bir aptal olduğumu fark ettim.

Dolu.

Dolu amına koyayım.

Ama geçen yılki Şükran Günü hindisi satışından babamın her zaman iki tane almamız için ısrar ettiği donmuş hindi var

mı, her ne kadar annem sadece bir tanesini pişirse ve diğeri de bir sonraki Ekim ayında yeni yılın hindilerine yer açmak için

onu da pişirmeden önce donacak olsa da? Buz makinesi için yedek buz tepsileri var mı? Paketlerin kenarlarında buzlanmış,

kaynağı belirsiz dondurucu yemekleri var mı?

Hayır.

Hayır, yarısı yenmiş kurabiyelerle dolu bir düzineden fazla

büyük poşet var. Çilli Kurabiye'den.

"Dondurucuma bakma," diyor Goldie yerden. "Buz

torbanı dondurucudan çıkarmam gerekiyor."

"Dondurucumu *yargılama*."

Yüzümün kurabiye istiflemesine verdiği tepkileri izlemek istemiyormuş gibi bir kolunu yüzünün üzerine *atıyor* ama

Sweet Pea koltuk altını yaladığında iki büküm oluyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyor.

Onun acı çekmesini izlemek ruhumu parçalıyor.

Ama endişemi bastırıyorum ve *seni daha iyi hissettirmek için her şeyi yapacağımdan* çok daha beklenen bir şey

söylüyorum. "Yaşlı kadın arkadaşlarına yalan söylüyorsun."

"Arkadaşlarımın ne alakası var?"

"Bu kurabiyeleri sevdiğini söylediler. Özellikle de fıstık ezmeli kurabiyeleri."

"Bunu sana ne zaman söylediler?"

"Bıyıklarım için bana ölüm ilanı gönderdiklerinde."

Kolunu kaldırdı ve bana baktı. "*Hayır*."

Buz torbasını buluyorum, dondurucuyu kapatıyorum ve yerde yatan Goldie'nin yanına dönüyorum. "Kurabiyeleri

sevdiğini düşünüyorlar, bu yüzden sana kurabiye vermeye devam ediyorlar."

"Burada olan şey bu *değil*." "O

zaman ne oluyor?"

"Sen bana ölüm ilanını göster, ben de sana kurabiye itirafımı söyleyeyim."

"Bir kurabiye itirafının bu ölüm ilanında yazana değeceğinden emin değilim. Bantın ve Sharpie'n

nerede?" Kalçalarını kaldırıyor, buz torbasının üzerine yerleşiyor ve hemen ardından rahatlayarak iç

çekiyor.

Kendi endişem azalıyor. O iyi

olacak.

"Yatak odası," dedi. "Bana o ölüm ilanını okuman için sana yirmi dolar veririm."

Bu çok komik. "Yirmi dolarına ihtiyacım yok." Yatak odasına giriyorum, bandı ve kalın bir Sharpie'yi buluyorum ve

yanlışlıkla yatağının üzerinde başka bir buz torbası görüyorum. Sıcaktı. Daha önce kullanmış ve tekrar dondurmayı unutmuş

olmalı.

"Size gerçek Cadbury çikolatasını nereden alabileceğinizi söyleyeceğim" diye sesleniyor.

Buz torbasını onun için yeniden dondurmak üzere mutfığa dönerken aniden duruyorum. "*Gerçek* Cadbury çikolatası mı?

Buraya ithal etmedikleri türden mi? Ya da ithal etseler bile alamayacağın çikolatalar?"

"Gerçek mal. Şekerleme çeşidinizi seçin ve bu olabilir."

Kahretsin.

Ağzımın suyu akıyor. "Artık o boktan şeyleri

yemiyorum." "Sezon bir yere kadar."

"Sezon bittikten sonra çikolata yemem. Onun yerine Bruges'e gidip Liège waffle'ı alıyorum ve kusana

kadar yiyorum." Gülüyor ve Sweet Pea karnına doğru sürünerek onu daha çok güldürüyor.

"Buna değer," diye ekliyorum.

Ayrıca, çikolata alemi waffle aleminden *sonra* yapıyorum.

Brugge de bunun için iyi bir başlangıç noktası, ancak bu yıl diğer ragbi sezonlarının sonunda olduğu kadar yakın

olmayacak.

"Londra'dayken birkaç hafta sonunu Avrupa'yı gezmeye ayırmalısın," diyorum ona, Sweet Pea Goldie'nin karnında bir

daire çizip Goldie onun yatağıymış gibi yattığında daha da kötüleşen göğsümdeki o lanet çarpıntıyı görmezden gelerek.

"Yemek ve tarih için orayı geçemezsin. Sana en iyi yerleri söyleyebilirim. Ama bana dondurucunda neden otuz sekiz torba yarısı yenmiş kurabiye olduğunu söylersen."

"Dokuz. Otuz sekiz değil. *Dokuz*. Ve bıyıklı ölüm ilanını tercih ederim."

"Gerçek Cadbury çikolatalarını nereden buluyorsun?"

"Evelyn'in komşusunun İrlanda'da üniversitede okuyan bir torunu var ve ayda birkaç kez eve karton karton gönderiyor. Size yüzde yirmi zamla satacak, tabii siz kartonlardan birini almayı kabul etmezseniz, o zaman normal fiyattan satacak."

Babam, benim yaşlılar için çikolata kaçakçılığı yapan bir şebekeye dahil olma fikrim karşısında küçük dilini yutardı.

"Rahatsızlık için bedava yok mu?"

"Teslimatı kabul eden o kadar çok kişi var ki, kiminle çalışacağını kendisi seçebiliyor. Aldığınız tek şey indirim." "Ve arkadaşların da bu işe dahil."

"Hayır, arkadaşlarım ara sıra bayilerinden alışveriş yaparlar ama teslimatlara asla karışmazlar. İhtiyar Motorcular Kulübü bunu öğrendi ve onları polise ihbar etmekle tehdit etti. Savaşlarını başlatan da bu oldu."

"Bu delilik."

"Eğer sır tutabilirsen, sana bir şeyler ayarlayabilirim. Ya da önümüzdeki birkaç ay için sana biraz çikolata postalayabilirim. Sezon bitmeden önce stoklarını artırabilirsin. Karşılığında tek istediğim ölüm ilanını görmek."

Gözlerini kapatmış, Goldie'nin sevgisiyle cennette gibi görünen köpeğimi okşuyor. Ve ben pes ediyorum.

Sanki yapmayacakmışım gibi.

Ben de homurdanıp inlerken kendimi başının yanında yere bırakıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve Instagram'ımı açıyorum.

"Ocak ayının başlarında, Fletcher Huxley'in sakal felaketi, bu dünyada çok uzun süre kalmasına rağmen erken bir ölümle sonuçlandı" diye okudum.

Goldie kıkırdarak Tatlı Bezelye'nin üstünde sallanmasına neden oluyor.

"Ölüm karşısında ağırbaşlı olamıyorsan, bunu sana okumayacağım," diyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

Ama daha çok gülünce irkildi ve kalçasını tuttu.

Lanet olsun.

"Masaj hiç yardımcı oldu mu?" Ona sordum.

"İstediğim kadar değil. Okumaya devam mı? Lütfen?"

Ona bu ölüm ilanını okumak istemiyorum. Kalçasını ovma, esnemesine yardım etmek ve daha iyi hissetmesini sağlamak istiyorum.

Ama onun yerine, istediğini yaptım. "Bıyığın ölümü dünyanın dört bir yanında görüldü, ancak bıyığa tapan dünyanın bazı bölgelerinde bıyığın grafik ölümü sansürlendi. Yangın, zamanında çok şey görmüş bir yüz özelliğine uygun bir sondu. Bazıları iyi. Bazıları kötü. Bazıları kirli. Derinliklerinde hala üç yıl öncesine ait yarım bir uçak yemeği sakladığı söyleniyordu."

Goldie bundan tam bir kıkırdama çıkarıyor.

"Yeryüzünde geçirdiği süre boyunca, dünya kadın nüfusunun dörtte üçünü üzecek kadar çok sayıda taklitçisi ortaya çıktı. Ancak cehennemden gelen bıyığa karşı neredeyse evrensel nefrete rağmen, toplumun çeşitli kesimlerinde destekçilerini buldu. Dünyanın en tuhaf harikalarına adanmış bir Instagram hesabı olan *Rate That 'Stache dot com* gibi yerlerde ve Kansas'ın rastgele bir kasabasındaki bir reklam panosunda anıtlar ortaya çıktı. Merhum bıyığın, Guy Knightly'nin New York Modern Sanat Müzesi'ndeki en yeni enstalasyonuna da ilham kaynağı olduğu bildiriliyor; kimilerine göre ölmekte olan bir tavuğu *andıran* bu heykele *Huxley'in Sağdan Üçüncü Bıyık Kılının Ölümü* adını vermiş."

Bundan sonra ben bile durup boğazımı temizlemek

zorunda kaldım. Yanıklara gelince, bu sağladı.

Goldie o kadar çok gülüyor ki burnundan küçük bir domuz homurtusu

kaçıyor. Sikeyim. Çok hoş.

"Durman gerekebilir," diye nefes nefese kalıyor. "Bu

acıtıyor." "Sadece bir paragraf daha var, seni pısırk,"

diyorum. Bu onu daha da güldürüyor.

Ama yüz hatlarından bir başka acı ifadesi geçerken ayılıyor.

"Tamam, benden bu kadar," diyorum.

"Hayır, lütfen bitir. Okuduğunu duymak için bir daha ne zaman şansım olur bilmiyorum."

Orosu çocuğu.

Buna hayır diyemem.

Ve yine *kes şunu kalp*.

Boğazımı temizliyorum ve telefonuma bakıyorum. "Fletcher'ın bıyığı, giysileri, arabaları ve eski üniforma seçimi, iyi bir moda zevki için gerekli genlerden yoksun olarak doğduğunu gösterirken, yüzünü böyle bir canavarlıkla süslemeyi seçtiği için tamamen suçlayamayacağımız adamın kendisi tarafından hayatta bırakıldı. Ustura konusundaki eksikliğini, bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla hak eden bir kadına ara sıra inanılmaz derecede iyi bir arkadaş olarak telafi ediyor."

Telefonumu yere bırakırken Goldie bana göz kırıyor. "Gerçekten öyle mi yazıyor?"

"Bu kadar güzel şeyler uyduramam."

"Bıyığınla alay ettiğimiz için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bu hiç hoş değildi."

"Gelmiş geçmiş en destansı bıyığa sahip olduğum için alay edilmekten çok daha kötü şeyler yaşadım."

Bana bakıyor, yüzü açık bir soru gibi. *Bana bütün kötü şeyleri anlat. Bana güvenebilirsin. Burada güvendesin.*

Gerektiği kadar hoşlanmıyorum. "Annem bu ölüm ilanının çok komik olduğunu düşünürdü. Harika bir mizah anlayışı vardı."

Goldie usulca gülümsüyor. "Herkesin hayatında iyi bir mizah anlayışı olan birine ihtiyacı vardır." "İlk etapta onu geliştirdim çünkü ikinci eski karım bana bunun için uygun yüzüm olmadığını söyledi." "Boşanmadan önce mi sonra mı?"

"Sırasında. Beni aldatıyordu. Umursamadım ve bu onu kızdırdı, onun kızması da beni küçük düşürdü." "Neden umursamadın?"

"Onunla intikam için evlendim." "İntikam için mi?"

"İlk eşim."

Daha sivri *bir* kaş kemeri varsa *da* ben görmedim.

Görmezden geliyorum ve kitaplığa yöneliyorum. "Bunların girmesini istediğin bir sıra var mı? Kutunun üzerinde özel bir etiket var mı?" "Hayır. Açtığım her kutuda en sevdiğim kitapları bularak şaşırmayı seviyorum."

"Diğer tarafta tekrar kolayca bulabilmeniz için belirli kutulara konulmasını istediğiniz bir şey yok mu?" "Çaresiz kalırsam başka bir kopya alırım. Ya da sesli veya e-kitap olarak alırım."

"Dondurucunda neden seksen altı kurabiye olduğunu hâlâ söylemedin."

"Dokuz. Çünkü bu kurabiyelere bayılıyorum ama *çok* büyükler. Bir seferde sadece yarısını yiyebiliyorum, bu yüzden diğer yarısını daha uzun süre dayanması için dondurucuya koyuyorum ve sonra bir tane daha istediğimde taze bir kurabiye alıyorum çünkü tazeleri daha iyi."

O tamamen ciddi. Ve bu da çok hoş. "Dondurucunla ne yapacaksın?" "Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Ve muhtemelen tüm bu taşınmanın en kötü yanı da bu."

O kadar kimsesiz ki.

Ama yanılıyor.

Donmuş kurabiyeleri feda etmesi taşınmasının en kötü yanı değil. En kötü yanı, gidiyor olması.

Goldie

Sarsılarak uyanana kadar oturma odamda yerde uyuyakaldığının FARKINA VARMIYORUM.

Kalçam hâlâ ağrıyor ama eskisinden daha az. Sweet Pea karnımda horlayan sıcak bir yumru. Kitap raflarımın üçte ikisi boş, çorak alanlar çok yakında bu daireden ve ülkeden ayrılacağımı hatırlatıyor.

Ama kalbimin plansız bir şekilde ürpermesine neden olan şey evimden ayrılma düşüncesi değil. Ya da Copper Valley'den. Ya da arkadaşlarımdan.

Hayır, göğüs bölgemdeki beklenmedik çekilme yüzde yüz Fletcher'ın benim için paketlediği tüm kutuların ortasında durmasına bir tepki.

Alevli peynir olayından beri tıraş olduysa bile belli olmuyor. Yüzündeki kıllar gür ve kısa sakal arasındaki çizgide geziniyor. Güçlü kıcını ve kalçalarını saran bir kot pantolon giyiyor ve ceketini çıkarıp göğsünü ve dövmeli pazularını olabildiğince sıkarak gri bir Pounders tişörtü giyiyor. Yapmamam gerektiği halde bakışlarımın ön kollarında oyalanmasına izin veriyorum.

İyi tanımlanmış ön kollara bayılıyorum. Bir erkeğin ellerinden uzun, güçlü kollarına kadar inen kalın damarlı olanlara... Zihinsel olarak boğazımı temizliyorum.

Dün gece arkadaşlar arasında *tek seferlik* bir takılmaydı. Ağzımın suyunu akıtmak için burada değil.

Özellikle de yedi yaşımdan beri yaşadığım her yerde bir yerlerde sergilenen sinek kuşu heykelciğini tutuş şekliyle.

Sadece tutmak değil.

Sanki on yıllardır kafasını kurcalayan bir sorunun cevabını barındırıyormuş gibi bakıyor ama bulmacanın kilidini açacak anahtarı bulamıyor.

Sanki aniden uyandığımı fark etmiş ve heykelciğimi incelerken yakalanmak istemiyormuş gibi başını bana doğru salladı.

"Büyükbabam bunu bana yedi yaşımdayken vermişti. Her zaman sinek kuşu gibi uçtuğumu söylerdi." Sesim halsiz ve bedenim ağırlaşıyor.

Geç oldu.

Yarın antrenmanı var.

Muhtemelen çok yorulmuştur ve kitaplarımı benim için paketlemeye başlamadan önce de muhtemelen bu doğrudur. Ama ona sinek kuşundan bahsetmek zorunlu hissettiriyor.

Yargılamadan. Sadece *olan bu*.

Gözleri tekrar ona kayıyor. "Annem sinek kuşlarını çok severdi. Onu düşünmeden bir tanesini bile göremezdim. Bu yüzden senin kim olduğunu hatırladım. Lakabını duydum ve sanki annem gibiydi, kim olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Nasıl biriydi?"

Cevap vermeden önce duraklıyor, sinek kuşunu dikkatlice boş rafa geri yerleştiriyor, sanki o da paketlenmeden önce en iyi tarafının görüldüğünden emin olmak istiyor. "Sonsuz sabırlı. Gülmeyi çok severdi. Ne zaman brokoli yese leş gibi kokardı. Monopoly'de kazanmama izin verirdi. Tüm maçlarıma gelmek için elinden geleni yaptı ve hasta olduğunu sakladığı zamanlarda hiçbir antrenmanı kaçırmadığımdan emin oldu. Her yönden babamın tam tersiydi."

Kalbim yine sıkışıyor.

Onu özlüyor.

Duyabilirsin.

Ve konuyu aniden değiştirdiğinde hiç şaşırmadım. "Kalçan nasıl?" "Sert, ama iyi."

"Esnemek yardımcı olur mu?"

Hareket etmiyorum. Tatlı Bezelye hâlâ karnımda usulca horlarken olmaz. "Muhtemelen. Bütün kitaplarımı paketlemene gerek yoktu."

Tek gözünü kısarak bana bakıyor, açıkça *susuyor, evet, yaptım*. "Gizli kolu bulana kadar kutularım bitti-

daha gizli bir sığınak."

Bu kalbimi daha fazla sıkıştırmamalı ama sıkıştırıyor. O eğlenceli biri. Ayrıldığımda onu gerçekten ve beklenmedik bir şekilde özleyeceğim.

Belli ki şu anda bunu ona söylememeliyim. Bunun yerine, yumuşak bir "Teşekkür ederim" ile yetiniyorum.

Biz konuşurken bana yaklaşıyor, eklemlerinden birinde bir *patlamayla* çömeliyor ve yüzünde bugünkü eğitimin her zerresini hissettiğini gösteren bir buruşturma var. "*Teşekkür ederim* diyorsun ama sen uyurken pantolonumun içine kaç tane kitap sakladığımı bilmiyorsun."

"Ooh, hangileri?"

"Bu gizli bilgi."

"Sen de büyürken bunu çok duydun mu?"

"Her gün. Yumurtanın tarihiyle ilgili kitapları tarihi korsan pornosunun yanında saklamanız beni çok etkiledi."

"Eğer aşk romanlarıma bir daha *porno* dersen, şehirdeki sporcular arasında partnerlerinin çirkin olduğunu düşündüğün dedikodusunu yayarım."

Yanımda yere diz çökerken sırtıyor. "Sana inanmayacaklar." "Evet, inanacaklar."

"Bu konuda etkili bir yalan söyleyemezsin."

"Bahse var mısın?"

Gülümsemesi, bir romantik komedi filminin en iyi bölümünü izlerken bazen yaptığım gibi kalbimin pıt pıt atmasına neden olan tam bir sırtışa dönüştü. Fletcher Huxley o sakal, o gözler ve o çene çizgisiyle sırtıyor-evet.

Evet, lütfen.

"Rekabetçi yönünü takdir ediyorum ama bunu kaybedersin" dedi.

Leğen kemiğime yayılan şiddetli bir ağrı Tatlı Bezelye'nin *mırıldanmasına* ve uykulu göz kapaklarının yarısını kaldırmasına neden olurken istemsizce yerde dönüyorum. Zavallı yavru. Hareket etmesi gerekecek, çünkü benim hareket etmem lazım. Geçen hafta halımı verdim, bu yüzden altımda sert bir tahta var. Boynum sertleşiyor ve ağrıyor ama kalçamdaki zonklamayla aynı sebepten değil.

Fletcher onu nazikçe üzerimden çekiyor, elinin tersi karnımın üzerinde kayıyor ve bir roller coaster'daymışım gibi düşmeme neden oluyor. "Üzgünüm, yavrum. Yatağının ihtiyaçları var. Bunu telafi etmek için sana daha sonra bir biftek ısmarlayacağım."

Yüksek sesle esniyor ama Odette'in bana bir haftalığına ödünç verdiği sandalyeden köpekbalığı battaniyemi alıp yere yuva yaptığında, Sweet Pea mutlu bir şekilde yumuşak yünün içine yerleşiyor ve uyumaya devam ediyor.

"Gece yarısı uyandığında çıldırmıyor mu?" diye soruyorum. Sırtıyor.

"Köpeğimin uyku düzenini bozma. Bir orospu keser."

Sonra ben dizimi göğsüme doğru çekerken o kocaman elini kaval kemiğime doluyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Üniversite gösterisindeki o olaydan bu yana geçen yıllar içinde bir ya da iki kez beynime sızdı. O gün giydiği her şeyi hatırlamıyorum ama ceketini hatırlıyorum. Gürültülü ve gösterişliydi, neon yeşili ve yırtıktı, üzerinde bir tasarımcının logosu o kadar büyük basılmıştı ki, kelimenin tamamı sığmıyordu. Dünyanın çoğunun çirkin diyeceği moda parçalarından biriydi - neon *yeşili mi? Gerçekten mi?* - ama sektördeki muhtemelen bazı insanların yıllık kirasından daha pahalıya mal olan *nefes kesici bir ifade parçası* olarak adlandırıldı. Ne zaman onu düşünsem, kendime onun kibirli bir havası olduğunu ve özü olmadığını söyledim.

Ama bu Fletcher?

Kendi başıma ulaşamadığım kalçama sessizce en küçük miktarda ekstra gerginlik katan kişi mi? Bana kurabiye getiren ve kutularımı paketleyen mi? Uzun ve yorucu bir günün ardından gecenin bu geç saatinde sahip olmaya hakkı olmayan bir uyanıklıkla beni izleyen kim?

Bu Fletcher'ın her şeyi var.

Hâlâ havalı. Ama farklı bir havası var. Gösterişli olmaktan ziyade doğal. Kazanılmış. Doğal. Bazen komik, Monopoly'de beni yenmeye çalışırken kullandığı gibi.

"Daha fazla mı?" Sessizce söylüyorum.

Yavaşça kaval kemiğime baskı uyguluyor, kalçama canımı acıtacak kadar fazladan baskı uyguluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve acıyı içime çekiyorum.

"Goldie?"

"Daha iyi hissetmeden önce acıması gerekir." Homurdanıyor.

O biliyor.

Bu noktada benden çok daha fazla, eminim.

Baldırıma baskı uygularken başparmağıyla baldırımı ovuyor. Sert değil. Daha çok *ben buradayım. Yanındayım.*

Ve acı hafif bir sızıya dönüşene kadar nefes alıyorum. Çenem açılıyor. Göz kapaklarım gevşiyor. Omuzlarım tekrar yere çöküyor.

Diğer dizime vuruyor. "Dengele."
"Otoriter."

"Eğitmen masasının bu tarafını tercih edin."

Ağrıyan sol tarafımı düzeltmeme yardım edip sağ bacağımı da esnetmeye geçerken gözlerim hâlâ kapalı, gülümsüyorum. Tüm bu süre boyunca bir elini sol uyluğumun üzerinde tutuyor.

Baskı yok.

Her şey varlığımla. *Bana ihtiyacın olursa hala buradayım.*

Üç esneme hareketinde daha bana yardımcı oluyor -ikisini biliyorum, birini de antrenörlerinin ona her gün yaptırdığını söylüyor- ve işimiz bittiğinde sol kalçamda hâlâ hafif bir ağrı var ama katlanılabilir bir ağrı.

Bacağımdan aşağıya doğru ateş eden bir ağrı yok. Kalçamı ezen alevli metal çiviler

hissi yok. Sadece havanın yaklaştığına dair belli belirsiz bir hatırlatma.

Kendimizi yerde yan yana yatarken bulduk, yüzlerimiz yine birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Başparmağıyla yanağımı okşuyor, sanki sinekkuşumdan daha büyük bir gizemmişim gibi gözlerimi süzüyor.

Keşke bir şey söyleseydi.

Herhangi bir şey.

Çünkü bana bakma şekli karnımı titretiyor, meme uçlarımı karıncalandırıyor ve klitorisimi ağrıtıyor. Ama onunla tekrar yatmak kötü bir fikir olurdu.

Bir kereden

bir şey

olmaz. O

kadar.

İki kez, üçüncü ve dördüncü kez olacağına dair bir imadır ve *ben gidiyorum.*

Evet, evet, geçici bir arkadaşlık anlaşması yaptığımızı söyleyebiliriz, ama sorun şu ki, sanırım ondan hoşlanıyorum.

Hayır, ondan hoşlandığımı *biliyorum.*

Bundan iki yıl sonra, İngiltere'de geçirdiğim zaman ve ABD turumdan sonra tanışsaydık, onunla çıkmayı düşünürdüm. Onun benimle çıkmayı düşünüp düşünmeyeceği hakkında bir fikrim yok. Eğer çıkıyorsa bile. İlişkilerde ne istediğini.

Ama sanki o da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi bakışlarında sorularla beni izlediğinde, sanki düşündüğü şey paylaşılamayacak kadar savunmasızmış gibi, *onu tanıyorum.*

Sanki ben oymuşum gibi.

Bana acı veren ve bir daha kimseye yakınlaşmaktan korkmama neden olan şeyleri geride bırakıyorum. Yeniden gerçekten açık olabileceğim bir yerde yeni bir başlangıç arıyorum. Kimsenin art niyetli olmadığına inanabileceğim bir yer. Kimsenin kişisel geçmişimi bilmediği bir yer.

Ama ben onun hakkında biraz

şey biliyorum. O da benimkini

biraz biliyor.

"Kurabiyeni istemedin." Sesi boğuk ve çiğ ve ben gözlerimi kapatıp içinde yaşamak istiyorum. "Her zaman kurabiye isterim ama acı çekerken tadını çıkaramadım."

"Şimdi daha iyi

misin?" "Çok daha

iyiyim."

"Kurabiyeni yerken seni izleyebilir miyim?"

Vücudumdaki her sinir mutlu bir dans yaparken gülümsüyorum, ki üç saat önce bunun mümkün olduğunu düşünemezdim.

"Bu seni mutlu eder mi?"

"Eğer çıplak yersen."

Kendime.

Ben kendime karşı bir pisliğim.

Her zaman meydan okumaya hazır olan Goldie'den önümde çıplak kurabiye yemesini *istememin* başka bir açıklaması var mı?

Çünkü yaptığı şey tam olarak bu.

Mutfağında çırılçıplak duruyor, ben pürüzsüz poposuna, yan göğüslerine, uzun kollarına ve omzundaki sinek kuşu dövmesine bakarken o kutusundan büyük bir kurabiye çıkarıyor.

Ben onun oturma odasında yerde oturup terlerken.

Aletim demir bir çubuk gibi. Taşaklarım o kadar sıkı ki kramp giriyor. Kalbim bir olimpiyat koşucusunu saha boyunca kovalıyormuşum gibi hızla atıyor. Ellerim tenini okşamak için kaşınıyor ve ağzım - ağzım onun tüm vücudunda ziyafet çekmek istiyor.

"Oh, *fıstık ezmesi*, en sevdiğim," diyor, sesi nefes nefese, öyle ki bana onun da aynı şekilde *Oh, Fletcher'ın siki, en sevdiğim* dediğini hayal ettiriyor.

Taşaklardaki duruma yardımcı olmuyor.

Yemyeşil, yuvarlak göğüslerini ve pembe meme uçlarını tam olarak görebilmem için dönmesi de öyle. Pürüzsüz, gergin teni. Belinin kıvrımı kalçalarına doğru iniyor. Kukusunu gizleyen koyu bukleler.

Bıyığımın ölüm ilanı, arkadaşının bu yıl benim hakkımda yazdığı tek ilan olmayacak.

Ve bu Goldie'nin yumuşak kurabiyeden bir ısırık koparıp parmaklarıyla ağzına götürmesinden, gözlerini kapatmasından ve başını eğerken omuzlarını geriye düşüren o *yeni geldim* iç çekişlerinden birini yapmasından önce *oluyor*. Yutkunurken uzun boynundaki hareketi izliyorum ve vücudumdaki son kan zerresi de doğrudan sikime akıyor.

Bir daha asla yürüyemeyeceğim.

Bacaklarımdaki kan akışının geri gelme ihtimali sıfır.

"Lütfen bana Londra'da da bu kadar harika kurabiyeler olduğunu söyle" diyor. Kesinlikle bir cevap olmayan tutarsız bir ses çıkarıyorum.

Daha önce de çıplak kadınlar gördüm.

Daha önce de çıplak kadınlarla yattım.

Kahretsin, daha dün gece Goldie'yle yattım. Çırılçıplak.

Ama en son ne zaman birini bu kadar çok istediğimi ve bunu söylemekten bu kadar aciz hissettiğimi hatırlamıyorum. Dün gece değildi.

Bu sabah oldu.

Yatak odamdan tişörtümden başka bir şey giymeden çıkması, oturması ve hiçbirimiz iç çamaşırı giymediği gerçeğini düşünmüyormuşuz gibi babam ve benimle kahvaltı etmesi. Acı sos yarışması. Antrenmanıma gelmesi.

Bana bir öpücük

üflüyor. Sinek

kuşları.

Kitap raflarında *Dungeon Crawler Carl*'ın bir kopyasının olması.

Dungeon Crawler Carl. Tüm lanet seri.

Bu seri harika ve burada bulmayı beklediğim bir şey değildi ama onunla *Dungeon Crawler Carl* hakkında konuşabilirdim.

Eğer bir daha aşık olabileceğimi düşünen bir adam olsaydım, kitap raflarındaki *Dungeon Crawler Carl* benim için dönüm noktası olurdu.

Umarım kutularını açtığında ve ilk kitabın içinde ona bıraktığım notu bulduğunda tüm seriyi tekrar okur.

Ve diğerk notu da dördüncü kitabın on altıncı bölümünün başında bıraktım.

Goldie'yi şimdi mi istiyorsun?

Evet.

Bu farklı bir şey.

Ve gitmeliyim.

Zerre kadar alçakgönüllülük ya da utangaçlık göstermeden oturma odasına doğru ilerliyor, kurabiyeden bir ısırık daha koparıp ağzına atıyor, sonra parmaklarını yalayarak çıkarıyor.

"Tanrım, bunu özleyeceğim."

Özle beni. Beni özlemeni istiyorum.

Ayrıca, *lanet* olası iş, *dil*. "Bana yeterince iyi Cadbury gönderirseniz, size en iyi kurabiyeleri getirmek için gizli yeteneklerimi kullanırım."

Giderken benimle iletişime geçme.

Sakın yapma.

Çok fena acıtacak.

Önümde diz çöküyor, hiç irkilmiyor. "Bir ısırık ister misin?"

Evet. Evet, bir ısırık istiyorum.

Köprücük kemiğinden. Göğüs ucundan. Kulağından. Göbek deliğinin yanındaki doğum lekesini.

Klitorisini. Amından. *Hepsinden* bir ısırık istiyorum.

Parmaklarıyla bana uzattığı kurabiye parçasına başımı sallıyorum. Fıstık ezmeli ama içinde eritilmiş çikolata parçaları da var. Aldığımda yeterince tazeydi, çikolatası yeni yeni donmaya başlamıştı ve çok lezzetli görünüyordu.

Kendisi yerken gözlerimin içine bakıyor. Çiğniyor, yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve sesini alçaltarak "Şimdi tadının nasıl olduğunu bilmek ister misin?" diyor.

Hay sikeyim.

Beni ters düz et, baş aşağı et ve bir erkeğin sikilebileceği her şekilde sik.

Evet.

Evet, şimdi tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Bir elimle boynuna sarılıp ağzını tatmak için onu kendime doğru çekerken kendimi hiç kontrol edemiyorum. Dudaklarını.

Dilini.

Kurabiye aroması onun doğal tadıyla birlikte kaldı.

Bir erkeğin aletine çok fazla kan gitmesi diye bir şey var

mıdır? Benimki yeterince aldı.

Ama Goldie'ye doyamıyorum.

Bir kolunu boynuma doluyor. Bir şey yere düşüyor ve sonra diğerk kolu koltuk altımdan geçip sırtıma dolanıyor, ağzını bana açıyor, dili benimkiyle dans ediyor.

Onun nefesi nerede bitiyor, benimki nerede başlıyor bilmiyorum.

Tek bildiğim onu öpmeye havadan daha çok ihtiyacım olduğu. Yemeğe ihtiyacımdan daha fazla. Çikolataya, kurabiye ve acı sosa ihtiyacımdan daha fazla.

Rugby'ye ihtiyacımdan daha fazla.

Rugby'nin, babamın, taraftarların, eski eşlerin ve koçların asla sahip olamayacağı bir şekilde benim ben olmamı sağlıyor. Beni görüyor, beni kabul ediyor ve benden *hoşlanıyor*.

Bu delilik.

Geçecek.

Olabilir.

Beni yere çekiyor, öpücükleri benimkiler kadar umutsuz ve özensiz. Kalçalarının arasına yerleşiyorum, boynunu ve bir kık yanağını yoğuruyorum, hala tamamen giyinik.

Kotumun içinde sıkışıp kaldım.

Prezervatifim var mı?

Cüzdanımda prezervatif var mı bilmiyorum.

Kahr

etsin.

Siktir

.

İstemiyorum. *Yapamam amına* koyayım.

Goldie çaresiz bir ses çıkarır ve geri çekilir. "Yapmamalıyız-"

"Anlaştık."

"Bu-"

"Kötü bir fikir."

Bana bakıyor, dudakları dolgun ve parlak, göz bebekleri büyümüş, nefesi hızlı geliyor, göz kapakları ağır. Ben de ona bakıyorum, muhtemelen kalbimin hissettiği kadar çaresiz, vahşi ve aç görünüyorum.

Ve sonra tekrar öpüşüyoruz.

Onu yeterince derinden öpemiyorum. Yeterince sert.
Yeterince yakın. Ve bunu istememeye çok ihtiyacım var.

Ama bu Goldie.

Bir insan Goldie'yi nasıl istemez?

"Bana durmamı söyle," diyorum
dudaklarına karşı. "Bana durmamı
söyle," diye karşılık veriyor.

"Duruyorum."

"Tamam."

Durmayacağım.

Vücudundan aşağı kayıyorum, boynunu yalıyorum, köprücük kemiğini ısııyorum, meme uçlarını emiyorum, o ise nefes
nefese saçlarımı sıkıca kavırıyor ve bir bacağına kalçalarım doluyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye

hırıldıyor. "Biliyorum."

"Ama biz bu işte iyiyiz." "Bu işte çok iyisiniz."

"Aman Tanrım, Fletcher."

Zihinsel not: Göbek deliğini yalamamdan

hoşlanıyor. Ve göbek deliğinin altındaki deriyi.

Ve aşağıya doğru indiğimde, bacaklarını nazikçe birbirinden ayırdığımda, iç uyluğunu ısırdığımda, sakalımı oradaki
narin derinin üzerinde kaşdığımda, diğer tarafta tekrarladığımda ve sonra onun güzel amcığıyla ziyafet çekmek için çaresiz
ihtiyacıma teslim olduğumda çıkardığı ses-

Evet.

Evet, ikimiz de bunu seviyoruz.

Çok lezzetli. Ve tepkilerini geri çekmiyor, adımı haykırıyor, saçlarımdan tutup başımı istediği yere götürüyor, ben
klitorisini yalayıp emerken ve kızdırırken kalçaları ağızıma doğru pompalıyor, yaklaştıkça kalçaları titriyor-

"Tanrım, evet, evet, evet, Fletcher,

EVET." Sik beni.

Onun orgazmını tadarken pantolonuma

boşalıyorum. Tabii ki boşalıyorum.

Çok ateşli ve ben çoktan hazırdım.

Parmakları saçlarımda gevşiyor ve kalçaları yana doğru

çöküyor. Ona bakıyorum ve beni bir kez daha beceriyor.

Uzun saçları başının altında karmakarışık, göğsü inip kalkarken bir göğsünü ovuşturuyor, sanki bunu yaptığının farkında
bile değil. Çenesi geriye doğru eğilmiş, yanakları pembe renkte, dudakları da gülümsediğinin farkında değilmiş gibi yukarı
kalkık. Karnı göğsüyle birlikte hareket ediyor ve tamamen ve inkar edilemez bir şekilde mutlu görünüyor.

Sadece

rahatlamadım.

Memnun da değil.

Muthuyum.

Onu her gün mutlu etmek istiyorum.

"Fletcher?" diye fısıldıyor, ben onu daha yakından izlemek için yer değiştirirken gözleri

kapanıyor. "Öyle mi?"

"Sanırım kurabiyemin üzerinde yatıyorum."

Bir süre ona baktım ve sonra çıldırdım.

O da hissediyor. "Omzumun altında hissedebiliyorum," diyor

kıkırdayarak. Evet.

Bu.

Yaşadığım her ilişkide eksik olan şey buydu. Goldie faktörü.

Ve o gidiyor. *Siktir*

git.

Goldie

İŞTE BU KADAR.

Yedi gün.

Yedi.

Ve şimdi, son vedalarım başlıyor.

Bugün ilerleyen saatlerde kar fırtınası çıkacağı için Little Kickers futbol antrenmanım Reynolds Park'taki kubbenin içinde yapılıyor. Aileleri birkaç günlüğüne karda kalmaya hazırlanırken takımımın bir kısmının gelmemesini bekliyordum ama her biri geldi.

Üç ve dört yaşındaki çocuklarla ilgili en güzel şey, *bunun Koç Goldie'yi son görüşünüz olduğunu* her zaman anlamamalarıdır.

Ama ben biliyorum.

Ebeveynler de öyle.

Özellikle iki ebeveyn.

"Sana çok kızgıyım," diyor Brittany bana sarılırken. Yolda olan Silas ve Hallie'den önce geldi. Ragbi çocukları antrenmanlarında bir gün dinlenmişler, o yüzden onu getiriyor. "Artık futbol koçluğu yapmayı öğrenmem gerekecek."

Yeğenimin annesine sıkıca sarılıyorum. "Eski bir arkadaşımı arayıp yerime birini bulup bulamayacağını soracağım." "Senin için ayağa kalkmayan o sürtüklerden hiçbirini istemiyorum."

"Onların suçu değil, B."

"Saçmalık. Yaşlı kadın arkadaşlarının her şeyi telafi ettiğini ne kadar söylersen söyle, yalnızlık çekiyorsun. Umarım-tanrım, Goldie. Londra'da aradığımı bul, tamam mı? Gittiğine değsin."

Lanet olsun.

Bu kubbenin içine yağmur mu yağıyor? Doğrudan gözlerimin içine mi? "Gow-die Teyze!" diye bağılıyor küçük bir ses.

Brittany beni bırakıyor ve kendi gözlerini siliyor, ki bu da sezonun bu son etkinliği için hiç de hayırlı bir başlangıç değil. Bugün Koç Beck'in takımıyla bir hazırlık maçı yapacağız ve kazanmak için büyük planlarımız var.

Ancak tüm koçlar ve ebeveynler kenarda ağlarken bunu yapamayız.

Çömeliyorum ve kalçamdan uyluk kemiğime doğru bir acı dalgası gönderen tam güçte bir Hallie kucaklaması alıyorum. Ama yaltaklanmıyorum.

Umarım.

Fırtına geçene kadar bu durum tam olarak düzelmeyecek.

"Futbol yıldızı olmaya hazır mısın?" Yeğenime sordum.

"Uh-huh. Ve twophy woom'um için büyük bir twophy alıyorum." Gözlerimi kısarak kardeşime baktım. "Kupa odası mı? O daha üç yaşında."

"Ben dört yaşındayım, Gow-die Teyze. Yakında ben de beş olacağım."

Silas bana sırtırken bir omzunu kaldırıyor. Üzerinde antrenman pantolonu ve Pounders kapüşonlu tişörtü var ve kahverengi saçlarını kestirmek için geç kalmış.

"O bir Collins. İş bitmeden önce üç kupa odasına ihtiyacı olacak."

Brittany gözlerini devirir.

Ve sonra olabilecek en kötü, en iyi, en kötü şey olur. Hallie'nin gözleri kocaman oldu.

Dudaklarını neredeyse kulaktan kulağına uzatan bir gülümseme çiçek açar.

Sonra başını eğiyor ve benden, Brittany ve Silas'tan ve kapalı alandan uzaklaşarak "*Feeeettttccccchhhhhhheerrrrrr!*"

diye bağıyor.

Silas başını kubbe girişine doğru sallar. Brittany bir ses çıkarır.

Yarım düzine ebeveyn dönüp bize baktı.

Açıkçası ne yapacağımı bilmiyorum.

Bakıyorum.

Kesinlikle bakıyorum.

Fletcher'ın Little Kickers futbol kliniğimin finaline gelmek gibi bir derdi yok ama işte orada, mekanın sahibiymiş gibi içeri giriyor, uzun bacakları kot pantolonunun içinde kendinden emin adımlarla yürüyor, tişörtü Sweet Pea'nın askısının arkasına saklanmış ve kollarını örten düz siyah bir ceket.

Bu ceket tanıyorum.

Arkasında kocaman harflerle *Pounders* yazıyor.

Pounders eşofmanlarından çok daha iyi.

Tek dizinin üzerine çöküyor ve Hallie'ye sarılıyor, devasa kollarından biri kısa bir süreliğine Hallie'nin sırtına dolanıyor. "*Sakin buna cüret etme,*" dediğimi duyuyorum.

Silas'la konuşuyorum ama aynı zamanda sessizce Fletcher'a "*Ne düşünüyorsun lan sen?*" diye soruyorum.

Dün gece -tamam, bunu bitirmeyeceğim, çünkü dün geceyi düşünürsem ateşleneceğim ve rahatsız olacağım ve burada çocuklarımla futbol sahasında olmak bunun yeri değil.

Bölmelere ayır, Goldie.

Bölmelere ayır.

"Seni rahatsız eden adam bu muydu, Koç Goldie?" Koç Beck yanımda söylüyor. "Evet.

Hayır. Yani, beni rahatsız ediyor ama kötü anlamda değil."

Daha fazla ebeveyn bana bakıyor.

Genellikle Beck'e bakıyorlar ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Özellikle de uluslararası üne sahip eski iç çamaşırı modeli de bugün askı taktığı için. Ancak Fletcher'ın aksine Beck'in askısında gerçek bir bebek var.

Dünyanın nesnel olarak en çekici erkeklerinden biri bir bebeği kucağına alıp başka bir kızın futbol antrenmanına koçluk yaparken onunla aynı nefes alma alanında ne sıklıkla durabilirsiniz?

Ana olay o olmalı ve bunu, aynı zamanda muhteşem -ve çok sabırlı ve anlayışlı- bir insan olan eşine olan tüm sevgi ve saygımla söylüyorum. Ayrıca kişisel nedenlerden dolayı Fletcher'ı izlemeyi Beck'i izlemeye tercih edeceğimi de kabul ediyorum.

Ama kimse Beck'e bakmıyor.

Fletcher'dan *rahatsız* olduğumu itiraf etmemi izliyorlar ve evet, bu satırların arasını uygun bir şekilde okuyorlar. Ya da onların bilmiş sırıtışları öyle diyor.

Silas kımıldayınca kendimi sersemlikten kurtarıyorum. "*Yapma,* tekrar ediyorum, seni tüm haberlere çıkaracak bir şey yapma."

"Bu da ne-"

Dirseğini çimdikliyorum. "Dil. Etrafta başkalarının çocukları var." "Ona söyledim-"

Brittany, "Bırak artık Silas," diye araya girer.

"Takım arkadaşlarıyla iyi geçinmek iyidir," diye katılıyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Ve Fletcher haksız değil," diye devam ediyorum. "Kirli oynuyorsunuz ve bu oyununuza zarar veriyor. Sadece oyununa da değil.

Tüm spor." Merhaba,

hassas nokta.

Bu, kardeşimden her gün görmediğim bir bakış.

Ben haklıyım ve Fletcher da haklı ve Fletcher'ın geçen gün soyunma odasında ona bunu söylediğini benim bildiğim kadar o da biliyor.

Yıllardır bunu mazur görüyorum çünkü Silas'ın neden sert oynadığını biliyorum. Babamızdan onay bekliyor. Ve eğer babamızın rugby sahasında centilmence bir maç oynamak için centilmenlik anlaşmalarını umursadığını düşünüyorsanız... maalesef tekrar düşünmeniz gerekecek.

"Hallie'nin bizim gibi büyümesini mi istiyorsun?" Daha yumuşak bir sesle ekliyorum. "Siktir git."

Diğer ebeveynlerden bazılarının bakışlarını üzerine çekse de bu durumdan hiç hoşnut değil.

Fletcher, Hallie'nin Sweet Pea'yi sevmesine izin veriyor, ama ona öyle bir şey söylüyor ki Hallie koşarak bize geri dönüyor. "Gow-die Teyze, yola çıkmaya hazırım!" diyor. "Beni de bindir, koç!"

Beck Silas'a, "Kız kardeşim en iyi arkadaşım ile çıkmaya başladığında onun adına mutlu oldum," diyor. "Hayatımı çok kolaylaştırdı."

Karısı Sarah ona, "Kız kardeşini en iyi arkadaşınla tanıştırdın," diye hatırlatıyor. Ortanca kızlarını kucağında tutuyor.

En büyükleri Beck'in bacağına yapışmışken, hala sevimli yürümeye başlayan çocuk evresinde. "Ayrıca hayatımı kolaylaştırdı."

"O benim arkadaşım değil," diyor Silas.

"Olabilir." Bu konuyu burada bırakıyorum ve Hallie'nin geldiği yöne doğru ilerleyerek Fletcher'la grubumuzun yarısında buluşuyorum.

Ve sonra ona sarılmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Ve muhtemelen onu öpmek. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Burada ne yapıyorsun?"

"Oradan geçiyorduk. Yaşlı bir kadının çıplığını duyduk ve araştırmaya geldik." Gülümsememeye çalışırken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Fletcher."

Sırıttırıyor.

Ve küçük bir sırıtış da değil.

Bu tam bir güç, *bütün sırtıma kaslarımı bütün bir hafta boyunca* sakladım *ki sana böyle* sırtıtabileyim, o giderek kalınlaşan siyah sakalının arkasında ve parlak yeşil gözlerindeki en yaramaz pırıltı eşliğinde. "Goldie. Buraya örümcekleri becermeye gelmediğimi biliyorsun."

Yanıt olarak yüzümde beliren gülümsemeye karşı koyamıyorum ve bunun tek nedeni Avustralyalı müşterilerimden birinin düzenli olarak kullandığı ifadeyi tanımam değil. "Burada olmamalısın."

"Sezonun son maçında bana tezahürat yapmaya geldin. Neden ben de seninkini desteklemek için burada olmayayım?"

"*Fletcher.*" Nedenini *çok* iyi bildiğinden eminim.

"Arkadaşlar böyle yapar. Açıkçası, bayan arkadaşlarının da burada olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı." Bu adamı sevdim.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Kesinlikle karşı konulmaz biri.

Ve sanırım o iğrenç bıyığı olsa bile bunu söyledim. Aman Tanrım.

Ben yapardım.

Bıyıklarıyla yakışıklı olduğunu düşünürdüm.

Ona sertçe *gitmen gerek* bakışımı *atmaya* çalıştım. "Gitmem gerek koç. Tüm yaşlı hanımlar burada güvende. Sen yoluna devam etmelisin."

"Artık merak ediyoruz. Bu eğlenceli görünüyor."

"Bir grup küçük çocuğun, ebeveynleri fotoğraf ve video çekebilsin diye yirmi dakika boyunca beceriksizce bir futbol topunun peşinden koşması ve birbirlerinin ve topun üzerine düşmesi. Hepsi bu."

"Sweet Pea bunu size söylememi istemedi -bu konularda utangaçtır- ama gelmek istedi. Topları sever. Ve küçük çocukları. Yanlış topları seçseler bile. Ama utangaçtır, bu yüzden şüphelenmemeniz için bana yaşlı bir kadının çıplığını duyduğuna dair bir hikaye uydurdu."

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Kardeşinle iyi geçinmek ve kızının yeteneklerine iltifat etmek benim için harika bir fırsat."

Gözlerimi kısa süreliğine tekrar kapatıyorum. "Monopoly üzerine yemin ederim, Fletcher, eğer aranızdaki bir kavgayı ayırmak zorunda kalırsam-" "Yapmayacaksın."

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum.

Gözlerini kırptırıp tekrar gülümsemeden önce bir milisaniye boyunca bana bakıyor. "Birinizin diğerini nakavt ederek kavgayı bitirmesi sayılmaz," diyorum.

Gülümsemesinin ona neden ters ters baktığımı bildiği anlamına geldiğinin farkındayım, ama yine de bildiğini bildiğimi bildiğinden emin olmak ve onun teknik bir ayrıntı olarak adlandıracığı bir şey için temel kurallarımı çiğnemesine müsamaha göstermeyeceğimi bildiğinden emin olmak için bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor.

"İnsanlar drama için gelir Goldie," diyor. "Onu nakavt etmeme izin verirse tüm kulübe iyilik yapmış olur." "Tüm bunları Shade sosyal medyada paylaşmak için kaydederken mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ah, hayır. Shade bu sabah işi bıraktı."

İfadesinde, bu konuda doğruyu söylediğini gösteren bir şey var. "Neden?"

"Los Angeles'ta iş teklifi." Etrafımıza bir göz atıyor ve sesini alçaltıyor. "*Oral seks* teklifi de olabilir. Bunu benden alamazdı."

Buna kıkırdamamalıyım.

Yapmamalıyım. "Şimdi gidip çocuklarıma koçluk yapacağım."

"Onlara iyi bir iş çıkardıklarını söylediğinizden emin olun. Sporcular olumlu onaylara iyi yanıt verirler." *Keyfi* yerinde. İyi bir ruh hali.

Dün gece sadece onun *beni* boşaltması yerine onun da boşalmış olmasını bekleyeceğiniz türden bir ruh hali.

Gözleri kırışıyor ve gülümsemesi birkaç hafta önce kan bağışında üzerime bayılan asık suratlı adamın yapabileceğini düşündüğümde çok daha sık ortaya çıkıyor.

Tatlı Bezelye'yi kulaklarının arkasından kaşımam. "Beni neşelendirmeye geldiğin için teşekkür ederim, Tatlı Bezelye. Eğer benim iyi şans tılsımımın, sana bir ödül vermem gerekecek."

Havlıyor ve bana sırtıyor.

Beck ve ben küçükleri organize ettik ve oyun başladı. Onun çocukları sarı, benimkiler mavi tişört giyiyor. Minik sahanın üzerine her oyuncunun durması gereken pozisyonu göstermek için tebeşirle çizilmiş kutular var, her kutuda her takımdan bir çocuk var ve çok sevimliler.

Her iki ya da üç dakikada bir durup pozisyon değiştirdiğimiz ilk on dakikalık yarının ardından su molası ve moral konuşması için toplanıyoruz.

İşte o zaman arkamdaki ebeveynlerle işlerin ters gittiğini fark ediyorum. Ama bunlar Fletcher ve Silas değil.

Omuz omuza durmuşlar, Campbell'ın babasının toplanma alanımıza girmesini engelliyorlar. "Yeterince hızlı hareket etmiyor ve koç berbat" diyor.

Silas, "Kız kardeşim hakkında yine aynı şeyi söyle-" diye söze başlar ama Fletcher onun sözünü keser. "Çocuğun dört yaşında. Bırak çocuk kalsın."

"Bu yarıda kim bu kadar eğlendi?" Yüksek sesle ekibime sesleniyorum, çocukların dikkatini dağıtırken yetişkinlere daha iyi göz kulak olmak için çemberin etrafında dönüyorum.

Ve aynı zamanda kalçamda tekrar yayılan ağrıyı görmezden gelirken. Lanet olası hava.

Ve bugün koçluk işim bittiğinde kitaplarımı paketlemeyi bitirmeli ve tüm kutuları depolama birimime götürmeliyim.

Lanet olsun.

Hallie'nin eli havaya kalktı.

Diğer oyuncuların ellerinin çoğu da öyle.

"Çok eğlendim!" Hallie çığlık atıyor.

"I pway goawie!" Archie kolunu esnetiyor. "Çok iyiyim!"

Ama Campbell değil. Bana kederli bir şekilde bakıyor,

"Topu kaçırdım."

"Yetişkin futbolcular da bazen topu ıskalar," diyorum ona. "Önemli olan senin orada ne kadar eğlendiğin." Bana dört yerine kırk yaşındaymış gibi bakıyor ve kalbim biraz kırılıyor.

Sienna ona, "Tişörtünü beğendim," diyor.

Archie, "Baloncuk üflemek istiyorum," diye duyurur.

"Koç Goldie, ayakkabılarımı bağlar mısın?" Wilma Jane soruyor.

Yere vurarak onu yaklaştırmaya çağırıyorum, böylece tüm çocuklara bakarken ayakkabısını bağlayabiliyorum.

"Önümüzdeki yarıda hepiniz çok önemli işleriniz için hazır mısınız?"

"Kazanmak zorundayım," diyor

Campbell. Kalbim tamamen

ikiye ayrılıyor.

Bu çocuğu tanıyorum.

Ben de o çocuk oldum.

Silas hala öyle. Bence Fletcher da olabilir.

Ve koçu olarak söyleyebileceğim hiçbir şey evde duyacaklarını ortadan kaldıramaz.

Ben de aklıma gelen en iyi şeyi söyledim. "Kazanmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?" Tüm takıma soruyorum.

Bazıları başını sallar. Bazıları başını sallıyor. Bazıları ise sanki her sabah deniz yeşili gökyüzünde güneşin neden güneyden doğduğunu sormuşum gibi bana bakıyor.

"Kazanmak skorla ilgili değildir. Takım arkadaşlarınızı desteklemek, elinizden gelenin en iyisini yapmak ve eğlenmekle ilgilidir. Eğer kurallara göre oynar, takım arkadaşlarınız için tezahürat yapar, elinizden gelenin en iyisini yapar ve bunun her aşamasında eğlenirseniz, kazanıyorsunuz demektir."

Hallie, "Gow-die Teyze, ben de bilmiyorum," diyor.

"Ben de bunun için buradayım." Fletcher ve Silas'a gizlice bakıyorum, ikisi de duruşlarını belli etmeden değiştiriyor ve Campbell'ın annesi diğer annelere daha yakın dururken Campbell'ın babasını sahanın daha gerisine ve duyamayacağı bir yere itmeye devam ediyorlar. Boşanmışlar ve aile danışmanlığını deniyorlar. Umarım Campbell'ın iyiliği için işe yarar. "Hepiniz biliyorsunuz ki size bir kuralı hatırlamanız gerektiğini söylediğimde, onu unutmakla yanlış bir şey yapmadınız çünkü hala öğreniyorsunuz ve hata yapmakta sorun yok, değil mi?"

Bu daha çok kafa sallıyor.

Bu dersi birinci haftadan beri işliyoruz ve ekibimdeki bazı çocuklar için bu üçüncü ya da dördüncü aylık seansları.

"Hepiniz için bir yudum su daha," diyorum onlara. "Sahaya dönme vakti geldi. Kim eğlenceye hazır?" Çoğu koro halinde "Ben!" diyor.

Elimi kulağıma götürdüm. "O da neydi? Seni duymadım. Kim eğlenceye hazır?"

"Ben!" diye bağıyorlar.

"Peki biz kimiz?" Ben soruyorum.

"*Balıklar!*" diye bağıyorlar.

Çocukların takımlarına verdikleri isimlere bayılıyorum. "Haydi, Fishies!" diye bağıyorum. Onlar da "*Haydi, Balıklar!*" diye bağıyor.

"Hadi gidip biraz futbol oynayalım!"

Hepsi tam bir kargaşa içinde sahaya koşuyor.

Çok şirin.

Özellikle de Beck çocuklarını da yanına almışken. Onlar Elbows.

Nedenini sormuyorum.

Üç ve dört yaşındakiler. Her zaman mantıklı bir nedeni yoktur.

Campbell ikinci yarıda bir gol atıyor ve tüm çocuklar ona saldırıyor. Beck'in çocukları da bir gol atıyor ve maç üçte üç berabere bitiyor.

Bu da bizim için sorun değil.

Ve normalde takımımı kar külahı almak için büfeye götürdüğüm yerde, aileler benim için bir veda pastası hazırlıyorlar.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Fletcher gitti.

Campbell'ın babası da öyle.

Silas, ona her baktığımda ne sorduğumu bildiğini bilmeme rağmen sessiz sorularıma cevap vermeyi reddediyor.

Ama tüm çocuklarım ve aileleri son vedalarını ettikten sonra, beklediğim son şeyi yapıyor.

Kolunu omzuma doladı ve "Kitaplarınızı depoya kaldırmak için bir saat içinde ekipten bir grup adamla birlikte geleceğim" dedi.

Ona bakıyorum.

Kısa bir süre kaşlarını çatıyor, sonra Hallie'ye dönüyor. "Hadi gidip öğle yemeği yiyelim, kısa bir şeyler. Kim biftek ister?" Cehennem buz tutuyor.

Onu takip etmek için iki adım atıyorum, kötü tarafımdaki bacağımda yine delici bir ağrı hissediyorum ve iç çekiyorum. Copper Valley cehennem değil. Oradan çok uzakta.

Ama bu gece hava buz gibi ve kardeşimin eşyalarını toplamama yardım ettiği için ne kadar minnettar olsam azdır.

Fletcher

Bentley'le yanaştığımda yaşlı adam otelinin girişinde bavullarıyla bekliyor. Kaşları biraz kalkıyor ama araba hakkında yorum yapmıyor.

Ne de Sweet Pea'nin arkadaki köpek koltuğunda.

Bagajı açıyorum -yani bagajı- ve çantalarını arkaya koymasına yardım ediyorum, sonra sürücü koltuğuna dönüyorum. O yolcu koltuğuna oturdu.

Arabayı vites taktım ve havaalanına doğru yola çıktık. Sessizlik içinde.

Omuzlarım gergin. Kıçımı sıkıyorum ve nedenini bilmiyorum. Peki, tamam.

Nedenini biliyorum.

Nedenini sevmedim.

Sessizlikte "Bu sabah on dakikamı küçükler futbol maçında bir babaya çocuğuna karşı yumuşak davranması gerektiğini yoksa çocuğunun büyüdüğünde onunla konuşmayacağını anlatarak geçirdim," diyorum.

Kıçım artık sadece sıkılmıyor.

Kıç kaslarım titriyor.

Öfke mi? Öfke mi? İncinmek mi? Pişmanlık?

Utanç mı? Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi.

Ne pahasına olursa olsun babamdan uzak durduğum için annem dehşete düşerdi. Bana her zaman *onun elinden gelenin en iyisini yapan iyi bir adam* olduğunu söylerdi.

Son isteği kız kardeşine ve babana göz kulak olmaktı.

Ama yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi.

Ve son iki yıl içinde daha çok aramaya başladı. Mesaj atıyor.

Sanki buraya aйтmış gibi canı ne zaman isterse uğruyor. Sanki onu görmek beni yetersiz hissettirmiyor.

Asla yeterince iyi değil. Yine sessizlik var.

Sessizlik ve bir stop lambası daha. Lanet şehir merkezi. Bir sürü stop lambası. Mavi gökyüzünü kaplayan lanet bulutlar.

Bu arabanın içinde o kadar ağır bir atmosfer var ki onu da takas etmek zorunda kalacağım. Sweet Pea arka koltukta sızlanıyor.

Ve tam bir stop lambası döngüsü bile olmayan kanlı bir sonsuzluktan sonra babam boğazını temizliyor. "Haklısın. Sana çok sert davrandım. Bu adil değildi. Ne sana ne de kardeşine. Özür dilerim."

O kadar irkiliyorum ki, ayağım frenden ayrılıyor ve neredeyse önümdeki SUV'ye doğru yuvarlanıyorum. Zamanında düzeltiyorum, kalçalarım yeni bir yay gibi gergin, karnım sıkışıyor.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Zorlu bir dünyayla yüzleşmen için seni güçlü kılıyordum. Bunun yerine, yanlışlıkla sana sevgiyi hak etmen gerektiğini öğrettim."

Işık yeşile dönerken klima kontrollerine bakıyorum.

Hâlâ altmış altıya ayarlı. Kimse ısıtıcıyı açmamış.

Ama saunadaymışım gibi terliyorum.

"Terapi görüyorum," diye devam ediyor. "Özürlerimin hiçbirini kabul etmek zorunda olmadığını biliyorum. Kabul etmek istemezsen anlarım. Bu benim hatam. Ebeveyn olan bendim. Sen çocuktun. Sana sert davranmam senin suçun değildi. Birçok açıdan, ne yaptığımı anlamamak tamamen benim hatam değildi, ama seni nasıl etkilediğinin sorumluluğunu alıyorum. Tam sorumluluk. I

Çok geç olup olmadığını anlıyorum ama değilse de daha iyisini yapmak istiyorum." Tam sauna. Düşmeye basıyorum ve temiz hava almak için camımı açıyorum. Sweet Pea arka koltukta sızlanıyor. Aniden bastıran kırk derece sıcaklıktan olmadığına eminim. En azından tam olarak değil. O iyi bir köpek. Ne zaman sarılmaya ihtiyacım olduğunu biliyor. Köpeğimi çok seviyorum. O başka bir şey söylemeden şehir merkezinden çıkıp otoyola girdik. Ben de bir şey söylemedim. Ne demem gerekiyor? *Oh, tamam. Anladım. Şimdi her şey yolunda. Hadi sarılalım.* Benim tarzım değil. *Siktir git arabamdan.* Hayır. Son yirmi yıldır, büyük adam olacağıma yemin ettim. Onun gözetimi altında eğilip bükülmeyeceğime. Beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyeceğime. *Sevmeyi hak etmediğimi düşünmemin sebebi sensin. Annem beni sevdi ve gitti. Jessica beni sevdi ve o da gitti. Bink beni seviyor ama uzakta yaşıyor ve kendi hayatı var. Beni seven kimse yok çünkü sen beni hiç sevmedin.* Gözbebeklerimde lanet olası bir sıcaklık var. Otoyolda havaalanı çıkışına kadar geçen yirmi dakika hayatımın en uzun yirmi dakikasıydı. Ama sonunda -Terminale ulaştık. Kaldırımda bir yer buldum ve bagajıyla ilgilenmek için dışarı çıktım. Kaldırıma koyduğumda kendimi ona bakmaya zorladım. "Geldiğiniz için teşekkürler." Ciddi değildim. Yüzünü buruşturma şekli bana bunu bildiğini söylüyor. Bana sarılmak ister gibi yarım adım atıyor ama duruşunu değiştirip onun yerine çantasını alıyor. "Şu anda senin için nasıl burada olacağımı bilmiyorum. Ama olmak istiyorum. O yüzden bana ne istediğini söyle. Ne zaman hazır olursan. Bir daha davetsiz uğramayacağım. Eğer mesaj atmazsam, bu seni düşünmediğim anlamına gelmez. Senin sürmene izin veriyorum demektir." Başımı salladım. Başka ne yapmam gerekiyor? "Seni seviyorum oğlum," diyor ve sonra piç dönüp havaalanına doğru yürüyor. Otoyolun iki çıkışında durup Blue Ridge Dağları'na doğru ilerliyorum. Ve bulduğum ilk تنها yerde kenara çekiyorum. Köpeğimle birlikte arka koltuğa tırmanacağım. Onu incitmeden sarılabildiğim kadar sıkı sarılacağım. Ve kendimi telefonumu kapıp Goldie'ye mesaj atmamaya zorladım. Anlardı. Dinlerdi. Anlardı. Ve o da gidiyor.

Goldie ve Fletcher'ın Instagram direkt mesajlarından

KoçGoldie: Kardeşime eşyalarımı kendim toplayamayacağımı ve Pounders'ın yarısının gelip kutularımı depoya koymasını emretmesini söyledin mi?

RugbyFletch: İyi günler, Koç Goldie. Kurabiyenizin geri kalanı bugün nasıl?

CoachGoldie: Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi sorudan kaçırıyorsun.

RugbyFletch: Arkadaşınızın DM'lerine girdim ve bugün maçınıza gelmediği için üzgün olduğunuzu söyledim. Arkadaşlar arkadaşlar için orada olmalı. Bir şey değil.

Ve daha fazla konudan kaçma. Babanla randevusu olduğu için gelemedi, bu arada.

RugbyFletch: *Dönen ve parıldayan bir tacın GIF'i* Siktir. Sanırım bunu düşürdün.

Teşekkür ederim. Ayrıca bugün Silas ile aranızda bir bağ oluştuğunu görmek çok güzeldi.

RugbyFletch: *yan göz emoji*

Campbell'ın annesinden bir mesaj aldım. İkinci babasına her ne söylediyse bir etki yaratmış. Görünüşe göre çok özür dilemiş, Campbell'a golden önce bile çok iyi oynadığını söylemiş ve Campbell'ı en sevdiği makarna ve peynir mekanında öğle yemeğine götürmüş.

RugbyFletch: Hepsi Sweet Pea'ydı.

KoçGoldie: Sweet Pea'nin bugün küçük bir çocuğun hayatında büyük bir fark yarattığını bildiğinden emin olun. Umarım bunun onun için ne kadar büyük bir hediye olduğunu ve baba ile oğlunu hayatlarının geri kalanı boyunca nasıl etkileyeceğini anlamıştır.

RugbyFletch: Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?

KoçGoldie: Eğer onu ağlattıysam Sweet Pea'den özür dilerim.

RugbyFletch: Özrünü kabul ediyor.

İyi misin?

RugbyFletch: Tüm dünyanın tepesinde.

CoachGoldie: Bu dünya mı, yoksa bugün başka bir çocuk ve babası için yaptığınız şeyi, birilerinin devreye girip sizin ve babanız için yapmasını dilemediğiniz hayali bir dünya mı?

RugbyFletch: Seninle ilgili en sinir bozucu şey ne biliyor musun?

KoçGoldie: Karşı konulmaz cazibem ve doğuştan gelen

çekiciliğim mi? *RugbyFletch:* Hayır, o kısmı seviyorum.

KoçGoldie: *şüpheli emoji*

RugbyFletch: Eski sevgilimin söylemeye çalıştığı şeyleri söylüyorsun ama daha iyi söylüyorsun.

CoachGoldie: Ya da belki daha yaşlı ve bilgesinizdir ve dünyayı en son eski sevgilinizle yaşadığınızdan daha farklı bir perspektiften görüyorsunuzdur?

RugbyFletch: Hayır. Sensin. Fark sensin.

Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum.

RugbyFletch: Çok sinir bozucu.

Senin neyin sinir bozucu olduğunu bilmek ister misin?

RugbyFletch: Bıyığım hakkındaki hislerini zaten açıkça belirtmiştin.

CoachGoldie: Altı yıl önce sandığım gibi yargılayıcı bir pislik olmaman beni rahatsız ediyor.

RugbyFletch: Ben büyük bir yargılayıcı pisliğim.

CoachGoldie: Yargılayıcı pislikler nadiren kendilerine yargılayıcı pislik diyecek kadar öz farkındalığa sahiptirler.

RugbyFletch: Milyarda bir olduğumu hep biliyordum.

Onaylayabilirim. Sen kesinlikle milyarda birsin. Sen ve baban kar fırtınası partisi mi veriyorsunuz?

RugbyFletch: Birkaç saat önce onu havaalanına bıraktım.

Bu yüzden oyundan çıktın.

RugbyFletch: Bu yüzden oyunu bıraktım.

Her şey yolunda mı?

RugbyFletch: Artık Copper Valley'de yolumu oldukça iyi biliyorum. Reynolds Park'tan ayrılmak, otele gitmek ve havaalanına ulaşmak zor olmadı.

KoçGoldie: Önceki ifademi gözden geçiriyorum. Sorulardan kasıtlı olarak kaçmanız kesinlikle sizinle ilgili en sinir bozucu şey.

RugbyFletch: Bir şeyler söyledi. Ben de bir şeyler söyledim. Birbirimizi yumruklayıp sonra sarılabiliriz.

CoachGoldie: Eğer bu konuda konuşmak isterseniz, sizi mükemmel ilişki tavsiyeleri veren bazı tecrübeli hanımlarla tanıştırebilirim.

RugbyFletch: Markete gitmeden üç gün hayatta kalabilecek kadar süt, yumurta ve ekmek aldılar mı?

Pffftttt. Yerel kek dükkanını ve içki dükkanını temizlediler.

RugbyFletch: Yüksek sesle güldüm ve köpeğimi korkuttum.

CoachGoldie: Eğer daha sık gülseydiniz, onun için bu kadar travmatik olmazdı.

RugbyFletch: Sanırım onlarla takılıyorsun?

Yazmaları gereken bir sürü yeni ölüm ilanı için hazırlık yapıyorlar. Bu tür havalar eski erkek arkadaşları için zor oluyor.

RugbyFletch: Yani bu bir evet.

Bu kesinlikle evet demek. Eğer tek başına karda kalmak istemiyorsan, eminim bize katılmanda bir sakınca görmezler.

RugbyFletch: Huh.

Ben gittiğimde rehberlik edecek yeni bir gence ihtiyaçları olacak. Mükemmel bir aday gibi görünüyorsun.

RugbyFletch: *Sessizlik*

Goldie

Sheila aniden çılgık atıp hemen ardından "Ah, yavru köpeği getirdi!" dediğinde, dışarıda kar yağışı devam ederken ben ısıtma yastığına uzanmış ve Odette'in dairesindeki kalın halının üzerinde hala ağrıyan kalçalarımı esnetiyordum.

Tek göz kapağımı açıp yukarı bakıyorum. Odette'in çiçekli kanepesi. Aile fotoğraflarıyla dolu duvarı. Büyükannesinin porselenleriyle dolu cam kapaklı dolap. Temizlenmesi gereken aydınlatma armatürleri.

Evelyn yemek masasında oturmuş, elindeki bir deste kâğıdı karıştırırken kapıya giden kısa koridora doğru bakmaktadır. Odette, "Yavru köpek kadar uslu dursa iyi olur," diyor.

Onun dairesi benimkinden daha büyük - üç yatak odası var, böylece çocuklarını ve torunlarını ziyarete geldiklerinde ağırlayabiliyor

-Bu da girişte neler olduğunu tam olarak görebilmek için boynumu bükmem gerektiği anlamına geliyor.

Odette ve Sheila, Fletcher ve Sweet Pea'yi daireye götürüyorlar, Odette dün tekerlekli sandalyeden ayrıldığı için bastonuna dayanıyor.

Kalbim hıçkırıyor ve sonra sığırıyor.

O burada.

Davetimi kabul etti ve *burada*.

Gülümsemeye başlıyorum ve sonra yüzündeki ifadeyi tamamen kavırıyorum.

Ne kaşlarını çatıyor ne de gülümsüyor. *Varlığımın sizi onurlandırdığım için rica ederim gibi* ukalaca bir tavrı da yok.

Ve gerçekten *çekip çıkarmaktan* bahsediyorum. Bence bu çoğunlukla bir rol.

Ama bu gece, onda çok gerçek ve çok derin hissettiren bir ağırlık var.

Bakışları benimkini buluyor ve kalbim hıçkırıyor ve tekrar sığırıyor. Gülümsüyorum. Kendime engel olamıyorum. "Sen geldin. Beni ciddiye alacağını düşünmemiştim."

Gözlerini tüm vücudumda gezdiriyor. "Kalçan hala ağrıyor mu?"

"Ona iyi ağrı kesiciler verdik," diyor Sheila. "Ekstra güçlü Motrin. Kısa sürede tekrar ayağa kalkacaktır." "Geçmeyen ağrılar," diyorum ona. "Birkaç saat içinde daha iyi olacağım. Zar zor topallıyorum."

Üç kadın arkadaşım da buna *homurdandı* ya da *hıhladı*.

"Umarım briçte iyisindir," diye ekliyorum. "Söylemeyi unuttum. Bizimle karda kaldığında briç oynaman bir ön koşuldur."

"Para için mi oynuyorsun?"

"Bu bir şerit köprü," diyor Evelyn.

Üçü de Fletcher'ın yakışıklı yüzünden sağlam vücuduna bakıyor. "Vay, vay," diye mırıldanır Odette.

Sheila, "Bu haksızlık gibi görünüyor ama aynı zamanda biraz heyecanlanıyorum," diye fısıldar. Sonunda Fletcher'ın yüzünde bir gülümseme belirir.

Esne hareketimi bitiriyorum ve kendimi oturur pozisyona çekiyorum. Ön tarafın ilerlemesiyle kendimi daha iyi hissediyorum. Kitaplarımı depoya yerleştirmek için el emeği harcamak zorunda kalmadığım için daha da iyiyim.

Silas'ın tek söylediği, *bir dahaki sefere canın yandığında ve yardıma ihtiyacın olduğunda bana kendin söyle* oldu. Bugün bu iki adam arasında bir şeyler değişti.

Kabul etmek isteseler de istemeseler de.

Fletcher bir an beni inceliyor, sonra Evelyn'e bakıyor. "Ben kaybetmem. Beni satmadan önce bilmen gerektiğini düşündüm."

Ooooh, kahretsin.

Bu Evelyn'in çok tatlısın gülümsemesine neden oldu. Odette bir kıkırdamayı bastırıyor.

Sheila dudağını ısıyor, gözleri endişeleniyor. "Gerçekten de bir grup çıplak yaşlı kadınla oturmak istiyor musun?" "O briç oynayamaz. Blöf yapıyor," diyorum onlara.

Kendinden emin yeşil gözleri üzerimde. "Eski sevgilimin büyükannesi rekabetçi bir şekilde oynardı." "Hangi eski sevgilin?" Odette soruyor.

"İlk eşim."

"On beş yıldır ondan boşanmış değil misin?" "Nasıl hükmedeceğimi hatırlayamadığım bir oyunla hiç karşılaşmadım." "Briç ortaklı bir oyun ve biz beş kişiyiz," diyorum.

Evet. Geri adım atıyorum. Çok sert bir şekilde geri dönüyorum çünkü Fletcher'la ilgili bir numaralı kuralı unuttum: Ne pahasına olursa olsun kazanacak. Evelyn bana "Dışarıda oturuyorsun." dedi.

"Herkesin bir sırası var ve ben dördünüzün strip briç oynamasını izlemeyeceğim. Özellikle de bazılarınızın halihazırda içinde bulunduğu durumu düşünürsek. Sizi şerit briç sakatlığı için acile götürmeyeceğim."

"Oyunbozan," diyor Odette burnunu çekerek, pantolonunu dizinin üzerinde çok hızlı çıkarmaya çalışmasından bahsettiğimi çok iyi biliyor.

Evelyn başını sallar. "Goldie'ye katılıyorum. Yaşlılığında pek çok şey yaparım ama sarkık memelerimi böyle görünen bir adama sallamak bunlardan biri değil."

Fletcher tek kelime etmiyor.

Muhtemelen doğru cevap olmadığını biliyordur.

"Peki," diyor Odette. "Bunu eski usul yapacağız ve bunun yerine şantaj malzemesi için oynayacağız."

"Domino," diyor Sheila. "Böylece hepimiz oynayabiliriz."

"Domino oynamayı biliyor musun?" Evelyn Fletcher'a sorar.

Yüzünde yine ağır bir ifade beliriyor. "Annem öğretti."

Üç arkadaşım da onu daha yakından inceliyor. Onlar da bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibiler.

"Umarım onu gururlandırırın," diyor Odette sonunda.

"Başka yolu yok," diye yanıtlıyor.

Evelyn ve Sheila masayı toplarken o da bastonuna yaslanarak oyunlarının alt çekmecelerde saklandığı porselen dolabına yöneliyor.

Fletcher tekrar bana döndü. "Başaracak mısın?"

"Elbette." Elimi uzatıyorum, kalkmama yardım etmesi için sessiz bir ricada bulunuyorum. O da yardım ediyor ve kısa sürede ayağa kalkıyorum. Yine de elimi bırakmıyor.

Tatlı Bezelye başını askıdan çıkarıp bana sırtıyor. "İyi misin?" Ona sessizce soruyorum.

Gözleri hayır diyor ama başını sallıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Sweet Pea homurdanıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ona. "Ama bir erkeği duyguları hakkında konuşmaya zorlayamazsın. Sadece sen onun ne kadar sinir bozucu olduğundan bıkmadan önce açılmasını umabilirsin."

Beni tamamen şaşırtarak sarılıyor, Sweet Pea'yi aramıza sıkıştırıyor ve çenesini başıma yaslıyor. Bilinçli bir düşünce olmadan kollarımı beline doladım.

Ve sonra kocaman, düzensiz, tıkrıtlı bir nefes çekiyor.

Sadece bir nefes.

Çok daha yavaş üflüyor ve bir sonraki nefesi sabit ama bugün kesinlikle bir şey olduğu çok açık.

Ve bu konuda konuşmak istemiyor.

Neden konuşsun ki?

Arkadaşlarımı iyi tanımıyor ve ben bir hafta içinde ayrılıyorum.

Onun yerinde olsaydım, şu anda beni daha da yakınlaştırmak için daha fazla zaman ve çaba harcamak istemezdim. Ben de onun hakkında daha fazla şey bilmek istememeliyim.

Bu geçici bir durum.

Eğlence için.

Derin değil. Gerçek bir ilişki değil.

Yalancı, kalbim fısıldıyor.

Sanki şu anda hayatımda söz sahibi olmasına izin veriyorum.

Miller'dan kurtuldum. Sanırım. Ama hayatımda bir ilişkiye zaman ayıramayacak kadar çok başka şey var.

Fletcher bırakıyor ve geri adım atıyor, sanki bana bir can simidiymişim gibi sarıldığını kabul etmek istemiyormuş gibi aşağıya bakıyor. Tekrar arkasına baktığında, eski Fletcher maskesi sıkıca yerinde duruyordu.

Ukala. Kendinden emin. Dudaklarında hafif bir sırıtma var. Merak ediyorum, acaba üç arkadaşıma da

Domino tahtasını onlarla birlikte paspaslamayı bitirmeden önce tüm hayatlarındaki utanç verici hikayeleri ona borçlu olmak. "Köpeğini bırakabilirsin," diyor Odette ona. "Ama her türlü pislikten sen sorumlusun." Belli ki Sweet Pea'nin pisliğinden bahsediyor. Ama gece sona ermeden önce daha kaç pisliği ortaya çıkaracağımızı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Goldie'nin neden kendi yaşına yakın tanıdıkları yerine üç yaşlı kadınla takıldığını anlıyorum. Onlar çok komik bilgiler.

Domino oynarken Sheila'nın hayatının aşkıyla tanıştıktan beş gün sonra evlendiğini, genç yaşta dul kaldığını, üç yaşlı kadından en aزیyla çıktığını ve yakın zamanda meme kanserinden kurtulduğunu öğreniyorum ki saçlarına bakarak bunu zaten yarı yarıya tahmin etmiştim.

Onun benim yeni büyükannem olduğuna karar verdim ama bunu kendime saklıyorum.

Evelyn her fırsatta bana asılıyor, öyle ki ciddi olduğundan endişelenmeye başlıyorum, ta ki Odette bana sadece kendilerinden önce nalları dikecek erkeklerle çıktıklarını ve ne yazık ki yaşıma göre fazla sağlıklı göründüğümü söyleyene kadar.

Ayrıca benim eski eşlerimden daha fazla eski kocası olduğunu, çocuklarına ve torunlarına herhangi bir nedenle ulaşmak için her şeyi anında bırakacağını ve Copper Valley'deki en büyük çevre mühendisliği firmasında yönetim kurulu pozisyonuna yükselmek için kırk yıl çalıştığını öğrendim.

Odette de genç yaşta dul kalmış eski bir öğretmendir, ancak Sheila'nın aksine o yeniden evlenmiştir.

Ama sadece bir kez.

Ve bir daha asla.

Boşanmanın evliliğin kendisinden daha keyifli olduğunu söylüyor.

Goldie'yi boşandıktan kısa bir süre sonra, gruplarının dördüncü üyesi beklenmedik bir şekilde ağır bir kalp krizinden vefat ettiğinde işe aldı. *Kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendireceğim*, diyor. Goldie kendi kalp kırıklığını yaşadığında, Odette onu arkadaş grubuna çekerek *Eski Sevgililerimizi Yaşatma Kulübü'nün* yeni neslinin başlangıcı oldu.

Goldie kek ve içki konusunda da şaka yapmıyordu.

Üç yaşlı hanım domino oynamayı bitirene kadar bir buçuk şişe bitirdi ve dominoları kutularına geri koyarken en az sekiz kek ambalajı saydım.

Sweet Pea, Odette'in yeni favori insanı olduğuna karar verdi ve köpeğe itaat edilmesi gerektiğinden ve oturmak için bir kucak talep ettiğinden, neredeyse benimki kadar büyük olan televizyonda *Pride and Prejudice*'i açtılar.

"Kefaletle çıkacağın nokta bu mu?" Goldie bana soruyor. Şimdiye kadar bütün akşam aynı kadeh şarabı içti.

Sanırım ağrı kesiciler yüzünden.

"Hangi versiyonu izliyorlar?" Televizyona başımı sallayarak soruyorum.

"Colin Firth versiyonu dışında başka bir versiyon yok," diye sesleniyor

Evelyn. "Ve bu da arkadaşlarının geçtiği bir test daha," diyorum

Goldie'ye.

Beni inceliyor, can alıcı bir nokta bekliyor. "Bunu daha önce izledin mi?" "Evet."

"Son zamanlarda mı?"

"Birkaç yıl önce."

"Tek başına mı yoksa

biriyle mi?" "Kız

kardeşimle."

"Senin fikrin mi, onun mu?"

"Hatırlamıyorum." Bu benim fikrimdi.

Bink beni İngiltere'de ziyarete geldi. Ailesini evde bıraktı ve en büyük çocuğunun grip olduğu haberini aldı. Karısının tek başına hallettiğini ve bebeğinin hasta olduğunu bilmek, onun için düzeltmeyeceğim boktan bir gün yarattı, ama en sevdiği

dizilerden birini izlemenin onu daha iyi hissettireceğini biliyordum.

Ayrıca, evi aramak ve bir şeyleri kontrol etmek istediğinde duraklatmanın kolay olduğunu yeterince gördük. Goldie sanki beynimin içini görebiliyormuş gibi beni izliyor.

Ama beni bu konuda aramıyor.

Onun yerine mutfağa doğru başını sallıyor. "Buzdolabında humus ve sebzeler var, açsanız ve kek istemiyorsanız peynir tepsisi de var."

Bu gece buraya gelmemeliydim.

Hayatına uygunmuşum gibi hissettiriyor. Sanki ikimiz de burada olmamam gerektiğini bildiğimiz halde ortaya çıkmam durumunda beni de rahat ettirmek için hazırlıklı olmak istiyordu.

Gidiyor.

Ama bu gece kendi düşüncelerimle baş başa kalma fikri, yakınlaşmanın ve sonra onun gidişini izlemenin çok acı vereceğini bilmekten bile daha kötüydü.

Onu hala arayabilirsin. Kafamın içinde yankılanıyor.

Ama bu, ondan gerçek bir ilişki isteyecek kadar hoşlandığımı kabul etmem anlamına

gelir. Ve ben gerçek ilişkiler yaşamam.

Dürüst olmak gerekirse, yüz yüze bile çok kötü. Bu onun için adil değil.

"Ben-" Başlıyorum ama sırtarak sözümü kesiyor.

"Sadece kendi tabağınıza koyduğunuzda parmağınızla servis yapabilirsiniz."

"İşin tüm eğlencesini kaçıırır."

"Eğer yeterince acıkırsan, terbiyeni bulabilirsin."

Oturma odasından gelen fısıltılar ikimizin de üç yaşlı kadına doğru bakmamıza neden

oluyor. Sheila hemen eğiliyor ve kanepedeki yastıkları kabartmaya başlıyor.

Odette sırtarak televizyona bakıyor ve filmi başlatmak için kumandayı işaret ediyor. "*Gurur ve Önyargı* yoldan çıkanları beklemez."

Evelyn de kanepenin yanındaki koltuklardan birine otururken sırtıyor.

Açılış sahnesi televizyonda yanıp sönüyor. Goldie içtiğim kavanozu kapıp suyla dolduruyor ve mutfakta zar zor topallayarak dolaşıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor bana.

Her zaman. Özellikle de eğitim başladıktan sonra.

Cevap vermiyorum ama o yine de bir tabak çıkarıp buzdolabına

dalıyor. Ve beş dakika sonra, kanepede onun yanında oturuyorum.

O ortada, Odette diğer yanında, köpeğim Odette'in kucığında kıvrılmış.

Evelyn ve Sheila beni Goldie'ye asılırken yakalayacaklarını düşünürcesine sinsî bakışlar atıp duruyorlar.

Ya da belki de filme uygun tepki verip vermediğimi kontrol ediyorlardır.

Tabii ki öyleyim.

Pek çok açıdan bir Neandertal olabilirim ve hala bir *Dungeon Crawler Carl* filmi için umut besliyor olabilirim, ancak konu *Gurur ve Önyargı*'ya tepki vermek olduğunda kurallar vardır.

Onları ben yapmıyorum ama onlara saygı duyuyorum.

İlk dans sahnesine geldiğimizde, Odette filmi durdurur. "Tuvalet molası, bayanlar."

"Oh, şükürler olsun," diyor Sheila. "Çok fazla şarap içtim ve daha fazlası için yer açmam

gerekıyor." Goldie, Sweet Pea'yi karlı gecede dışarı çıkarmak için benimle geliyor.

Kesinlikle köpeğimin en sevdiği aktivite değil. Zavallı küçük patiler. Bu tekrar olmadan önce ona patik almalıyım.

Sokak bomboş. Kar o kadar yoğun yağıyor ki, binanın girişindeki çıkıntının altından dışarı çıktığımızda Goldie'yi net olarak göremiyorum.

Sweet Pea işini yapmak için bir köşe seçerken ona "Kalçanla burada olmamalısın," diyorum. "Burada

olacağını hiç düşünmemiştim," diye cevap veriyor.

Önce ona, sonra köpeğime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Kötü

bir gün." Beni zorlamadı.

Bu da konuşmaya devam etmeyi kolaylaştırıyor. "Babam, büyürken bize karşı çok sertti. Mükemmellik isterdi. Okulda onun standartlarını karşılayamadım ama ragbide, sahada iyi olduğumu biliyordum. Bu yüzden tüm enerjimi oraya harcadım."

"Doğrulama arıyorum," diyor usulca.

"Okulda hâlâ yeterince iyi değildim ve Bink'le çok fazla kavga ediyordum ve maçlarımın yarısına bile gelmiyordu ama biliyordum. İyi olduğumu biliyordum."

Çıplak elini benimkinin içine sokuyor ve sıkıyor.

"Bugün özür diledi." Kelimelerin tadı kül gibi.

"Ve kendini bok gibi hissediyorsun çünkü *sorun* olmadığını söyleyemiyorsun, çünkü değil," diyor sessizce.

Bu sabah o lanet kubbeden ayrıldığımdan beri ilk kez, havanın son molekülünün de ciğerlerimi terk etmesine izin verdim.

"Evet."

Daha sıkı sıkıyor. "Sana bunu kastettiğini kanıtlamasını istemen sorun değil ve şu anda onu görmek isteyeceğin bir yerde değilsen de sorun değil."

"Şerefsiz bunu bana da söyledi."

"Ve şimdi artık kızmaya hakkın yokmuş gibi hissediyorsun çünkü ondan duymayı asla düşünmediğin doğru şeyleri söyledi."

"Evet."

Bunu benim için kelimelere dökmeyi Goldie'ye bırakın. Kahretsin, onu özleyeceğim.

Sweet Pea işini bitirirken bana daha da yaklaşıyor. "Hayat bazen karmaşık bir bok çanağı gibi."

Homurdanıyorum. "Jessica da bana boşanmak istediğini söylediğinde aynen böyle demişti."

"Onu seviyordun."

"Onunla ilgili her şeye tapıyordum." "Neden gitti?"

"Çok gençtim. Liseden mezun oldum, evlendim, Nottingshire'da oynayabilmek için İngiltere'ye taşındım. Ailesinden uzakta yaşamaktan nefret ederdi. Gazsız su beklerken bir şişe fazla gazlı su içti. Arkadaş edinmekte zorlandı. Zamanımın yarısını takımla geçiriyordum. Sonra geç kaldı ve hamile olduğunu sandı ama değildi ama bu onu sarstı. Ben Avrupa'dan ayrılmıyordum, o da ailesinden bu kadar uzakta çocuk yetiştirmek istemiyordu. Bu kadar. O da gitti."

On beş yıldır bu konu hakkında konuşmadım. On beş yıldır konuşmak *istemedim*. Ama bunu karda savrulmaya bırakmak iyi hissettiriyor.

Belki de yanlış yaptığım her şey için kendimi affedebileceğim bir noktaya ulaşmışımdır. Onu incittim. Bunu inkâr edemem.

Ve bununla yüzleşmek en az onun gidişi kadar zordu. "Ve kalbin kırıldı," diyor Goldie usulca. "Herkesin kalbi bazen kırılır."

"*Herkesin başına* gelmesi, sizin başınıza geldiğinde canınızın yanmayacağı anlamına gelmez. Kalbiniz kırıldığında acı çekmeye hakkınız var."

Yutkunuyorum ve dönen kara bakıyorum. "Odette'in senin için yaptığını Koç benim için yaptı. Beni kaldırdı. Bana destek oldu. Kendi ailemden daha fazla ailem oldu."

"Seni kovan koçla aynı mı?" diye fısıldıyor.

"Aynı koç."

"Ouch."

"Bunun için tek kelime."

"Burada Pounds'la yaptığınız şey kişisel bir şey." *Kişisel* olmaktan çok daha fazlası. "Evet."

Bir an sessizleşiyor, sonra- "Şimdi mutlu mu? Eski karın mı?"

"Üniversiteye gitti, moda yönetimi diploması aldı, patronunun oğluna aşık oldu, evlendi, iki çocuğu oldu ve şimdi son büyük mağazalardan birinde satın almacı olarak çalışıyor. Mutlu mu? Benimle olduğundan daha fazla, eminim."

"Onu özlüyor

musun?" Başımı

sallıyorum.

Goldie bastırıyor.

Ama titriyor.

Sweet Pea'yi kucağıma alıyorum, ona iyi bir kız olduğunu söylüyorum ve yüzümü yalamasına izin veriyorum, sonra ikisini de içeri yönlendiriyorum. Goldie'nin koyu renk saçlarına yapışan kar taneleri, biz asansöre doğru ilerlerken eriyor.

Üst katta, biz olmadan filmi yeniden başlatmışlar. Kanepeye geri dönerken Goldie bana, "Hepsi sizana kadar sadece birkaç saat var," diye fısıldıyor.

Filmin sonraki bir saatini izlerken kolumu ona dolamama izin veriyor.

Yaşlı hanımlar film devam ederken uyumaya başladıklarında elimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve dairesine götürüyor.

Sanki gitmeyecekmiş

gibi. Sanki bu gerçek

olabilirmiş gibi.

İkimiz de daha iyi bilsek bile.

Goldie

Bu adam gerçek mi? "Aldatan."

Fletcher, dairesinin üç blok aşağısındaki Palace of Pancakes'te yumurta akından omletini yerken bana sırtıyor. "Hile yapmıyorum. Kaynaklarımı akıllıca kullanıyorum."

"En sevdiğim kahvaltı mekanını öğrenmesi için Sheila'ya köpeğinizin hediyesiyle rüşvet vermek hile yapmaktır." "Onun yerine psişik güçlerimi kullanmamı mı istedin?"

"Bunu itiraf etmek için işimizin bitmesini beklemek yerine bana kahvaltı için nereye gitmek istediğini söylemeni istedim. hile yaptın ve bunu benim için yaptın."

Günün oldukça erken saatleri, kar fırtınasının üzerinden üç gün geçti. Bir gece önce benim evimde kaldıktan sonra son iki geceyi onun evinde birlikte geçirdik. Her sabah uyanıyor ve antrenmana gidiyor. Müşterilerimi görmek ve son dakika taşınma hazırlıklarına devam etmek için onun evinden ayrılıyorum.

Ve sanki bu, dört gün içinde taşınıp her şeyi geride bıraktığımda ikimizi de rahatsız etmeyecek, menfaatleri olan bir arkadaş durumuymuş gibi davranıyoruz.

"Hâlâ favori yerlerimi bulmaya çalışıyorum," diyor. "Gidiyorsun. O yüzden bugün sevdiğin yere gidiyoruz." Hiç irkilmedim.

Hiç ürküyor.

Ama ben istiyorum ve sanırım o da istiyor.

"Omlet iğrenç görünüyor," diyorum ona.

"Tadı da oldukça kötü. Waffle'ın nasıl?"

"Olağanüstü."

Fletcher'la birlikte olmak kolay çünkü bunun bir bitiş tarihi var. Kalbimin karışmasına gerek yok.

Fletcher'la birlikte olmak işkence çünkü kalbim bu notu almadı ve bu işe fazlasıyla dahil oldu. Nasıl karışmasın ki?

Hayatında onun için önemli olan herkes tarafından hayal kırıklığına uğratıldıktan sonra inşa ettiği taş duvarların ardında lokum gibi bir kalp saklayan büyük, sert bir atlet. Ve son birkaç haftasını en sevdiğim kahvaltı mekanını öğrenerek, incindiğimde ya da etrafımda beni inciten insanlar olduğunda bunu fark ederek, Little Kickers takımına yardım ederek ve bana orgazm yaşatarak geçirdi.

Kesinlikle bir zamanlar düşündüğüm gibi bir pislik değil.

Ailesiyle sorunlar yaşıyor. Ailesi olan ekip tarafından terk edilmiş hissediyor. Kalbinin bir daha asla sevemeyeceğini düşünecek kadar kırılmasının nasıl bir his olduğunu biliyor.

Fletcher'ın sadece rugby ile ilgilendiğini sanmıyorum.

Bence tüm enerjisini ragbiye veriyor çünkü her zaman ragbinin ona zarar vermeyeceğine inanmış. Ama öyle oldu.

Futbolun beni incittiği gibi onu da incitiyor.

Bir gün vücudunuzun artık o sporu yapamayacak hale gelmesi kaçınılmaz olduğunda, bir spor size yardım edemez ama canınızı yakar. "Pounders'a dikkat çekmek ve daha fazla bilet satmak için harika bir yol ne olurdu biliyor musunuz?" Ben söylerim.

"Vur bana. Can kulağıyla dinliyorum."

"Tüm sezonluk bilet sahipleri için istedikleri bir oyuncuyla randevu için rastgele çekiliş." Enerji içeceğinde boğuluyor.

"Porter çok çekici. Holt yatak odasında tam bir dom gibi görünüyor. Crew tam bir kalp kırıcı. Sen ve Silas da fena değilsiniz."

"Bana vurma. Kulağım sende değil. Aslında, konuşmamı tercih ederim."

"Nişan yüzüğü çekilişı yapmıyorsunuz. Bu *Pounders* değil: *Bachelor Edition* değil. Ve bunun bir takılma seansı olmasını sağlayabilirsin.

ve erkeklerin de girmesine izin verin."

"Kahvaltını ben ödeyeceğim ve buradan ayrılıp bir daha bu konu hakkında konuşmayacağız." "Bu iyi bir fikir."

"Annesi yaşında bir kadın tarafından hiç satın alınmamış ve o *takılma seansında* şaplaklardan bahsetmek isteyen biri için."

Oh. Huh.

Tamam o zaman.

Bu yüzden daha uçuk bir fikri bana geri atmıyor ve onu daha da büyütüyor. Ağrıyan yer.

Zavallı Fletcher.

Ona acıdım ve fikrimden vazgeçtim. Kahvaltının geri kalanını Pounders hakkında sohbet ederek geçirdik.

Eğitim. Soyunma odası şakaları. Silas nasıl ekstra çaba gösteriyor ve Fletcher onun sezon başladığında daha temiz oynayacağını düşünüyor.

İkisi artık benim hakkımda tartışmıyor.

Silas, ben oradayken biriyle çıkmaya karar verirsem Londra'ya uçup kimsenin kıcına tekme yi basmayacağına dair mesaj bile attı. Ona çıkmaya vaktim olmayacağını söyledim.

Ve neden biriyle çıkmayacağıma dair tüm gerçek bundan çok daha karmaşık.

Kahvaltımın parasını ödeyen ve kahvaltıdan evime dönerken bana eşlik eden adamla ilgili. Ben kar botları ve kalın bir kışlık montla sarmalanmışken, o hafif bir ceket - tabii ki Pounders - ve iş botları giyiyor.

İkimiz de kot pantolon giyiyoruz ama onunkinin altına uzun iç çamaşırı giydiğinden şüpheliyim.

Dışarısı o kadar soğuk değil.

Bugün üşüyorum.

Her ne kadar karın güzelliğini sevsem de, yerdeki beyaz şeyler *dondurucu soğuğu* haber veriyor! *İçeride kalın!* Ve hep öyle olmuştur.

Kalçam artık ağrımıyor ama yine de sıcak bir çikolata ve gürül gürül yanan bir ateşe hayır demem.

Küçük bir parkta yan yana apartmanıma doğru sessizce yürürken aniden yüzüme bir tokat yediğimde düşündüğüm şey buydu.

Vücudum sarsılıyor.

Nefes nefese kaldım ve kollarımı havaya kaldırarak başka bir darbeye karşı kendimi destekledim.

Kimin saldırdığını görmeye çalışıyorum ama kirpiklerimden gözlerime beyaz noktalar damlıyor. Ve sonra acıyı hissediyorum.

Soğuk.

Ve Fletcher beni arkasına itti. "Bunu kim yaptı?" diye dünyaya homurdanıyor. "Göster kendini.

Şimdi." Bir an için herkes sustu.

Ve sonra-

"İsteyerek yapmadım," diyor küçük bir ses. Bir kartopu.

Az önce suratıma bir kartopu yedim.

Eldivenli ellerimle ovalıyorum, görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpyorum ve Fletcher'ın etrafına bakıyorum.

Belki sekiz, belki on yaşında, kahverengi tenli, iri kahverengi gözlü, pembe montu ve ona uygun kar pantolonuna sarınmış genç bir kız, kaldırımın kenarındaki yaprak dökmeyen bir çalının arkasında geziniyor.

"Kötü nişan alıyor," diyor kaldırımın diğer tarafında oturan yaşça çok büyük olmayan bir çocuk. Aynı gözlere ve aynı ceket-kardan pantolon takımına sahip, tek fark onunkinin siyah olması. "Bana vurmaya çalışıyordu."

İkisi de aynı çoraptan şapkalara sarınmış, nefesleri sabah havasında küçük puflar halinde. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?" Pat diye söyledim.

"Biz evde eğitim alıyoruz," diye cevap veriyor çocuk. Parkın karşısındaki apartmanlardan birini işaret ediyor. "Henüz başlamadık."

"İsteyerek yapmadım," diye tekrar fısıldıyor kız.

Fletcher'ın sert vücudu gevşiyor. Bana bir bakış attı, sonra kıza döndü. "Nişan almayı öğrenmek için yardıma ihtiyacın var mı? Kız kardeşim de bu konuda berbattı."

Bay *Seni Yok Edeceğim* gitmiş, yerine genç kıza yavaşça yaklaşan sessiz, sabırlı bir adam gelmiş. Kız ona dikkatle bakıyor, sonra da ağabeyi olduğunu tahmin ettiğim büyük oğlana bakıyor.

"Ona sürekli göstermeye çalışıyorum ama işe yaramıyor," diyor.

Fletcher ondan bir buçuk kol boyu kadar uzakta yere çömelir, bir kartopu hazırlar ve ona vermek için uzanır. "Nereye attığına bak. Kolunu düz bir şekilde arkaya götür -hayır, işte böyle- ve atmak için elin tam buraya gelene kadar bekle. Ama düz tut. Bileğini bükme. Anladın mı?"

Tekrar kardeşine bakar.

Adam
başını
sallıyor.
Kadın
başını
sallıyor.

Sonra diğer çocuğu hedefleyerek bir kartopu fırlatır ve onun yerine kartopunu son fırlattığı yerin tersi yönde yanlara doğru uçarur.

Fletcher, "Henüz güç kullanmayın" diyor. "Önce doğruluk. İsabet sağladıktan sonra hız. Al bakalım. Bunu sadece bir metre gitmesi gerekiyormuş gibi fırlat. Ayak. Sadece bir adım gitmeli. Kol düz. Bileğini bükme. İşte böyle. Güzel."

Yüzümdeki karlar eriyor ama kalbimde daha büyük, daha derin ve çok daha korkunç bir şey eriyor.

Fletcher birkaç dakika daha kıza yardım ederken, erkek kardeşi gizlice kaldırımın kendi tarafına kartopu yığını yapıyor. Normal şartlar altında, onun tarafına geçer ve kız kardeşi kartopunu attıktan sonra topyekûn bir saldırı planlamaya yardım ederdim, ama hareket edemiyorum.

Aklımdan geçen düşüncelerle değil.

O iyi bir adam.

Herkesin görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası. Şu anda ona sarılmayı çok istiyorum.

Onun çirkin olduğunu nasıl

düşünebildim? Bunu ona babası mı yaptı?

O iyi olacak mı?

Onu seviyorum.

O da beni sevebilir mi?

Gözlerim ısınıyor ve boğazım sanki içine bir buz parçası sıkışmış gibi kalınlaşıyor. Ve işte tam o anda bana bakıyor. "Tamam mı Goldie?"

Hayır.

Hayır, iyi değilim.

Dört gün içinde ayrılıyorum. Bir ay önce bana gününü göstereceğini hayal edebileceğim dünyadaki en son adama aşığım.

Ve beni bilinçli olarak sevebilir mi bilmiyorum.

"Gözüme rüzgar kaçtı," diye yalan söyledim. "Ve gitmem gerektiğini fark ettim yoksa toplantıma geç kalacağım. Ve sen de antrenmana geç kalacaksın."

Beni inceliyor, içimi görüyor. Hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyorum.

Her şey yolundaymış gibi.

Bu gece onunla Thrusters maçına gideceğimi ve daha sonra muhtemelen hiç de sıradan hissettirmeyecek daha sıradan bir seks için onun evine döneceğimi biliyorum.

Bana göre değil.

Ama bu geceyi dünyada kaçırma şansım yok. Günü yakala, tamam mı?

Onu ne kadar çok yakalarsanız, bittiğinde o kadar çok canınız yanacak olsa bile.

Kıza, "Atış çalışmaya devam et," diyor. Cüzdanını çıkarıp bir kartvizit çıkarıyor ve kıza uzatıyor. "Al. Bir rugby maçına bilet istersen, ailene bu numarayı mesaj atmalarını söyle. Sen de kartoplarının yarısını ona ver. Pislik yapma. Anladın mı?"

Kız kıkırdıyor.

Çocuk yüzünü buruşturur, sonra o da kıkırdar.

"Ve tekrar fırlatmadan önce hanımefendinin geçmesine izin ver," diye ekliyor ben kaldırımdan aşağı inmeye başlarken.

Benimle aynı hizaya geliyor, bana bir kez bakıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve yolun geri kalanını sessizce evime kadar yürüyor.

Kapıma vardığımızda "Bu gece için hâlâ var mısın?" diye sordu.

"Hokeyi seviyorum. En büyük düşmanım ile bile maça giderim." Arkasında yeterince yanağım yok ve sanırım o da fark ediyor. Bana bir şey söylemek yerine "Bugün iyi tavsiyeler ver," diyor.

Başımın üstünü öpüyor ve sonra uzaklaşıyor. Ve evet, kesinlikle onun kızına bakıyorum.

Sonra tüm duygularımı bir kutuya tıkıyorum.

Müşteri toplantılarım var. Londra'daki merkezle bir hazırlık görüşmesi daha. Ve bugün Hallie ve Brittany ile öğle yemeği yiyeceğim.

Önceden kırılmış kalbim bekleyebilir.

Ya da cesaretini bulabilirsin, sosyal medyada sinir bozucu bir şekilde bana benzeyen bir ses kafamın içinde fısıldıyor. Bununla da sonra ilgileneceğim.

Muhtemelen çok daha sonra.

Uçağa bindikten sonra.

Özel bir salona erişimi olan ceza locaları. Mola sırasında esnemek ve daha fazla içecek almak için kalktığımızda, yedi fit uzunluğunda roketle çalışan bir sosis maskotu takılıyor ve taraftarlarla fotoğraf çektiriyor.

Goldie beni sürükleyerek sıraya sokuyor ve ben de beklediğimiz süre boyunca onun elini sımsıkı tutuyorum.

Dört gün.

Dört gün içinde ayrılıyor. Londra'da üç ay, sonra da en az bir yıl yollarda.

Dün gece telefonunda haritayı gördüm. Rotalarla oynuyordu. Kiralık tatil evlerine bakıyordu. Kitabı için insanlara ne sormak istediğine dair notlar alıyordu.

Göğsüm gittikçe daralıyor. Omurgamdan aşağı ter damlıyor.

Kalbim on beş yıldır hiç bu kadar sıkışmamıştı.

Bu hoşuma gitmedi.

Goldie etrafımızdaki insanlarla sohbet ediyor. Görünüşe göre Thrusters'ın uzun süredir büyük yıldızlarından biri bu yıl emekli oluyor. Draft seçimleri ve merkez ofisteki değişim hakkında konuşuluyor. Takımın vantrilokunun daha ne kadar kadroda kalacağı, ki evet, doğru duydum. Bazı ünlüler katılıyor ve insanlar onlarla da fotoğraf çektirmeyi umuyor.

Ve bunların hiçbirisi önemli değil.

Bir daha asla istemeyeceğime yemin ettiğim bir şeyi istemek için çelik bir kutuya hapsolmuşken değil. Özellikle de giden birinden.

Sosis maskotuyla poz verme sırası bize geldiğinde Goldie'nin telefonundaki fotoğraflar için gülümsüyorum. Ona bir dondurma ısmarlıyorum ve kendime bir su daha alıyorum. Beni Copper Valley spor dünyasında önemli olduğu anlaşılan biriyle tanıştırıyor ama bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum.

Dondurmasını yedikten sonra koltuklarımıza dönerken "İyi misin?" diye fısıldıyor. Hayır.

Hayır, iyi değilim.

"Yorgunum," diye

yalan söyledim.

Beni o şekilde inceliyor, sanki o beş harfli tek kelimenin ardında söylemediğim her şeyi arıyor. Ve sonra sihirli cümleyi söylüyor. "Oyunun geri kalanını boş verebiliriz."

Yutkunuyorum ve "Gelmek ister misin?" diye sorarken sesimi olabildiğince normal çıkarıyorum. Elini benimkinin içine sokuyor, sıkıyor ve fısıldıyor, "Çok isterim."

Eve dönüş yolunu hatırlamıyorum.

Oraya gittiğimde Sweet Pea'yi son bir tuvalet için dışarı çıkarsam ne olur bilmiyorum. Fark etmez. Sonunda Goldie ile yalnızım.

Yetmiş beş kat gömleğini ve atletini iterek çıkarıyorum. Gömleğimi kafama geçirmesine yardım ediyorum. Pantolonumu düşürmek ve aynı anda ayakkabılarımı tekmelemeye çalışırken onlara takılmak.

Goldie'nin kot pantolonu oturma odasından yatak odama giden koridorda benimkiyle birleşti.

Kırmızı dantel bir sütyen ve ona uygun bir tanga giymişti ve bir kez daha, onu gördüğümde kalın ve ağır bir şekilde gerilen ereksiyondan nasıl kurtulacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Çok güzel bir kız.

Dolgun göğüsler. Kıvrımlı kalçalar. Uzun bacaklar. Porselen yanaklarında pembe leke. Büyümüş gözbebeklerinin etrafında altın bir halka. Nefesi hızlı geliyor. Kolları bana uzanıyor. Dudakları ayrık.

Bunu her gece

istiyorum. *Onu* her

gece istiyorum.

O mu beni öpüyor, ben mi onu öpüyorum bilmiyorum. Kollarıma mı atlıyor yoksa ben mi onu yukarı çekiyorum. Bacakları kalçalarımın dolanmışken ve bal çukuru sikime sürtünürken nasıl hareket ettiğimi, tangasının dantelinin çıplak çubuğuma karşı neredeyse boşalmama neden olacak bir his unsuru eklediğini.

Ama yine de yatak odasına dik bir şekilde ulaştım.

O bizde kalmaya başladığından beri kıyafetlerimi topluyorum, bu yüzden hiçbir şeye takılmadan yatağa doğru düz bir atış yapıyorum. Onu yatağa fırlatıyorum, vücudundan aşağı kayıyorum, tangasını çıkarıyorum ve elleri kulaklarımı kavrayarak adımı haykırana kadar amının üzerinde ziyafet çekiyorum.

Sonra prezervatif taktım ve içine girdim.

Bu.

Home.

"Aman Tanrım, Fletcher, daha fazla," diye soluk soluğa bağırıyor, sanki az önce yüzüme boşalmamış gibi. Sanki üstte olmakta ısrar ederken altta değilmiş gibi.

Sanki dört gün içinde beni terk etmeyecekmiş gibi.

Ona çarpıyorum, vücudum bir ip gibi gergin, daha fazlası için çaresizim. Daha fazla Goldie.

Amından daha fazla.

Daha fazla kahkaha.
Daha çok elini sıkar. Daha fazla öpücük.
Ondan daha çok.

Yeterince derine inemiyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu ona yeterince gösteremiyorum. Gitmesini ne kadar istemediğimi.

Kalmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu.
Eğer onu yeterince iyi hissettirebilirim, belki gitmez.

Ona sonsuz orgazm sözü verebilirim, belki kalır.

Eğer *yeterince sevişirsem*, belki beni sevebilir. Ya da beni seviyormuş gibi yapacak kadar sever.

Sonsuza kadar.

Nefesi kesiliyor ve kanalı bir kez sertçe sıkılıyor, sonra sikimin etrafında spazm geçiriyor. "*Çok fazla*," diye nefes nefese kalıyor.

Donup kalıyorum, taşaklarım o kadar sert ve sıkı ki yanlış bir hareket onları paramparça edebilir, sikim çaresizce serbest bırakılma ihtiyacıyla ağlıyor.

"Durma," diye emrediyor. "Beğen. Çok fazla beğendim."

"Emin misin?"

Kalçalarını oynatıyor, boynunu eğiyor ve amı tekrar etrafımda kenetlenirken inliyor.

Bir, iki kez pompalıyorum ve sonra ben de boşalıyorum.

Fiziksel olarak.

Duygusal olarak, dışarı çıkmasına izin veremem.

Söyleyemiyorum.

Ondan daha fazlasını

isteyemem. Daha

fazlasını

istememeliyim. Ama o

benim Goldie'm.

İngiltere'den ayrılmanın hayatımın geri kalanını karanlıkta geçirmek anlamına geleceğini düşündüğümde o benim dünyamda parlak bir nokta oldu. Rotator manşetimi yırttığımndan beri korku ve belirsizlik içinde yaşıyorum.

Ama Goldie beni özgür

hissettiriyor. Bana neşe veriyor.

Bana huzur veriyor.

Kendim olmamı kolaylaştırıyor.

İyi ve kötü kısımlar. Kolay ve zor kısımları.

Onun üstüne yığılıyorum, göğsü yastığım oluyor, nefes nefese kalıyorum, tıkanıyorum ve tamamen kendimde değilim.

Seni seviyorum.

Ona söylemek

istiyorum. Ama

söyleyemiyorum.

Yapamam.

Eğer o da beni sevmezse, tamamen yıkılacağım ve artık hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Rugby'nin değil. Ne babamın. Köpeğimin de.

Ben değil.

Titrek kollarını omuzlarıma doluyor, nefes nefese kalıyor. "Bu işte cidden iyisin," diyor sözlerinin arasında hırıldayarak.

Kıkırdamalıyım.

Gül.

Gülümseme.

Ona *bildiğimi* söyle.

O iğrenç ukala cazibenin derinliklerine ulaş.

Ama onun yerine ağızımdan tek bir kelime döküldü. "*Kal*."

Goldie

UZUVLARIM LASTİK GIBİ. Vajinam bir ecstasy bulutunun üzerinde yüzüyor. Nefesimi tam olarak tutamıyorum.

Ve tüm kalbim tamamen durdu.

Kalmak mı?

Kal derken neyi kastediyor?

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum.

Sence böyle yürüyebilir miyim? İlişkımız için daha uygun olurdu. Yoksa *ikinci raundu kaçırır mıydım?*

Fletcher kaburgalarımı sıkıca kavıyor ve yüzünü göğüslerime gömüyor. "Beni bırakma."

Artık sakın bir kalp yok.

Şimdi de kramp

giriyor. "Fletcher-"

"Londra'ya gitme."

Lastik gibi kollarım karıncalanmaya başladı.

Ve *yeni uyandık* gibi değil, *savaş ya da kaç* gibi.

Başı göğsümde ağırlaşırken alabildiğim kadar derin bir nefes alıyorum. "Ne dedin sen?" "Gitme. Londra'ya gitme. Burada kal. Tam burada kal." Başını kaldırıp bana baktı ve *oh*.

Sadece *oh*.

Meydan

okuma. Öfke.

Cesaret. O

bakış mı?

Bu bakış *bana, senin için işinden daha önemli olduğumu kanıtla*

diyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Haftalardır ilk kez, şu anda Fletcher konusunda kesinlikle rahat değilim.

"Bütün dolabı alabilirsin," diyor, sesi daha önce hiç duymadığım karanlık bir şey yapıyor. "Ofis için boş bir yatak odam var. Sadece *kal*."

Kafam helyumla dolu ve nabzım hızla yükseliyor, havalanmaya doğru gidiyor. Bu *seni seviyorum* değil.

Bu *seni sevebileceğim* bir şey bile değil.

Bir ilişkiyi yürütebileceğimiz de değil. Bu

tam olarak Miller'ın yaptığı şey.

Profesyonel fırsatlarını benim için feda et.

Kendimi bundan sıyırmaya, burada daha fazlası olduğunu, istediği şeyin bu olmadığını söylemeye çalışıyorum ama Miller'ın yaptıklarını *henüz atlatamamış* olan o yaralı parçam acı içinde inliyor.

"Benden," diyorum, sesim tüm kontrol çabalarımına rağmen titriyor, "hayalimdeki ikametden vazgeçmemi, verdiğim taahhütleri iptal etmemi ve burada kalmamı istiyorsunuz."

Hayır.

Hayır.

Böyle bir şey

olmayacak. Bir daha

olmayacak.

Bir dolap vaadi için hayallerimi askıya almamı isteyen *bir adam* daha yok mu?

Onunla tanışmadan önce plan yaptığım için bana hatalıymışım gibi bakarken mi? Sanki ilişkimiz için *tek* çözüm benim

geçici olan hayatımın fırsatından vazgeçmemmiş gibi?

Çenesi bükülürken etrafımda dönüyor ve dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Londra'da burada bulamayacağın hiçbir şey yok."

"Daha önce *bir erkek için vazgeçtiğim rekabetçi bir uzmanlık* dışında." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gidiyor.

Bir sayfa.

Bana bir çarşaf lazım.

Daha da iyisi, kıyafetlerime ihtiyacım var.

Gözlerinde bir şey tutuşuyor. "Ben senin eski sevgilin değilim." "Peki sen nesen? Nedir *bu*?"

Çenesi, artık neredeyse tamamen sakal haline gelmiş olan kalın kirli sakalının arkasında yeniden esniyor.

"Bilmiyorum. *Nedir* bu?" *Nedir* bu?

Kalmaktan başka bir şey söylemesini umutsuzca diliyordum.

Bu *kadar çok şey* gören birinin nasıl olur da *kal* ve *sana bir dolap* vereyim diye düşünebildiğini anlamıyorum. "Çok, çok uzun zamandır sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olan biriyle çok eğlenceli olduğunu düşündüm."

Dürüstçe.

Ama her şey bu değil.

Gitmek istiyor

muyum?

Hay

ır.

Evet

.

Lanet olsun.

"Doğru," diye mırıldandı. "İşini *eğlence* olsun diye bırakıp gitmiyorsun, değil mi?" "Üç ay."

"Sen *yürüyüp gidiyorsun*." Oh

Tanrım.

Bu da öyle bir şey.

Mesele onun benden daha önemli olduğunu düşünmesi değil. Onun için hayatımdan vazgeçmemi istemesiyle ilgili değil. Bu onun benden daha çok korkması ve bunu başka bir şekilde ifade edememesi ile ilgili.

"Fletcher-"

Yataktan kalkıyor ve banyoya gidiyor. "Unut gitsin. Burada kalmayın. Londra'ya git. Yolculuğuna çık. Git hayatını yaşa. Eğlenmene bak. Bütün süslü İngilizleri siktir et. Kardeşini kızdır."

Umutsuzca kıyafetlerimi geri istiyorum.

Ama daha çok, az önce banyoya açılan kapının diğer tarafına geçmek istiyorum.

Ayağa fırlıyorum ve kapıyı çalmak için odayı geçiyorum. "Fletcher. Seni bırakmayacağım."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"*Fletcher. Evet, söyledin.*"

"Eğlenceliydi ama yapman gereken şeyler var. Gidecek yerler. Eğer yeterince cesursan edineceğin arkadaşların var." "*Seni bırakmıyorum*," diye tekrarlıyorum.

"Londra'ya mı gidiyorsun?"

Miller'a öğrenci olarak gitme fırsatını geri çevirdiğimden beri bu ihtisası istediğimden başka bir şey istemedim. Şu anda Fletcher'dan ayrılmak istiyor muyum?

Hayır.

Hayır, istemiyorum.

Ama bir haftadır yattığım bir adam için Londra'ya gitmekten vazgeçersem, hayatımın gelecek elli yılında aynaya bakıp doğru bildiğim şeyi yaptığımı söyleyebilir miyim?

Peki ya ayrıldığımızda ne olacak?

Bir erkek için hayallerimden *yine* vazgeçersem ve o da *şu anda yaptığı saçmalığın aynısını yaparsa* ne olur?

Bana şu anda neler olduğunu anlatamazsa, uzun mesafeli bir ilişkiden sağ çıkma şansımız nedir? Bunun tekrarlanmama ihtimali nedir?

Onun için düzeltmeyeceğim tüm korkulardan arınmış bir şekilde beni gerçekten, açıkça, isteyerek sevmesi için gereken çalışmayı yapma şansı nedir?

Bunun ne olduğunu ne kadar görebildiğim

önemli değil. Önemli olan *onun* görmesi.

Önemli olan *onun* bunu

düzeltilmek istemesi. Londra'ya
mı gidiyorum?

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Londra'ya
gidiyorum." Cevap vermiyor ama düşün
açıldığını duyuyorum.

Kolu test ediyorum.

Kilitli.

"Fletcher, beni içeri al."

"*Koç Goldie*'lenmeye ihtiyacım yok. İyi gidiyorsun. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Kararsız bir nefes çekiyorum. "Yani bu kadar mı?" Kapıya doğru söylüyorum. "Geçtiğimiz ay benim için ne ifade ettiğin hakkında bir fikrin var mı? Yeniden güvendiğim, benim yaşımda bir arkadaşına sahip olmak ne kadar güzeldi? Seninle gülmek, seninle kavga etmek ve seninle seks yapmak? Bir arkadaşından çok daha fazlası oldun, Fletcher. Hem de çok. Çok. Daha fazlası."

Kalbim acıyor.

Başım ağrıyor.

Gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yanıyor ve boğazımda bir buzdağı var. Cevap vermiyor.

Kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Seni terk etmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Keşke bıraksan," diye cevap veriyor.

Keşke kendimi banyo kapısından uzaklaştırıp kıyafetlerimi aramaya iten şeyin kendime duyduğum saygı olduğunu söyleyebilseydim, ama değil.

Reddedilmenin acısı.

Yıllardır beklediğim bu yolculuk için Londra'ya gitmemi onu terk etmemden başka bir şey olarak görmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemem.

Lanet olası *telefonlar* var.

Üç ay oldu.

Bu benim Londra'ya gitmemle ilgili değil. Dijital göçebe olmam ve döndüğümde bir sonraki kitabım için araştırma toplamak üzere Amerika'yı gezmemle ilgili değil.

Bu, gerçek bir ilişkiye nasıl sahip olacağımızı çözmemiz için bana yeterince inanmaya istekli olmamasıyla ilgili. Ve en çok acı veren de bu.

Onun için risk almaya

değmem. Yeterli değilim.

Londra'ya gidip gitmememin de bir önemi yoktu.

Ne yaparsam yapayım, ne kadar denersem deneyeyim, asla yeterli olamayacaktım.

Fletcher

BEN DOĞRU OLANI YAPTIM.

Bütün gece dönüp dururken kendime bunu söyleyip duruyorum.

Ben doğru olanı yaptım.

Ben ilişki için uygun değilim. Ondan kalmasını istemek aptallıktı. Gitmesi gerekiyordu.

Ya şimdi boktan bitecekti, ya da sonra boktan bitecekti. Şimdi de olabilirdi.

Ama bu, mutfakta bıraktığı notu bulduğumda kükrete isteğimi engellemiyor.

Tam da ihtiyacım olduğu anda ihtiyacım olan arkadaş olduğun için teşekkür ederim. İşte telefon numaram, belki iyiliğine karşılık verebilirim.

Onu atmalıyım.

Sweet Pea bunu düşündüğüm için bana homurdanıyor, ben de bunun yerine notu, zamanın yüzde doksan dokuzunda sahip olduğumu kabul etmediğim Cadbury çikolata zulasının arkasına itiyorum.

"Şimdi mutlu musun?" Köpeğime soruyorum.

Kederli gözlerle bana bakıyor, sonra bana sırtını dönüyor, oturma odasına gidiyor ve ekstra köpek yatağına kıvrılıyor.

Sonra her şey yolundaymış gibi davranıp antrenman için stadyuma gidiyorum.

Ferrari'sinden inen Silas'ın yanına park ettim.

Sikkeyim.

İkimiz de geçen hafta sonu dört yaşındaki çocuğundan mükemmellik isteyen ebeveynin üzerine atladığımızdan beri aramızda konuşulmayan bir ateşkes var.

O pislik için benden yardım istemedi.

Ben de ondan istemedim.

İkimiz de döndük ve aynı anda ona kesmesini söyledik - ikimiz de, sanki planlamışız gibi hep bir ağızdan, "Kes şunu," dedik ve hepsi bu kadar.

Ama Range Rover'ımdan inmemi beklerken bana o eski mal bakışlarından birini atıyor. Bentley'i binamın kapalı otoparkında bıraktım.

Muhtemelen

satacağım. Belli

sebeplerden dolayı.

"Kız kardeşim neden bu sabah evime geldi ve sana iyi davranmazsam karnımı deşmekle tehdit etti?" diyor. Siktiğimin Goldie'si.

Kahrolası Goldie.

Başka bir kadın olsa kardeşine gider ve beni bitirmesini söylerdi.

Goldie mi?

Kardeşinin yanına gider ve *ona iyi davranmasını söyler.*

"Neden bileyim ki?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde söylüyorum. "Ondan ayrıldınız mı?"

Biz çıkmıyorduk. Ben ilişki yaşamam.

Neden?

Çünkü hep böyle bitiyor.

Çünkü bu işte berbatım. Bağlanıyorum ve gidiyorlar.

Her seferinde.

Zaten gidiyordun, lanet vicdanım araya girdi. Asla seninle ilgili değildi. Yine de kalmak istemesi için yeterli değildim, diye karşılık veriyorum.

Vicdanım bana gözlerini deviriyor.

Onaylamak için çenemi Silas'a doğru salladım. "Rica ederim."

Cevabım karşısında yumruk yumruğa kavga başlatacak kadar düşüncesiz değil. Bunun yerine, gözümün içine bakıp kafasını sallayarak "Sen bir aptalsın" deme cüretini gösterdi.

Silas Collins. *Bana*

aptal diyor. Daha

mı kötü?

Hiç *de haksız değil.*

Hay sikeyim.

Park garajının kaldırımında lastikler

gıcırıyor. Bir Jeep.

Holt burada.

Muhtemelen arabasından atlayıp bizi ayırmaya

hazırdı. Ama Silas yumruk atmıyor, hatta hakaret

bile etmiyor.

Onun yerine bana sırtını dönüyor, çantasını omzuna atıyor ve stadyuma doğru ilerliyor. *Bagajımı* açıp içine bakıyorum ve kendi çantamı diğer arabamda bıraktığımı fark ediyorum.

Kafamın içinde bir kez daha siktir dersem patlayacak.

"Bu neyle ilgili?" Holt yanımda belirdi ve bana eliyle işaret etti. "Kötü istiridye mi yedin? Yoksa Collins sana haddini mi bildirdi?"

"Yeni bir şey deniyorum."

"Goldie'den ayrılmışsın."

Onu itmemek için vücudumun her zerresini kontrol etmem

gerekıyor. Herkese söyledi mi? "Onunla görüşmüyordum."

Homurdanıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Eşyalarımı almak için daireme koştüğüm için antrenmana geç kaldım. Sahaya çıktığımda herkes çoktan tur atmaya başlamıştı.

"Geç kaldın," diyor Koç.

"Boktan bir gün."

"Dışarıda bırak."

"Zaten bıraktım."

Antrenmanın tüm amacı güçlenmektir. Daha hızlı olmak. Hazır

olmak. Bunun yerine, bir çuvala yanlış vurdum ve omzumu

incittim.

Eğitim bittiğinde, yapmak istediğim tek şey eve gitmek, köpeğime sarılmak ve yarın her şeyi yeniden yapma zamanı gelene kadar kendimi unutana kadar içmek.

Onun yerine, lanet takımın yarısı beni eve kadar takip ediyor.

Özel otoparkıma giremeyenler kapımın önünde beliriyor.

"Ne diye kapı kodum var ki?" Dairemin kilidini açmak için aralarından geçerken kendi kendime mırıldanıyorum. Apartman dairesi.

Siktiğimin Amerikan kelimeleri.

Porter, "Gerektiğinde karşı konulmaz bir çekiciliğimiz var," diyor.

"Ve bu Pounders geleneğidir," diye ekliyor Crew sanki benden daha uzun süredir takımdaymış gibi, ki öyle değil. "Ayrılıklar *Hızlı ve Öfkeli* maratonları ve biftek yemekleri gerektirir," diyor Tatum.

Şaka mı yapıyorlar? Başımı kapıma doğru eğdim. "Ayrılmadım."

Holt, asansörden inen diğer birkaç adamla birlikte gruba katılır. "Asık suratlısın, odaklanamıyorsun, antrenman sırasında tribünlere bakıp duruyorsun ve Goldie üç gün içinde Londra'ya gidiyor. Eğer ayrılmadıysanız, ayrılmaya hazırlanıyorsunuz.

Ve eğer sana aşk bombası atmamıza izin vermezsen, Koç'a söyleriz ve seni takas ettiririz."

Ona bakıyorum.

Sanki *sana aşk bombası atalım* dememiş gibi bakıyor.

Oyuncularına *aşk bombası atan* bir takımda hiç bulunmadım.

"Şef yolda," diye ekliyor Holt. "Bifteğin yanında Yorkshire pudingi istedik." Ve sonra en kötü şey olur.

Silas.

Silas.

Merdiven boşluğunun kapısından çıktı, nefes bile almamıştı - bahse girerim benim katımın altındaki asansöre bindi ve sadece

kahverengi bir kâğıt torba tutarak merdivenlerden iniyor. "Hiçbirimiz içki içmiyoruz," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Çikolata kaçakçılığı çetesinden, göt herif," diye cevap veriyor ve çantayı bana doğru itiyor. Allah kahretsin.

Bu piçler gözlerimi ateşlendiriyor.

Nottingham'daki Leoparlar bile bunu yapmazdı. "Tilt koleksiyonun olduğunu duydum," diyor Porter.

Ona bakıyorum. Bunu da nereden duydu? "Depoda." "Burada mı? Bu binada mı? Yoksa başka bir yerde mi?"

İşte bu şekilde takım arkadaşlarım evime zorla girdiler, ben taşınmadan önce bir tasarımcıya parayla yaptırdığım mobilyaları yeniden düzenlediler, kovulduğum için o kadar kızgındım ki ona langırt makinelerim için yer bırakmasını söylemeyi unuttum ve hayatımda eksik olduğunu bile bilmediğim bir şeyi bana geri verdiler.

Bana eksik olduğunu bildiğim bir şeyi de verdiler. Bir takım.

Arkadaşlar.

Rahatlık.

Aidiyet.

Aylardır ilk kez iyi olacağıma inanıyorum. En azından takımda.

Goldie

GÖRÜNÜŞE GÖRE LONDRA CEHENNEM.

Gerçekten öyle değil. Buradaki ilk haftam muhteşemdi, ama fakülte beni Cuma gecesi eğlenmek için dışarı çıkarabilir mi diye sorduğunda hayır demeliydim.

Onların eğlence
anlayışı mı? Bir
rugby maçı.
Şahsen.

Nottingham'da, Londra'nın dış mahallelerine o kadar yakın bir kasaba ki, aslında hala şehrin içinde, Leoparlar
Yorkham'ın takımıyla oynuyor.

Nottingham.

Fletcher'ın takımı.

"Rugby'de topu sadece geriye doğru atabilirler, canım," diyor Judith, bu misafir koçluk maceramdaki patronum. Bu
geceki *sürpriz* dışında, şu ana kadar burada geçirdiğim zamanın keyifli bir parçası oldu. "Amerikalıların *futbol* dediğinden
çok farklı."

"Kardeşim çalışıyor," diyorum dalgınca.

Saha kenarında Leopards'ın baş antrenörüne mi bakıyorum? Fletcher'ın gitmesine izin verirken ne düşünmüş
olabileceğini mi merak ediyorum?

Evet.

Evet, öyle.

Fletcher aramadı. Mesaj atmadı. DM'lerime girmede. Sadece
gitmeme izin verdi.

Belki de onun için gerçekten bir hiçtim ve kalmamı istemesi seks sonrası konuşmaydı ve bunu söylemek istememişti.

Belki de bu yüzden kızdı.

"Ne yazık ki Huxley'i serbest bıraktılar," diyor ofisimin idari asistanı Gareth diğer tarafımdan. Sanki açıklama yapması
gerekiyormuş gibi bana bakıyor ve ben sabırla gülümserken, zedelenmiş ve hırpalanmış kalbim konuşmayı kesmesi için ona
sessizce yalvarıyor. "Yıllardır takımın demirbaşı. İyi adamdı. Yaşı ilerliyordu ama hala çok yetenekliydi. O gittiğinden beri
takımın mücadelesini izlemek zor oldu."

Sahadaki oyuncular bir top kaybının ardından scrum için
toplanıyor. Fletcher dört numaraydı. Orada olmalıydı.

Bunlar Londra'da yaşarken sahip olduğu arkadaşları mı?

Ne kadar yakındı?

Her şeyi o kadar kapalı oynuyor ki, eski takım arkadaşlarını özlediğini bilmem bile mucize.

Maç tam bir işkence.

Leoparlar kaybetti.

Stadyumdan ayrılmaya hazırlanırken tüvit şapkasını düzelden Gareth iç çekerek, "Bu yıl çok oluyor," diyor. "Liderlikte bir
değişikliğin zamanı gelmiş olabilir."

"Sus, sus," der Judith ona. "Rafferty'nin zor bir yıl geçirdiğini biliyorsun. O şekilde değil Goldie. Bir sürpriz daha! Gareth,
Pazartesi görüşürüz."

Hayır.

Artık sürpriz yok. Lütfen,
daha fazla sürpriz
olmasın.

Ama mutlu bir şekilde gülümsüyorum ve Judith'i merdiven boşluğuna kadar takip ediyorum. Telefonundaki bir şeyi güvenlik görevlisine gösteriyor ve birkaç dakika sonra stadyumun alt katındaki daracık bir ofise götürülüyoruz.

"Birkaç yıl önce, yaşam koçlarının yanı sıra sporcu koçlarının da bulunduğu bir toplantıdaydım," diyor yolda bana.

"Benzer

Amerika'da yaptıklarınıza benzer şekilde, kuruluşumuz emekli olan sporculara yardım ediyor ve çoğu zaman yerel takımların çalışanlarıyla arkadaş oluyoruz. Oliver'a tarihin en genç antrenörünün geldiğini ve sizin spor geçmişinizden bahsettiğimde bana bilet verdi ve sizi tanışma ve selamlaşma için getirmem konusunda ısrar etti. Kızının son birkaç aydır bazı... sıkıntıları varmış ve ben de ona yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

"Mücadele mi?" Midemde büyüyen düğüm yerine neye yardımcı olabileceğime odaklanıyorum.

Burası Fletcher'ın yıllarca evim dediği stadyum. *Yıllarca*. Bu koridorlarda yürüdü. Burada antrenman yaptı. Burada yaralandı.

Burada iyileşti. Burada takım arkadaşları vardı.

Takım arkadaşlarımın tünelin ilerisindeki bir odada sessizce konuştuklarını duyabiliyorum. Kalbim ağrıyor. Sadece *ağrıyor*.

"Düğününden sadece birkaç hafta önce korkunç bir ayrılık," diyor Judith. "Kimse bunun olacağını tahmin etmemişti.

Adam, kadının kendisini aldattığını iddia ediyor, kadın ise sadece başka birini sevdiğini fark ettiğini ama asla harekete geçmediğini ve o zamandan beri yalnız kaldığını söylüyor."

Bu kalbimin acısına yardımcı olmuyor.

"Bu benim yapabileceğimden daha büyük bir şey olabilir."

"Bir sıçrama taşına ihtiyacı var." Judith bana göz kırpmıyor. "Ve görünüşe göre ben bunu anlayamayacak *kadar yaşlıyım*." "Bugünlerde çocuklar," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten

."

Gülümsüyo

r.

Bir tanesini zorla geri getirdim.

Boynumdaki karıncalanma kaşımak isteyeceğim kadar ağırlaşırken koçluk kompleksinin içinde daha derin bir odaya giriyoruz.

Kır saçlı, yüzünde tam bir hayal kırıklığı ifadesi olan bir adam, yardımcı koçlardan biriyle yaptığı özel konuşmadan uzaklaşıyor ve Judith'i fark ettiğinde yüzünde kısa süreli bir gülümseme beliriyor.

Ve sonra beni fark etti.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünde hızlı bir şekilde bir dizi duygu uçuşuyor. Kalbim endişe bölgesine doğru sürünmese komik olurdu.

Fletcher'ı takımdan çıkaran adam bu.

Sonsuza dek ragbiye güvenilebileceğini düşünen bir adamın altından halıyı çeken koç.

"Oliver!" Judith kollarını iki yana açmış, zarif adımlarla odaya girdi. "Maç için üzgünüm. Onları gelecek hafta alacaksın.

Seni tanıştırmak istedim-"

"Goldie Collins," diyor Nottingshire Leopards rugby kulübünün baş antrenörü Oliver

Rafferty. Bütün hafta boyunca ilk kez biriyle tanışırken kendimi gülümsetemedim.

Diğerlerinin suçu yok -kalbi yaralı Goldie kolay kolay gülümseyen bir Goldie değil. "Tanıştınız mı?" Judith öyle diyor.

Rafferty ona hemen cevap vermiyor, ben de neden bana öyle baktığını tahmin etmek için bir adım atıyorum. "Ortak bir tanıdığımız var," diyorum patronuma.

Judith bana bakıyor.

Rafferty beni düzeltmedi.

Judith, "Goldie bu dönem personelimize çok hoş bir katkı sağladı," diyor. "Bence sizin durumunuz için de mükemmel." Ona cevap verirken bana bakmıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Patronumu uzun zamandır tanımıyorum ama şaşkınlık ifadesinin pek sık takındığı bir ifade olmadığını sanıyorum. "Ama Oliver-Goldie, Annalise için çok güzel bir destek olurdu. O da kendi ilişki mücadelelerinden geçti ve bağ kurabilecek yaşta-"

"Hayır dedim."

İçimde bir huzursuzluk var. Ayrılma şekillerinden sonra Fletcher'ın Rafferty hakkında ne düşündüğünü biliyorum.

Sırf bu bağlantı yüzünden kızına yardım etme fırsatım engelleniyorsa duygular karşılıklı olmalı. Yanlış mı anlıyorum? Bu koçun benden hoşlanmamasının başka bir nedeni var mı?

Judith kaşlarını çatarak ona bakar. "Ya da belki de kişisel ve profesyonel hedeflerinizi tartışabileceğiniz biriyle bir iki seans yapmalısınız."

"Seni görmek çok güzel, Judith. İzninizle. Katılmam gereken bir toplantı var."

İçimde çiğ ve çirkin bir şey tutuşuyor. Bu adam kabalık ediyor. Fletcher'ı incitti ve şimdi de Judith'e kaba davranıyor. "Bunun Fletcher'la bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Judith gıcırda ve öksürerek üstünü örter.

Şu anda bu kadar garip olmasaydı beni Instagram'da kişisel olarak takip etmemesi eğlenceli olurdu.

Rafferty'nin yanakları kızardı. "O nasıl?"

Başka biri hakkında konuşuyor olsaydık, kibarca dürüst olurdum. *Ona yaptıklarınız için bir özür dileyebilirdi ama eminim sizin de kendinize göre sebepleriniz vardı. Her ayrılık hikayesinin iki tarafı vardır, değil mi?*

Ve sonra bana kendi tarafını söylemedi. Arkadaşının onayını almış olabilirim ama hala tamamen yabancıyım.

Kızıyla konuşmak istemediği çok açık. Ayrıca, insanların ragbi izlediği bir ülkede üst düzey bir ragbi kulübünün baş antrenörü.

Ama Fletcher'dan bahsediyoruz.

Ve Fletcher hakkında konuşmak istemiyorum. "Rugby takımı yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama uzun süredir takımın yıldız oyuncusu ve lideri olan bir oyuncunun sezon ortasında şüpheli koşullarda takımdan ayrılması ve o gittikten sonra sahada kışınıza tekme yemeye devam etmeniz büyük bir liderlik başarısızlığının işaretidir."

Judith yine boğuk bir ses çıkardı. Artık

sadece bana bakmıyor.

Gözlerini neredeyse ağzı kadar açmış bana bakıyor. Muhtemelen Gareth'ın

maç sırasında söylediği şeyleri tekrarlamamam gerektiğini düşünüyor. Ama

bu doğru.

Fletcher gittiğinden beri iyi oynamadılar.

Ve o seni istemiyor, kendime hatırlatıyorum. Boş ver gitsin. Bu senin savaşın değil.

"Affedersin Judith," diyorum sessizce. "Bu gece kendimde olduğumu sanmıyorum. Jet lag beni yakalıyor olmalı. Senin için de uygunsa eve gitmek istiyorum."

"Tabii ki," diye kekeliyor. "Arabayı çağıracağım. Oliver, gelecek hafta çay içeriz."

Rafferty, "Annalise nişanını bozdu çünkü ona aşık olduğunu sanıyordu," diyor. Gözlerimin

yuvalarından fırlama sırası bende.

Ve havasızlıktan boğulmam için.

Koçunun kızıyla çıkıyordu ve bana söylemedi mi?

"Bilmiyordu," diye ekliyor Rafferty sessizce. "Onun nasıl hissettiğini hiç bilmiyordu. O takıma başladığında kız on üç yaşındaydı.

Ona hep küçük bir kardeş gibi davrandı. Ama onun gitmesine ihtiyacı vardı." "Gitmesine mi ihtiyacı vardı?" Tekrar ediyorum. Bu da ne demek oluyor?

"Onunla kendin çıktın. Nasıl bittiğini biliyorsun. *Her zaman* nasıl bittiğini."

Bu hatırlatma çok hoşuma gitse de küçük bir nefes alıp acıyı görmezden geliyorum ve bunun yerine doğru gelmeyen bir şeye odaklanıyorum.

Nasıl bittiğini

biliyorsun. Onun

gitmesine ihtiyacı

vardı.

Kızıyla konuşamazsın.

Korkunç bir ayrılık. Kendini soyutluyor.

"Her zaman nasıl bitiyor?" Ben soruyorum.

"Bakın, o iyi bir çocuk. İyi bir oyuncu. Ama bir ilişkiye girmeye hakkı yok. Özellikle de kızıyla." Ben kırmızı gören biri değilim.

Rekabetçi mi? Evet.

Sürükleyici mi?

Ayrıca evet.

Yaratıcı intikama yatkın mısınız?

Gerektiğinde. Ama *kızgın?*

Genelde ben böyle değilimdir.

Ta ki *şu ana* kadar, tüm bu küçük parçalar ve parçalar kesinlikle inanmak istemediğim bir ima ile bir araya gelinceye kadar.

Fletcher gittiğinden beri Leoparların mağlubiyet serisi. İşinin bitmediğine dair ısrarı. Kendisi için bir baba gibi olan bu adam tarafından terk edilmiş hissetmesi.

Ve bu adam burada durmuş Fletcher'ın *gitmesi gerektiğini*, çünkü *kızıyla oynamaya hakkı olmadığını* söylüyor. "Bana," diyorum, kendi sesimi bile tanıyamadan, "Fletcher'ın kızıyla *uğraştığı* için kovulduğuna inanmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?"

kızınız için yeterince iyi olmadığını düşünmenizle ilgiliyken, onun *hassas olduğunu bildiğiniz* bir sakatlık nedeniyle *performans* göstermesi?"

"Zaten onda bir sezondan fazlası yoktu." "Bu yıl kazanmanıza yardımcı olduğu açık."

Boğazını temizliyor ve etrafımızda dolaşmaya başlıyor. "Üst kata çıkmam gerekiyor. Judith, çay kulağa hoş geliyor." Olamaz.

Bizi bu şekilde reddetmiyor. *Beni*

bu şekilde reddetmiyor.

Fletcher Huxley'nin benimle bir daha konuşmaması umurumda değil ama bu adamın ne kadar aşağılık bir herif olduğunu bilmesi umurumda. "Siz *onun ailesiydiniz*. Size güvenirdi. Size güvenirdi. Sizin için *her şeyi* yapardı. Onun kendine değer verme duygusuna ne kadar zarar verdiği hakkında bir fikrin var mı? Kendine olan inancına? Ona söylemek için kırk sekiz saatin var, yoksa ben söylerim. Judith, tekrar, lütfen beni affet. Artık gitmem gerekiyor."

Bir patronun olması garip.

Onun önünde kendimi tamamen aptal durumuna düşürmek daha da garip.
Ama Oliver Rafferty'ye doğru kokluyor, sonra bir kolunu omuzlarıma doluyor ve benimle birlikte dışarı çıkıyor. "Dinlenmen gerektiğine emin misin?" diye soruyor, "Yoksa bir şişe votka mı içsen daha iyi olur?"
Gözlerim yanıyor.
Dinlenmek sorunu çözmez.
Votka sorunu çözmez.
Sorunu çözecek tek şey benim ellerimin çok ama çok dışında.

Oyunum için harika değil ama siktir et.

Şu ana kadarki iki zaferimizde takımın liderliğini yapan kişi ben değilim. Pounder'lar en sevdiğim langırt makinesini kurmama yardım etmek, beni beslemek ve kadınların bizi terk etmesinin ne kadar berbat bir şey olduğu konusunda dertleşmek için alanımı işgal ettiğinden beri işler değişti.

Hepimiz kabul ediyoruz ki, ben varlığıyla oyunlarından daha çok işe yarayan yaşlı bir herifim. Ve bilet satışları için.

Nasıl oynadığım önemli değil, bu yüzden ne istersem onu yiyorum.

Çilli Kurabiye kuyruğunda arkamdan tanıdık bir ses, "Limona gidiyor Odette," diye fısıldıyor. "Limon kalp kırıklığının özel bir aşaması, değil mi?"

Omuzlarım seğiriyor.

Belli ki benim yüzüm de öyle çünkü tezgâhın arkasında çalışan genç kız bembeyaz kesiliyor. "Size başka bir tane getirebilirim. Bu tam yuvarlak değil. Daha mükemmel yuvarlak bir tane ister misiniz?"

"Bu iyi," diye mırıldandım. "Şu karamelli elmalılardan da ekle. Ne kadar yuvarlak olduğu umurumda değil." Bu sabah sol kalçamda bulduğum küçük aşk sapından karamelli elmalı kurabiyeler sorumlu.

Pişmanlık yok.

Bu benim sürecimin bir parçası.

Küçük bir aşk sapım olsa kimin umurunda?

Rugby'nin umurunda değil. Kadınların umurunda değil. Sweet Pea yapmaz.

Bana son üç haftadır her gün aynı bıkkın göz devirmesini yapıyor olsa bile.

Goldie'nin Instagram engelini kaldır, salak.

Bu göz devirmenin söylediği şey bu.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

O da bana hırılıyor.

Odette, "Onu karamel elmalı bir tür olarak görmedim," diyor. Omuzlarım tekrar seğiriyor.

"Belki de yeni bir bayan arkadaş içindir," diyor

Evelyn. Harika.

Üçünü de.

Tezgâhın arkasındaki genç kız da bana, benimle ilişkiye girecek kadar aptal bir kız arkadaşına acıyormuş gibi bakıyor.

"Yeni bir bayan arkadaş için değil," diyor Odette. "Ona bir baksana. Hâlâ hayatında verdiği tüm kararlardan pişmanlık duyuyor. Eğer yeni bir bayan

"Arkadaşım, ciddi bir şey değil."

"Aşk hayatı için bir ölüm ilanı mı yazsak?" Evelyn mırıldanıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Seni duyabiliyorum amına koyayım."

Üç yaşlı vatandaş bana gülümsüyor.

"Biliyoruz tatlım," diyor Evelyn. "Amaç da buydu zaten."

"Nasılsın?" Sheila soruyor. "Bir ayrılığı atlatmak her zaman zordur." "Biz çıkmıyorduk," dedim.

Odette, hâlâ bir sınıfta olmayı diliyormuş gibi görünen kıyafetler giyen kısa boylu siyahi bir kadın. Sheila, nihayet dümdüz duran saçları olan, ev elbiselerine takıntılı, hoş ve tombul bir beyaz kadın. Evelyn ise saç boyası, şık kıyafetleri ve bir düzine köpeğimin toplamından daha fazla küstahlığıyla yetmişli yaşlarına yaklaşan bir başka beyaz kadın.

Ama anonsum karşısında hepsi aynı şekilde homurdandı.

Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra onları tezgâha doğru yönlendiriyorum. "Ne istiyorlarsa ekleyin," diyorum genç kıza. Yüzündeki rahatlama hissediliyor.

Ama Goldie'nin nasıl olduğunu sorma ihtiyacım kadar büyük değil.

Sanki buna hakkım varmış gibi.

Benim onun için hissettiklerimi onun benim için hissetmemesi ihtimaline kendimi açtığım için çok korktum ve hepsi bu.

Onun nasıl olduğunu bilmeyi hak

etmiyorum. Ve şüphesiz harika.

O Goldie.

İyi olmama ihtimali yok.

"Ben çikolatalı kurabiye alayım, yanında da *Fletcher Goldie*'yi *Instagram*'da neden engelledi?" Odette genç kıza diyor ki.

"Bu benim siparişimdi," diyor Evelyn. "Şimdi kurabiyemle birlikte hangi soruyu soracağım? Ve hâlâ çikolata parçacıklı istiyor muyum?" "Şekerli kurabiye ve Fletcher'ın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum," diyor Sheila.

"Fıstık ezmesi," diye açıkladı Evelyn. "Fıstık ezmesi, Goldie'nin şerefine ve ben de sorumu düşündüm. *Neden o bıyığı tekrar uzatmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü?*"

Neden nakit taşımıyorum?

Nakit taşıyor olsaydım, kasanın arkasındaki çocuğa birkaç yüz dolar atıp gidebilirdim. Bunun yerine, bu üç kaçığın hesabını ödeyeceğini söyleyen ve çocuğun hesabı kapatmasını beklemek zorunda kalan bir serseriyim. Odette'i bastonu olmadan hareket ederken görmek güzel.

Ve Sheila'nın saçları uzuyor.

Acaba Goldie kendi saçına bir şey mi yaptı? Kadınlar böyle şeyler yapar. *Hayatımı değiştir, saçımı değiştir.*

"Sorularımızın hiçbirine cevap vermiyor," diye fısıldıyor Sheila.

"Onunla bir yere varmak istiyorsak muhtemelen kurabiyelerinin parasını ödememiz gerekecek," diye fısıldıyor Evelyn.

"Bugünkü kan bağışını kaçırдын," diyor Odette doğrudan bana. "Kimse bayılmadı. Kan bağışı kampanyalarına göre

heyecansız ve sıkıcıydı."

Kahretsin, Goldie'yi özledim. "O nasıl?"

Lanet olsun.

Kendi ağzım tarafından ihanete uğradım.

Evelyn, "Talipleri sopayla dövmek," diyor.

Odette onu dürtüyor. "Adama işkence etme. İstihbaratımıza layık olup olmadığına karar vermeden önce onu *Instagram*'da neden engellediğini bilmemiz gerekiyor."

Tezgâhın arkasındaki genç bana *hesabınız hazır ama bıyıklarınız beni korkutuyor, bu yüzden buraya gelip bana kendi başınıza para vermenizi umacağım* bakışını atıyor, ben de ödeme yapmak için telefonuma dokunuyorum, aptal bir bahşiş ekliyorum, kurabiye kutularını dağıtıyorum ve ayrılmayı tartışıyorum.

Siktir et.

Kurabiyeler için para

ödedim. Şu anda sıcaklar.

Lanet masalardan birinde lanet kurabiyemi yiyorum.

Üç tecrübeli vatandaş da bana katılıyor.

Davetsiz.

Tatlı Bezelye mutlu bir neşe içinde pantolon giyiyor. Özellikle de Sheila çok yaklaşıp kulaklarının arkasını kaşıdığı anda.

"Ne kadar iyi bir köpek yavrusu." "O daha üç yaşında," diye mırıldanıyorum.

"O benim için her zaman bir köpek yavrusu olarak kalacak. Muhtemelen senin için de öyle."

"Önce bıyık hakkında mı yoksa *Instagram* hakkında mı konuşmak istersin?" Evelyn sorar.

Ona bakıyorum. Pislik gibi davranıyorum ve umurumda değil. "Belki nasıl olduğum hakkında konuşabiliriz."

"Artık bunu bilmeme gerek yok," diyor Sheila. "Artık daha yakından bakabildiğime göre mutsuz olduğunu söyleyebilirim." "Ve bunu saklamak için bıyığını kullanıyorsun," diye katılıyor Evelyn.

Hiç de haksız değil.

Ağzıma bir ısırık kurabiye atıyorum, Goldie'nin kitaplarını hazırladığım gece fıstık ezmeli kurabiyesini yediğini hatırlarken ılık limon tat tomurcuklarımda patlıyor ve aletim yuvarlanıp ölü taklidi yapıyor çünkü Goldie'yi bir daha asla görmeyeceğiz.

Silas'ın maçlarına gitmemek için bir bahanesi olsun diye bu rezidansın zamanlamasını kendisinin seçtiğini söyledi. "Yani Goldie'yi *Instagram*'da neden engellediğin sorusuna geri döndük," diyor Odette.

"Bunu sana o mu söyledi?" Ben sordum.

"Evet."

"İyi bir nedenle," diye ekliyor Sheila.

Evelyn, "Sen kendini açıklayana kadar bunu sana söylemeyeceğiz," diyor.

Odette kurabiyesini yemek için bir çatal kullanıyor ve ısırıklar arasında durup çatalı bana doğrultuyor. "Sebebinizin ne olduğu umurumuzda değil.

Sana sırrımızı söylemeden önce senin de bir sırrın olduğunu

bilmek istiyoruz." Sweet Pea'ye bakıyorum.

Bana ters ters bakıyor.

Son birkaç haftadır çok sık oluyor.

Mutluluğumuz, sevgimiz ve köpek ödülllerimiz vardı ve sen korktuğun için hepsini çöpe attın.

Küçük köpeğim bana sürekli bunu söylüyor.

Her kilosuna çok fazla tavır yüklüyor. Ya da

belki de vicdanım yansıtıyor.

"Gitti," diye mırıldanıyorum, Goldie'nin gittiğini her düşündüğümde ve ondan kalmasını istediğimi her düşündüğümde

hissettiğim aynı suçluluk duygusu gözeneklerime sızıyor.

Bunu yapmaya hakkım yoktu.

Daha önce hak etmediği bir adam için her şeyden vazgeçmişti. Ben

de onun hak ettiği kişi değilim.

Üç yoldaşıma bakmıyorum ama beni izlediklerini hissediyorum.

Morarmış ve hırpalanmış kalbimi rahatsız etmeden alabildiğim en büyük nefesi içime çekiyorum. Ve kayıtlara geçsin diye

söylüyorum, evet, çürük ve hırpalanmış olmasının tek sebebi benim.

Hepsi benim hatam. Ve- "O benden daha iyisini hak

ediyor." İşte.

Ben yaptım.

Sonunda yüksek sesle söyledim.

O gitti, ben de bunu kişisel algıladım, sonra da hıncımı ondan çıkardım ve

onu hak etmiyorum. Üç bayan hep birlikte iç çeker.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Odette öyle

diyor. "Sıkıcı," diye katılıyor Evelyn bir

esnemeyle.

"Bence daha derine inebilirsin," diye ekliyor Sheila. "Sana inanıyorum. Ama her şeyle yüzleşmezsen yanlış olanı

düzeltemezsin. Ve hayatının geri kalanında kendinle yaşamak zorundasın."

Ona bir bakış attım. "Senin iyi biri olduğunu sanıyordum."

"Ben *nazık* biriyim," diye yanıtlıyor. "Ve bu çok kibardı. Kibarlık gülümsemek ve başını sallamaktır. Kibarlık ise

size doğruyu söylemektir." "Mm-hmm," diye onaylıyor Odette.

Evelyn, "Vay canına, bu kurabiye son erkek arkadaşımдан daha iyi ve o hâlâ hapsiz kalkabiliyordu," diyor.

Sweet Pea havlıyor.

Onun eşdeğeri bir *sen git kızım*. Ve

siktir et.

Kaybedecek daha neyim var? "Herkes. Lanet olsun. terk ediyor. Beni."

Tepkilerini ölçmek için başımı kaldırıyorum, "*Tatlım, bu doğru değil*" demelerini bekliyorum ama onun yerine üçü de

sanki bunu planlamışlar gibi sandalyelerinden kalkıyorlar.

Odette ve Sheila çok yakınlar.

Önce bana geliyorlar, kollarını sıkı sıkı sarılıyorlar.

Evelyn masanın etrafında dolaştıktan sonra onlara katılıyor. Elimi sıktı. "Üç eski kocası olan bir kadın olarak sizi temin ederim ki boşanmak her zaman ayrılmak demek değildir. Eski eşlerinizden hiçbirisiyle tanışmamış olsam da, size iyi dileklerde bulunacaklarına söz verebilirim. Muhtemelen her ikisi de sizi hayal kırıklığına uğrattıkları için pişmanlık duyuyorlardır."

Sert bir nefes çekiyorum.

Eski sevgililerimin pişmanlıkları hiç düşündüğüm bir şey

değil. "İkincisini değil," diye zorlamayı başarıyorum.

Lanet olsun, eğer bu üçünün beni daha sıkı sıkıştırmasına neden olmuyorsa.

En çok da Sheila. "Bir anne ve meme kanserinden kurtulmuş biri olarak şunu söyleyebilirim ki, annen seni istediği için

terk etmedi."

Gözlerim acıyor.

Sinüslerim de öyle.

Tatlı Bezelye bile aksiyona katılıyor, sanki o da yaklaşmak istiyormuş gibi askısında dönüyor.

Ve sonra küçük şeytan tişörtümü tam kalbimin üzerinden yalıyor.

"Goldie birkaç hafta önce eski koçunla tanıştı," diyor Odette, "ve ona seni gerçekten neden kovduğunu anlattı.

seninle, performansınla ya da takım için değerinle hiçbir ilgisi yok. Seni mahvetti ve o da ona isyan yasasını okudu."

Kalbim bir kez güm güm atıyor, yüksek sesle ve acıyla. "Ne?"

"Sana söylemeye çalıştı ama sen onu engelledin, o yüzden söyleyemiyor," diye ekliyor Evelyn.

"Ne korkunç bir durum." Sheila sırtımı ovuyor. "Adam, kızı sana aşık olduğunu düşündüğü için seni kovma cüretini gösterdi."

"*Annalise*?" Ne oluyor lan? O hala beynimde bir ergen. Ona en son tatil hediyesi gönderdiğimde, lanet olası bir *oyuncak bebekti*. Onu en son stadyumda gördüğümde yumruk tokuşturdum ve ona *çocuk* dedim.

Sanırım.

Genelde yaptığım buydu.

Aslında onu en son ne zaman stadyumda gördüğümü hatırlamıyorum. Tam olarak değil. Tekrar soruyorum, bu *da ne böyle*?

"Adı bu mu?" Evelyn soruyor. Bu hiç mantıklı değil.

"O nişanlı," diye mırıldandım.

Odette tsks. "Ayrıldı ve babasına sana aşık olduğunu söyledi. Ona göre." Üçü de hala beni boğuyor.

Kalbim küt küt atıyor. Ciğerlerime yeterince hava çekemiyorum. Kalçalarım titriyor.

"Ve eski takım arkadaşlarından bazılarına göre," diye fısıldıyor Sheila, "Goldie onları bulup Goldie'lemiş ve konuşturmuş. Senin habersiz olduğunu söylediler."

Onları *Goldie'lemiş*.

Ve o serserilerden bir tanesi bile onu gördüğünü söylemek için bana ulaşmadı. Neden söylesinler ki?

Hiçbirine biriyle görüştüğümü söylemedim, detaylara girmedim bile. Ve eğer herhangi biri hala sosyal medya hesaplarımı takip ediyorsa, ki bunu yapmalarını beklemiyorum, aramızda bir şey olduğunu ve bittiğini bilirler.

Onlar artık benim takım arkadaşım değil. Pounder'lar gibi değiller. Sıradan bir kaçamaktan ayrıldığımda elimi tutmaktan başka yapacak işleri var.

Ama kovulmamın benim suçum olmadığını söyleyebilirlerdi. Eğer dinleyeceğimi düşünselerdi.

"Oyunum yüzünden kovulmadım," diyorum yüksek sesle, kelimeler kalbime çarpıyor ve arkalarında alevli bir yıkım yolu bırakıyor.

Yalan söyledi.

Beni kırılmış hissettirdi. Beceriksiz. Bitti.

Gitmemi sağlamak için beni en çok inciteceğini bildiği yerden vurdu. Ve bu asla benimle ilgili değildi.

Tatlı Bezelye inliyor ve göğsümü tekrar yalıyor. Kulaklarının arkasını kaşıyorum, sonra üç kadını üzerimden silkeliyorum. Gitmem gerekiyor.

Havaya ihtiyacım var.

İhtiyacım var-

Büyük bir yanlışı tekrar düzeltmem gerekiyor.

Goldie

Londra'ya geleli bir aydan biraz az oldu ve *kanlı* kelimesinin en sevdiğim yeni kelime olduğuna karar verdim.

Koçluk seansları, dersler ve hala görüştüğüm diğer müşterilerimle yaptığım özel görüşmelerle geçen uzun bir günün ardından çok *yorgun* olduğumu söylediğimde bana uyuyor.

Yoğunlaştırılmış eğitimdeki öğrencilerden birinin kendi müşterileriyle deneyecekleri yeni bir konsept için heyecanlandığını gördüğümde *çok mutlu* olduğumu söylesem yeridir.

Çok *kızgın* olduğumu söylediğimde uyuyor, ki dün gece Judith ile Cuma gecesini kutlamak için çok fazla kadeh şarap içtikten sonra da öyleydim.

Ama ne yazık ki şu anda, Cumartesi sabahı öğrenciler için yaptığım motivasyon konuşmasının soru-cevap bölümünü tamamlamak üzere olduğum için çok yorgunum.

Akşamdan kalmayla aram pek iyi değildir.

Ayrıca, neredeyse her gün mesajlaşmamıza ve geçen hafta sonu onlar şarap barındayken bir grup telefon görüşmesi yapmamıza rağmen Odette, Sheila ve Evelyn'i de özlüyorum.

Ve yemin ederim her gün kalbim Fletcher için biraz daha acıyor.

Geçtiğimiz iki hafta sonu izinli olduğum Pazar günlerinde takım arkadaşlarımdan herhangi birini takip etmemeliydim. Burnumu sokmamalıydım.

Ama yaptım ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden çok *yorgunum* ve *çok sinirlenmeye* hazırım. Bu işin peşini bırakmalıyım.

Adam beni sosyal medyada engelledi.

Eğer bu bir işaret değilse, nedir

bilmiyorum. Ama *onu özliyorum*.

Bir ay oldu ve hala onu özliyorum.

Üniversite kampüsündeki küçük bir oditoryumda mikrofona günün son sorusuna yanıt olarak "En iyiniz bir günden diğerine asla aynı olmayacak," diyorum. Bu, son beş yıldır koçluk yaparken o kadar çok kez verdiğim bir cevap ki, kafama yerleşmiş durumda ve düşünmeme gerek kalmıyor. "Soğuk algınlığına yakalanırsınız, hoşunuza gitmeyen bir şey yersiniz ya da sevdiğiniz biriyle tartışırsınız ve en iyi performansınız her şeyin yolunda gittiği bir gündeki gibi olmaz. Ve bu sorun değildir. Ayrıca, bazen müşterilerimizin *bizim* de insan olduğumuzu görmeleri gerekir. Bizim de kötü günlerimiz olduğunu göstermenin gücü var. Bu yardımcı olur mu?"

Sahne ışıkları olduğu için öğrencinin yüz hatlarını net olarak göremiyorum ama solumdaki koridorda oturduğu yerden başını salladığını görebiliyorum. Her iki koridorda da mikrofonlar var, böylece ben tekrarlamak zorunda kalmadan herkes soruları duyabiliyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyor.

Herkese geldikleri için teşekkür etmek üzere ağzımı açıyorum ama daha sesimi çıkaramadan Judith sahnenin kenarından kendi mikrofonuyla sözümü kesiyor.

"Bayanlar ve baylar, görünüşe göre son bir soru için vaktimiz var. Devam et, genç adam."

Salondaki herkes sağ tarafımdaki koridora bakmaya başladı.

Ben de öyle yapıyorum, içten içe inliyorum çünkü eve gidip biraz kestirmek istiyorum. Işık bir kez daha soru soranı net görmemi engelliyor.

Yine de bu, onun dış hatlarını gördüğümde tüm vücudumun kafa derimden ayak parmaklarıma kadar ürpermesini engellemiyor. Ve o konuştuğunda - *aman tanrım*.

"Başına gelen en iyi şeyin onu sevdiğini söylemekten korktuğu için çekip gitmesine izin veren bir eşe ne tavsiye edersiniz?"

Fletcher.

Fletcher.

O burada. Koridorda duruyor. Cumartesi sabahı motivasyon konuşmamda. Ona ne yapmasını söyleyeceğimi soruyor.

Yüzümün ne yaptığını bilmiyorum ama vücudumun ne yaptığını biliyorum. Mutlak bir şok içinde olduğum yerde donup kaldım.

Bugün cumartesi. Bir maçı var.

Bir maçı var. Amerika'da. Binlerce mil uzakta.

"Bu onun hatası değil," diye devam ediyor. "O her şeyi doğru yaptı. Bana uzun, çok uzun zamandır ilk kez seilmeyi hakkı ettiğimi hissettirdi ama kendi güvensizliklerim onun beni sevecek kişi olabileceğine inanmamı engelledi. Çünkü ben berbat biriyim ama daha iyisini yapabilirim. Daha iyi olabilirim. Bu dünyada beni kendime inandırabilecek biri varsa, o da sensin."

"Aman Tanrım, bu Fletcher Huxley mi?" diyor ön sıradan biri.

"Nottingshire'a geri dön!" diye sesleniyor bir başkası çok daha az itidalli bir şekilde. "Kapa çeneni ve bırak adam teklif etsin," diye tıslıyor birisi.

Ayaklarım aniden tekrar nasıl hareket edeceğini hatırlıyor. Mikrofonumu düşürüyorum ve sahnenin dışındaki merdivenlere doğru hızlı adımlarla ilerlerken salonda kulakları sağır eden bir gümürtü kopuyor.

Fletcher.

Kalbim.

Sınıf katılımcıları telefonlarını kaldırıp ona doğrultmaya başlarken mikrofona "Rugby'yi bırakıyorum" diyor. "Benden bu kadar. Oynamak istemiyorum. Burada, sizinle olmak istiyorum. Bundan sonra nereye giderseniz gidin yanınızda olmak istiyorum. Sana hak ettiğin her şey ve daha fazlası olabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Eğer bana hâlâ sahip olursan."

Ben koridorda yarışırken sesi çatlıyor.

"Eğer bu işi çok fazla berbat ettiysem, sadece söyleyin, ben de gideyim, ama ben-"

Mikrofonunu kaptığım gibi yere fırlatıyorum ve kulakları sağır eden başka bir *gümürtüyle* söylediği her şeyi bastırıyorum.

Ve sonra, umutsuzca özlediği adam en beklenmedik yerlerde ortaya çıkıp onu sevdiğini söylediğinde, ona onu sevdiğini *gösterdiğinde* bir kadının yapabileceği tek mantıklı, mantıklı, rasyonel şeyi yapıyorum ve kendimi ona atıyorum.

Etrafımızda soluklar ve tezahüratlar yükselirken beni yakalıyor, ama beni daha yakın, daha yakın, daha sıkı ve daha sıkı çekerken emdiği düzensiz nefes, kalbimin ona layık olduğuna dair umutsuz bir ihtiyaçla şişmesine neden oluyor. Sevilebilir olduğunu. *Benim* olduğunu.

"Her şeyi yaparım Goldie," diye fısıldıyor bana. "Özür dilerim. Çok üzgünüm." "Aman Tanrım, seni çılgın adam, ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Bu gerçek. O burada.

Nefesi kesilirken beni daha sıkı sıkıyor. "Ben söyledim diye sen de söylemek zorunda değilsin. Sen de beni sevmek zorunda değilsin. Ama sana söylemek zorundaydım. Bilmeyi hak ediyorsun."

Kalbim neredeyse patlayacak.

Geçtiğimiz ay geceleri, onun gelip beni sevdiğini söylediği hayallere dalmamam için kendime telkinde bulunarak dönüp durduğum onca zaman boyunca, hiç-asla-olmamasını dilediğim hayallerim arasında onu sevmek zorunda olmadığımı söylemesi yer almadı.

Onun hakkında ne hissedersen hissedeyim beni sevdiğini.

Yüzünü öpücüklere boğuyorum. "Fletcher. Kalbini seviyorum, kararlılığını seviyorum, köpeğini sevme şeklini seviyorum, kimsenin *seni* izlemediğini düşündüğünde olayları görme şeklini *seviyorum* ve *seni seviyorum*. *Seni* seviyorum."

"Seni hak etmiyorum." "Evet, hak ediyorsun."

"Hayır, ben-"

Bu *adam*.

Beni profesyonellikten uzaklaştırıyor.

Ama bir *erkek erkek* gibi davranıyorsa, yapılacak tek bir şey vardır. O da onu haftalardır öpmek istediğim şekilde öpmek.

Ve *burada* olduğu için, özür dilemek için bunca yolu geldiği için, beni geri öptüğü ve dünyadaki başka hiçbir şey onun için benim kadar önemli olmayacakmış gibi bana sarıldığı için mutlak bir rahatlamayla ürperiyorum.

Mutlu bir hayat yaşamak için birilerinin dünyası olmaya ihtiyacım yok.

Ancak Fletcher'ın burada olmasından dolayı ruhumda filizlenen mutlak sevinç inkar edilemez. Buna *ihtiyacım* yok. Ama kesinlikle tadını çıkaracağım.
"Sana bir düzine kurabiye getirdim," diyor öpücükler arasında. "Bana kendinden başka bir şey getirmene gerek yoktu."

"Tanışmış mıydık?"

Gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Fletcher geldi. *Benim Fletcher'im*. Ukala Fletcher. Savunmasız Fletcher. Kararlı Fletcher.

Buraya kadar benim için geldi.

Bizim için.

Ve salon bir şekilde boşalana ve biz yalnız kalana kadar neyi kaçırdığımı fark etmiyorum. Bıyık geri döndü.

Ve üst dudağındaki o canavarlıkla bile, hiçbir zaman şu an olduğundan daha çekici olmamıştı.

Hiç.

Ta ki Amerika'ya geri dönmek zorunda kalana kadar, o zaman bize özel bir jet ayarlayacağım, böylece yol boyunca bir yatağımız olacak ve onu doğruca evime götüreceğim ve bir daha asla yatağımdan ayrılmayacak.

Bu planı onaylıyorum.

Ben de ona bunu söylüyorum, bu da onu kahkaha atana kadar güldürüyor, bu o kadar mükemmel ki kalbim gözlerimi ısıtacak kadar şişiyor.

Çünkü Goldie'yi sevmek çok doğru, çok kolay ve tam da bu dünyaya bunu yapmak için geldim.

Pazar gününün erken saatleri, onun izin günü ve biz yatakta uzanmış kahvaltıda kurabiye yiyoruz. Ben bile kendimi beslemezsem kadını için yirmi dört yedi seks tanrısı olamam.

Eninde sonunda yine proteine ihtiyacım olacak. Sebze ya da

başka bir şey. Şu anda Goldie'yle olmanın keyfini çıkarıyorum.

Protein muhtemelen birkaç hafta

bekleyebilir. Ya da belki birkaç saat.

Daha sonra Tatlı Bezelye'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Sheila'yı aradığımızda köpeğimin endişelenmesini ya da kendime iyi bakmadığımı düşünmesini istemiyorum. Pup uluslararası uçuşları sevmiyor ve Sheila ihtiyacımız olduğu sürece ona iyi bakacağına söz verdi.

Ve ben Amerika'ya dönene kadar konuşmak için aramanı.

"Sana bir şey söylemeliyim," diyor Goldie kurabiyesini bitirirken. "Ve sen de bana hayır demeden önce bitirmeme izin vereceğine söz vermelisin."

"Sana hayır demiyorum."

Bana hayır diyeceğini söyleyen bir ses çıkarıyor. Ben

de "bahse giriyorum" der gibi bir ses çıkarıyorum.

İkimiz de sırtttık ve seviştik.

O, istediğimi hiç bilmediğim ve şimdi onsuz yaşayamayacağım her şey. Onu sevmenin her zaman kolay olmayacağını biliyorum ama bu çok doğru.

Buna değer.

Bana sarılana kadar yatakta kayıyor, ki bu benim favorim. Göğüslerini kucaklamakla birlikte. Boynunu yalamak. Sikimi klitorisine sürüyorum.

Eğer bu Goldie ise, benim

favorimdir.

Kalçalarımı eğdiğimde gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama başını sallıyor ve kalçalarımın aşağı doğru kayıyor, böylece onu sikimle ovamıyorum. "Hayır, önce bu."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Eve gitmeli ve sezonu bitirmelisin."

Geriye doğru sarsılıyorum, ama beni yanaklarımdan tutuyor ve tekrar rahatlayana kadar beni sertçe öpüyor.

Sonra geri çekiliyor ve korkuyla tekrar söylüyor, o altın gözleri benimkileri arıyor ve bastırmaya çalıştığımı bildiğini bildiğim her tepkiyi en ince ayrıntısına kadar yakalıyor.

"Copper Valley'e dönüp sezonu bitirmelisin. Ah-ah-ah. Ben bitirene kadar konuşmak yok. Bitirmedim. Seni seviyorum, Fletcher. Seni seviyorum ve burada da olsan orada da olsan seni seveceğim. Pounds için yaptıkların önemli. Tüm lig için yaptıkların önemli. Ve onlar için değil. *Senin* için. İki ay içinde buradaki işim bitecek. Mesajlaşabiliriz. Konuşabiliriz. Telefon seks yapabiliriz, ki bu konuda *mükemmel* olacağından şüpheleniyorum ve buradaki taahhüdüm sona erdiğinde,

seninle birlikte olmak için Copper Valley'deki evime taşınacağım."

"Kitabın-" diye başlıyorum ama parmağıyla ağzımı kapatıyor ve başını sallıyor.

"Başka bir şey teslim etmek için ayarlamaları ben yaparım. Ya da bunu daha kısa bir yolculuğa dönüştürürüm ve sen de sezonun bittikten sonra benimle gelirsin."

Kalçalarını çok sıkı
kavıyorum. Telefon seksi
yapmak istemiyorum.

Seks yapmak istiyorum. Onu Londra'da en sevdiğim yerlere yemeğe götürmek istiyorum. Ona saray bahçelerinde gerçek bir İngiliz çayı vermek istiyorum. Burada yaşadığım süre boyunca hiç gitmediğim tüm turist tuzaklarını gezmek istiyorum çünkü hep gelecek yıl gideceğimi söyledim ve bunları onunla yapmak istiyorum.

Evet, tamam, bunun için yatağını terk
etmesi gerekiyor. Kapa çeneni.

"Takımdan ayrıldım," diyorum sessizce. "Takımdan ayrıldığıma dair hiçbir şüphe yoktu."

"Bana koçun istifanızı kabul etmediğini çünkü takımınızın buna izin vermediğini söyleyen birini tanıyorum.

Burada olduğunu biliyorlar. Nedenini biliyorlar. Ve senin yerini senin için
tutuyorlar." Avuçlarımı göz çukurlarıma bastırmak için kalçalarını bıraktım.

Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Seni orada istiyorlar, Fletcher. İki ay sonra evde olacağım. Bunu yapabiliriz." "Senden uzak kalmak istemiyorum."

Bana sarıldı. "Ben de senden uzak kalmak istemiyorum ama rugby'nin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Senin için *her zaman* ne kadar önemli olduğunu. Eğer istersen hala birkaç yılın var. Senin benim hayallerimi desteklediğin gibi ben de senin hayallerini tamamlamanı desteklemezsem kendimle yaşayamam."

Yutkunuyorum.

Tekrar yutkunuyorum ve kollarımı onun çıplak sırtına doluyorum. "Kaç
gün?" "Ben eve dönene kadar mı?"

"Geri dönemeyene kadar."

Beni sıkıca sarıyor. "Bana bir numara vermediler ama eminim ailevi acil durumunla tamamen ilgilenmek için birkaç güne ihtiyacın olursa anlayışla karşılarlar. Ve eğer iki aylığına gidersen Sweet Pea seni çok özleyecektir."

Kalbim hıçkırıyor. "Bu çok
alçakça." "Haklı olduğumda kana
susamış olurum."

"Geri dönmezsem hakkımda daha az mı düşünürsün? Onun yerine seninle kalırsam?"

"Fletcher. Hayır. Kesinlikle olmaz." Doğrudu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama bu işi bitirdiğinden emin olmanı istiyorum.

-Eğer kalırsan, on yıl sonra geriye dönüp baktığında hiçbir soru, hiçbir şüphe, hiçbir pişmanlık duymayacaksın. Sen kesinlikle hayatımda eksik olan her şeysin ve senin mutluluğun benim için neredeyse her şeyden daha önemli. Neye karar verirsen ver, ne yaparsan yap, arkadayım. Tamam mı?"

Onu tekrar kendime çekiyorum ve saçlarına doğru başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ve bunu düşünmek için birkaç gün ayırabilirsin," diye
ekliyor. "Ben düşünürken çıplak kalabilir miyiz?"

Gülüyor. "Evet."

Benimle dalga
geçiyor.

Yataktan kalkmasını ve kıyafetlerini giymesini gerektiren bir işi var ve ben onu bundan alıkoymayacağım. Bu yüzden burada.

Başkalarının onun ne kadar harika biri olduğunu fark
etmesini seviyorum. Ama cevabım bu, değil mi?

O burada bir fark yaratıyor ve yedi gün yirmi dört saat benimle birlikte olamıyor. Taahhütleri var. O
haklı.

Geri dönmem gerek.

Bu sezonu bitirmeliyim.

İçimde bir sezon daha -ya da üç, beş ya da daha fazlası- olup olmadığını
görmem gerekiyor. "İşin bitince eve geleceğine söz verir misin?"

Fısıldıyorum.

"Eve, sana dönmek dışında gidebileceğim başka bir yer yok."

E PILOG UE

Fletcher

Aklım maçta. Yemin ederim öyle.

Ama bütün gün kafamın içinde *iki gün, iki gün, iki gün* diye bir fısıltı vardı.

Goldie *iki gün* içinde evde olacak.

Artık o kadar yakın ki, onu bölümlere ayıramıyorum.

Devre arasına birkaç dakika kala Minneapolis'te yirmi sayı öndeyiz. Kenardan bir şey duyduğumda Koç'a bakmama neden olan bir vuruşun ardından hücum için organize oluyoruz.

Ama ben koçu

görmüyorum.

Tribünleri

görüyorum.

Özellikle, uzun kollu siyah bir gömlek üzerine kabarık pembe bir yelek giymiş, kafasını pembe Pounders şapkasıyla örtmüş, gözlerini tanıdık güneş gözlükleriyle korumuş, ön sırada duran, gümüş ve siyah bir flama sallayan koyu saçlı bir kadın.

Goldie.

Ne oluyor be?

İki gün daha dönmemesi gerekiyor.

Ve deplasmandaki bir maça gelmemesi gerektiği de kesindi.

"Huxley," diye bağırıyor Holt.

Goldie burada.

Goldie *burada*.

Beni ilk kez oynarken izliyor.

Kaptana sırttım. "Al bakalım."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama pozisyonumuzu alıyoruz ve sonraki üç buçuk dakikalık maç boyunca on yaş gençmişim gibi kıcıımı yırtıyorum.

İki top çal. Top

kaybına zorlayın.

Ve Pounders'ın bir gol atmasına vesile oluyorum.

Hanımım izliyor.

Lanet olsun, yanyorum.

Devre arası düdüğü çaldığında soyunma odasına koşmamız gerekiyor. Bu işler böyle yürür.

Bu hep böyle olur. Ama

bugün?

Siktir et.

Bugün sahadan soyunma odalarına doğru koşar gibi çıktım ama son anda yönümü değiştirip tribünlere yöneldim.

Goldie'ye doğru.

Ona ulaştığımda güneş gözlüklerini başının üstüne sıkıştırıyor ve bariyerin üzerinden eğiliyor. "Ne yapıyorsun?" diyor gülerek.

Durmuyoru

m.

Düşünmem.

Harekete

geiyorurur.

Ve rol yaprak, onu omzura atıp itfaiyeci hamlesiyle tribünden çıkarmak anlamına geliyor. Güvenlik yukarıdan koşarak geliyor.

Sahadaki güvenlik bir an ağızı açık bana bakıyor, sonra onlar da koşarak geliyor. Ama takımım - benim lanet olası muhteşem takımım - hepsi arkamı kolluyor.

Beni takip ettiler ve etrafımızı sardılar.

Holt'tan aldığım tek yorum "Ne oluyor, Fletch?" oldu.

Bir kez daha ona sıırttım. "Geri çekil. Duygusal destek kız arkadaşına ihtiyacım var." "Kusacağım," diye mırıldandı Silas.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Ekip beni korurken Goldie'ye soruyorum ve tünele doğru koşuyoruz. "Toplandım-erken-oof-eve geldim-görüşürüz," diye homurdanıyor arkamdan.

"Aww, bu en iyisi," diyor Crew yanımda.

Tek sıra halinde aşağıya inmek zorundayız, ancak soyunma odasına doğru ilerlediğimizde güvenlik bizden vazgeçti. Muhtemelen para cezasıyla

karşı karşıyayım.

Umurumda değil.

Buna değer.

Özellikle de Goldie'yi ayaklarının dibine bırakıp onu kucakladığımda, bekleyen karın ipuçlarıyla karışan kek kokusunu içime çektiğimde. "Buradasın."

"Programımı birleştirdik, böylece birkaç gün erken ayrılabilirdim."

"*Buradasın.*"

"Ben

buradayım.

" O burada.

Evinde.

"Huxley, duygusal destek kız arkadaşına daha sonra sarılabilirsin," diyor Koç. "Toplan. Odaklan. Dikkatini dağıtma.

Neredeyse otuz sayılık bir farkı çükünle düşündüğün için kaybedersek-"

Goldie araya girerek, "Bir sonraki çılgınca şeyi görmek isteyen herkes için bir sonraki iç saha maçını satacaksın," dedi.

"Oops. Özür dilerim, Koç. Soyunma odan. Özür dilerim. Ben burada değilim."

Porter, "Her devre arası toplantısında Fletch'in duygusal destek kız arkadaşına ihtiyacımız var," diyor.

Silas beni kalçamdan kontrol ediyor ve kız kardeşine sarılmak için içeri giriyor. "O benim ilk duygusal destek ablamdı," diye homurdanıyor. "Seni oynarken izlemek çok iğrenç," diyor ona.

"Maçlarıma gelmekten başka yapacak daha iyi bir şeyin olmaması çok üzücü," diye cevap verir.

Bir saniye birbirlerine bakarlar, sonra ikisi de kahkaha atar.

Yardımcı antrenörlerden biri, Goldie'nin güvenlik tarafından sahadan ya da soyunma odasından atılmasını engelleyecek bir rozetle ortaya çıkar.

Holt beni

yakaladı. Porter

Silas'ı tutuyor.

Ve maçın ikinci yarısı için kısa bir strateji tartışmamız var. İhtiyacımız olduğundan değil.

İkinci yarıda *ateş* gibiyiz.

Maçtan sonra havaalanına gittiğimizde ligde lider durumdaydık. Bir sonraki iç saha maçımızın biletleri neredeyse tükendi.

Goldie bizimle uçuyor, ailenin sık sık yaptığı gibi.

Ona bakmadan duramıyorum ve ona dokunmadan duramıyorum. Yüzüne. Saçlarına. Kollarına. Elllerine. Dizlerine. Yakında, onun her parçası.

O burada.

İki ay boyunca mesajlar, görüntülü aramalar ve telefon seksinden başka bir şey yapmadıktan sonra, o *burada. Evinde.* Ve tüm hafızamda ilk kez, sonunda bir bütünü.

Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapattığında ona "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyor.

Gülümsemeye

başladım. Hafifçe

kıkırdıyor.

"Yani böyle mi olacak?" Ben

soruyorum. "Başka bir yolu var

mıydı?" Asla olmadı.

Ve hayatımın geri kalanında her gün onunla bu tartışmayı kazanmak için sabırsızlanıyorum.

Sonsuza dek süren mutluluğu uzatmak ister misiniz? **BURAYA** tıklayın veya süper eğlenceli bir kitap indirmek için **<https://dl.bookfunnel.com/k9whr1p05i>** adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.